

Микола Гоголь

Вечори на хуторі біля Диканьки

Повість

Версія файлу 1.0

ЗМІСТ

Частина перша

ПЕРЕДМОВА	4
СОРОЧИНСЬКИЙ ЯРМАРОК	8
ВЕЧІР ПРОТИ ІВАНА КУПАЛА	33
МАЙСЬКА НІЧ, АБО УТОПЛЕНА	47
ВТРАЧЕНА ГРАМОТА	73

Частина друга

ПЕРЕДМОВА	83
НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ	86
СТРАШНА ПОМСТА	126
ІВАН ФЕДОРОВИЧ ШПОНЬКА ТА ЙОГО ТІТОНЬКА	163
ЗАЧАРОВАНЕ МІСЦЕ	186

Частина перша

ПЕРЕДМОВА

«Це що за диковина: «Вечори на хуторі біля Диканьки»? Що це за «Вечори»? І шпурнув у світ якийсь пасічник! Слава тобі господи! Ще мало обскубли гусей на пера та перевели ганчір'я на папір! Ще мало народу, усякого звання й наброду, перекаляло пальці в чорнилі! Надав же чорт і пасічникові потягтися слідом за іншими! Справді, друкованого паперу розвелось стільки, що й не придумаєш швидко, що б таке загорнути в нього».

Чуло, чуло віще моє усі ці розмови ще за місяць! Тобто, кажу я, що нашому брату, хуторянинові, носа тільки виткнути з своєї глушини на великий світ — матінко моя! Це все одно, як, трапляється, іноді зайдеш у покої великого пана: обступлять тебе всі та й почнуть морочити. Ще б нічого, нехай би вже вище лакейство,— так ні, яке-небудь обідране хлоп'я, глянути — погань, що порпається в задньому дворі, і те причепиться; та й почнуть з усіх боків ногами притупувать: «Куди, куди, чого? Геть, мужик, геть!..» Я вам скажу... Та що там казати! Легше мені двічі на рік з'їздити до Миргорода, де от уже п'ять літ, як не бачив мене ні підсудок з земського суду, ні поважний ієрей, ніж показатися у той великий світ. А показався — то вже плач не плач, а давай одвіт.

У нас, мої люб'язні читачі,— не в гнів вам сказати (ви, може, й розсердитесь, що пасічник говорить з вами запросто, немов з якимось сватом своїм або кумом),— у нас, на хуторах, ведеться здавна: тільки-но закінчаться роботи на полі, мужик залізе відпочивати на всю зиму на піч, і наш брат приховає своїх бджіл у теплий льох, коли ні журавлів у небі, ні груш на дереві більш не побачите, тоді, як тільки вечір, уже напевно десь в кінці вулиці жевріє вогник, сміх і пісні чути здалеку, дзенькає балалайка, а часом і скрипка, гомін, шум... Це у нас вечорниці! Вони, як бачите, вони схожі на ваші бали; тільки не можна сказати, щоб зовсім. На бали коли ви їдете, то саме за тим, щоб повертіти ногами та попозихати в кулак; а в нас збереться в одну хату юрба дівчат зовсім не для балу, з веретеном, з гребенями; спочатку немов і за діло візьмуться: веретена хурчать, ллються пісні, і кожна не зведе очей убік; та тільки шелеснуть у хату парубки з скрипалем — здійметься крик, почнеться веремія, підуть танці та заведуться такі штуки, що й розказати не можна.

А найкраще, як зіб'ються всі тісною купкою та почнуть загадок загадувати або просто правити теревені. Боже ти мій! Чого тільки не розкажуть! Відки старовини не викопають! Якого жаху не нанесуть! Та ніде, може, не розказувано було стільки диковин, як на вечорах у пасічника Рудого Панька. За що мене миряни прозвали Рудим Паньком — їй-богу, не скажу вам. І волосся, здається, у мене тепер скоріше сиве, ніж руде. Та в нас, не звольте гніватись, такий звичай: як дадуть кому люди якесь прізвисько, так і на віки вічні залишиться воно. Бувало, зберуться напередодні свята добрі люди в гості до пасічничкової хатини, посідають за стіл,— і тоді прошу тільки слухати. Та й то сказати, що люди ж були зовсім не простого десятка, не які-небудь мужики хуторянські. Так, може, комусь і вищому за пасічника зробили б честь, завітавши. От, наприклад, чи знаєте ви дяка диканської церкви Хому Григоровича? Ех, голова! А які історії вмів він розповідати! Дві з них знайдете в цій книжці. Він ніколи не носив пістрьового халата, який побачите ви на багатьох сільських дячках; а заходьте до нього і в будень, він вас завжди прийме у балахоні з тонкого сукна, кольору захоплого картопляного киселю, за яке він платив у Полтаві мало чи не по шість карбованців за аршин. Від чобіт його, у нас ніхто не скаже на цілому хуторі, щоб чути було запах дьогтю; а всі знали, що він мазав їх найкращим смальцем, якого, гадаю, інший мужик з радістю поклав би собі в кашу. Ніхто не скаже також, щоб він коли-небудь утирав носа полою свого балахона, як це роблять інші люди його звання; а виймав з-за пазухи чепурно згорнену білу хустку, вишивану по всій окрайці червоними нитками, і, справивши, що слід, згортав її знову, як звичайно, у дванадцятую долю і ховав за пазуху. А один з гостей... Ну, той уже був такий панич, що хоч зараз нарядити у засідателі або в підкоморії. Було, поставить перед себе палець і, дивлячись на його кінець, піде розповідати — вигадливо та хитро, немов у друкованих книжках! Інший раз слухаєш, слухаєш, та й роздум нападе. Нічого, хоч убий, не тямиш. Звідки він слів набрався таких! Хома Григорович одного разу йому щодо цього добру сплів приказку: розказав він йому, як один школяр, що вчився у якогось там дяка грамоти, приїхав до батька і став таким латинником, що забув навіть нашу мову православну. Всі слова звертає на ус: лопата в нього — лопатус, баба — бабус.

От, трапилось якось, пішли вони разом з батьком у поле. Латинник побачив граблі та й питає батька: «А як це, батьку, по-вашому зветься?» Та й наступив, роззявивши рота, ногою на зубці. Той не встиг зібратися з відповіддю, як грабілно піднялося, розмахнувшись, та — лусь його по лобі. «Кляті граблі! — закричав школяр, ухопившись рукою за лоба й підскочивши на аршин.— Як же вони, чорт би зіпхнув з мосту їхнього батька, боляче б'ються!» Так он як! Пригадав і назву, голуб! Така приказка не припала до душі закрутистому розповідачеві. Не кажучи й слова, підвівся він з місця і став посеред кімнати, ноги розставив, нахилив голову трохи наперед, засунув руку в задню кишеню горохового каптана свого, витяг круглу лаковану табакерку, клацнув пальцем по намальованій пиці якогось бусурменського генерала і, зачепивши немалу порцію табаки, розтертої з попелом та любистковим листом, підніс її коромислом до носа і втягнув носом на льоту всю купку, не доторкнувшись навіть до великого пальця,— і все ні слова; та як поліз у другу кишеню і вийняв свою картату бавовняну хустку, тоді тільки промимрив про себе, ще й чи не прислів'я: «Не мечить бісеру перед свиньми...» «Бути ж тепер сварці»,—подумав я, помітивши, що пальці у Хоми Григоровича так і туляться дати дулю. На щастя, стара моя догадалася поставити на стіл гарячий книш з маслом. Усі взялися за діло. Рука Хоми Григоровича, замість того щоб показати дулю, простяглася до книша, і, як завжди ведеться, всі почали хвалити майстерницю господиню. Ще був у нас один розповідач; та той (не слід би на ніч згадувати про нього) такі викопував страшні історії, що волосся ходило по голові. Я навмисне і не вміщував їх сюди: ще налякаєш добрих людей так, що пасічника, прости господи, як чорта всі почнуть боятися. Нехай краще, як доживу, коли бог дасть, до нового року та випущу другу книжку, тоді можна буде налякати вихідцями з того світу та дивами, які творилися в старовину у православній стороні нашій. Між ними, може трапитись, знайдете й побрехеньки самого пасічника, які розказував він своїм онукам. Аби слухали та читали, а в мене, мабуть,— от ліньки тільки кляті копатися,— назбирається і на десять таких книжок.

Еге, от було й забув найголовніше: як будете, панове, їхати до мене, то прямісінько їдьте стовповим шляхом на Диканьку.

Я навмисне й виставив її на першому листку, щоб швидше добралися до нашого хутора. Про Диканьку ж, гадаю, ви наслухалися доволі. Бо й те сказати, що там дім кращій якогось там пасічничового куреня. А про сад і казати нічого: у Петербурзі вашому, певно, не знайдете такого. А приїхавши в Диканьку, спитайте тільки першого, який трапиться назустріч, хлопчика, що пасе в замазаній сорочці гусей: «А де живе пасічник Рудий Панько?» — «А от там!» — скаже він, показуючи пальцем, і, коли хочете доведе вас до самого хутора. Прошу, проте, не дуже закладати руки за спину та, як там кажуть, викручуватися, бо шляхи по хуторах наших не такі гладенькі, як перед вашими хоромами. Хома Григорович позаторік, приїздивши з Диканьки, навідався-таки в провалля з новою таратайкою своєю і гнідою кобилою, хоч і сам поганяв, і поверх своїх очей надівав часом ще и куповані.

Зате вже коли завітаєте в гості, то динь подамо таких, яких ви зроду, може, не їли; а меду, і забожуся, кращого не знайдете на хуторах. Подумайте собі, що як внесеш щільник — запах піде по всій кімнаті, уявити собі не можна який: чистий, як сльоза або кришталь дорогий, що буває в сергах. А якими пирогами нагодує моя стара! Що то за пироги, якби ви тільки знали! Сахар, справжнісінький сахар! А масло так от і тече по губах, коли почнеш їсти. Подумаєш справді: на що тільки не майстерниці ці баби! Чи ви пили коли-небудь, панове, грушевий квас з терновими ягодами або варенуху з родзинками та сливами? Або чи не траплялося вам часом їсти путрю з молоком? Боже ти мій, яких на світі нема страв! Почнеш їсти — просто насолода, та й годі. Такі смачні, що й не описати! Минулого року... Проте що це я, справді, розбалакався?.. Приїздіть тільки, приїздіть швидше; а нагодуємо так, що будете розказувати кожному стрічному.

Пасічник Рудий Панько

На всякий випадок, щоб не спом'янули мене недобрим словом, виписую сюди, в азбучному порядку, ті слова, які в книжці цій не всякому зрозумілі¹.

¹ Далі М. В. Гоголь дає словничок з 74 українських слів, пояснюючи їх значення. При перекладі на українську мову словничок Гоголя використаний перекладачами, і слова ці окремих пояснень не потребують.

СОРОЧИНСЬКИЙ ЯРМАРОК

I

Мені нудно в хаті жить.
Ой вези ж мене із дому,
Де багацько грому, грому,
Де гопцюють все дівки,
Де гуляють парубки!

З старовинної легенди

Який чарівний, який розкішний літній день у Малоросії! Які млосно-гарячі ті години, коли полудень сяє серед тиші й спеки, і блакитний, незмірний океан, жагучим куполом схилившись над землею, здається, заснув, весь потонувши в млості, пригортаючи й стискаючи її, красуню, в ніжних обіймах своїх! На ньому ні хмаринки. В полі ні звуку. Все начебто вимерло; вгорі тільки в небесній глибині тремтить жайворонок, і срібні пісні летять повітряними сходами на закохану землю, та зрідка кигикання чайки чи дзвінкий голос перепела пролунає в степу. Ліниво й бездумно, ніби гуляючи без мети, стоять підхмарні дуби, і сліпучі удари сонячного проміння запалюють цілі мальовничі маси листя, кидаючи на інші темну, як ніч, тінь, на яку тільки при великому вітрі бризкає золото. Смарагди, топази, яхонти ефірних комах сиплються над барвистими городами, що обрамовані стрункими соняшниками. Сірі скирти сіна й золоті снопи хліба табором розташовуються в полі й кочують по його безкрайності. Нагнулись від ваги плодів розлогі віти черешень, слив, яблунь, груш; небо, його чисте дзеркало — ріка в зелених, гордо піднятих рамах... Яке повне розкоші і солодкої знемоги малоросійське літо!

Такою розкішшю сяяв один із днів гарячого серпня тисяча вісімсот... вісімсот... Так, років з тридцять буде тому, коли шлях, верст за десять до містечка Сорочинців, кипів народом, що поспішав з усіх околиць і далеких хуторів на ярмарок. Зранку ще тяглися нескінченною валкою чумаки із сіллю та рибою. Гори горшків, закутаних у сіно, поволі сунули, здається, нудьгуючи з своєї неволі и темряви; подекуди тільки яка-небудь розмальована яскраво миска чи макітра хвастовито висувалася з високо піднятого на возі плоту й привертала розчулені погляди прихильників розкоші. Багато подорожніх поглядало з заздрістю на високого гончаря,

власника цих коштовностей, що, повільно ступаючи, йшов за своїм крамом, дбайливо закутуючи глиняних своїх чепурунів та коке-ток ненависним для них сіном.

Самотою збоку тягся стомленими волами віз, навалений мішками, прядивом, полотном та всякою хатньою поклажею, а за ним брів, у чистій полотняній сорочці і в забруднених полотняних шароварах, його хазяїн. Лінивою рукою обтирав він піт, що градом котився з його смаглявого обличчя і навіть капав з довгих вусів, напудрених тим невмолимим перукарем, що некликаний приходить і до вродливиці, і до потвори та силоміць пудрить кілька тисяч уже літ весь рід людський. Поряд з ним ішла прив'язана до воза кобила, сумирний вигляд якої свідчив про похилий вік її. Багато зустрічних, і особливо молодих парубків, брались за шапку, порівнюючись з нашим дядьком. Одначе не сиві вуси й не поважна хода його змушувала їх це робити; досить було звести очі трохи вгору, щоб побачити причину такої шанобливості: на возі сиділа гарненька дочка з круглим личком, з чорними бровами, що рівними дугами зводилися над ясними карими очима, з безжурно усміхненими рожевими устами, з зав'язаними на голові червоними і синіми стрічками, які, разом з довгими косами і пучком польових квітів, дорогоцінною короною лежали на її чарівній голівці. Все, здавалося, цікавило її, все було для неї чудне, нове... і гарненькі очиці безперестанку бігали від одного дива до другого. Та як і не розбігатися тим оченятам! Уперше на ярмарку!.. Дівчина у вісімнадцять літ уперше на ярмарку!.. Та ніхто з прохожих і проїжджих не знав, як важко їй було вблагати батька взяти її з собою, хоч той і душею радий був би зробити це раніш, якби не лиха мачуха, що навчилася тримати його в руках так само вправно, як він віжки своєї старої кобили, що ото за довголітню працю пленталася тепер на продаж. Невгамовна жінка!.. Та ми й забули, що й вона тут сидить зверху на возі у пишній шерстяній зеленій кофті, на якій, ніби на горностаєвім хутрі, нашиті були хвостики червоного тільки кольору, в дорогій плахті, що рябіла, мов шахівниця, і в ситцевім барвистім очіпку, що надавав якоїсь особливої поважності її червоному повному обличчю, по якому перебігало щось таке неприємне, таке дике, що кожний ту ж мить поспішав перевести збентежений погляд свій на веселеньке личко дочки.

Очам наших подорожніх почав уже відкриватися Псьол, здаля вже повівало холодком, що здавався відчутнішим після втомної,

виснажливої спеки. Крізь темно- і ясно-зелене листя недбало розкиданих у лузі осокорів, беріз і тополь заблискали вогненні, повіті холодом іскри, і річка-красуня розкішно відкрила срібне лоно своє, на яке розкішно падали зелені кучері дерев. Свавільна, як вродлива дівчина в ті чарівні години, коли правдиве Дзеркало так завидно вбирає в себе її сповнене гордоців і сліпучого блиску чоло, лілейні плечі й мармурову шию, затінену темною хвилею, що впала з русої голови, коли зневажливо відкидає вона одні прикраси, щоб замінити їх іншими, і вередуванню її краю нема,— ріка чи не щороку міняє свої околиці, вибирає собі новий шлях і оточує себе новими різноманітними ландшафтами. Ряди млинів підіймали на важкі колеса свої широкі хвилі й потужно кидали їх, розбиваючи на бризки, обсипаючи водяним пилом і сповнюючи шумом околицю. Віз із знайомими нам пасажирами виїхав у цей час на міст, і ріка у всій красі і величі, як суцільне скло, розкинулася перед ними. Небо, зелені й сині ліси, люди, вози з горшками, млини — все перекинулось, стояло й ходило догори ногами, не падаючи в блакитну, прекрасну безодню. Красуня наша задумалася, дивлячись на розкішний краєвид, і забула навіть лузати свій соняшник, чим ретельно розважалась усю дорогу, коли раптом слова: «Ой та й дівчина!» — вразили її вухо. Оглянувшись, побачила вона гурт парубків, що стояли на мосту, і серед них один, одягнений чепурніше, ніж інші, в білій свитці і в сивій, з решетилівського смушку, шапці, узявшись у боки, молодецьки поглядав на проїжджих. Красуня не могла не помітити його засмаглого, але приємного обличчя й огненних очей, що, здавалося, намагались заглянути їй в душу, й опустила очі, подумавши, що, може, це він сказав ті слова.

— Гарна дівчина! — казав далі парубок у білій свитці, не зводячи з неї очей.— Я віддав би все своє господарство, щоб поцілувати її. А он спереду й диявол сидить!

Регіт знявся з усіх боків; та вичепуреній жінці дядька, що поважно виступав поруч, не дуже сподобалось таке привітання: червоні щоки її стали аж огненні, і тріскотіння добірних слів посипалось, як дощ, на голову гуляки парубка:

— Щоб ти подавився, паскудний бурлако! Щоб твого батька горшком по голові стукнуло! Щоб він посковзнувся на льоду, антихрист проклятий! Щоб йому на тім світі чорт бороду обсмалив!

— Ач, як лається! — сказав парубок, витріщивши на неї очі, нібито спантеличений таким сильним залпом несподіваних привітань.— І язик їй, столітній відьмі, не заболить вимовляти такі слова.

— Столітній!..— підхопила літня красуня.— Поганцю! Піди та вмийся спочатку! Шибенику нікчемний! Я не бачила твоєї матері, та знаю, що погань! І батько погань! І тітка погань! Столітній! Що в нього молоко ще на губах...

Віз саме почав з'їжджати з мосту, і останніх слів уже не можна було почути; та парубок не хотів, здається, закінчити на цьому: не думавши довго, схопив він жменю грязюки й жбурнув услід їй. Удар був влучніший, ніж можна було сподіватися: весь новий ситцевий очіпок був заляпаний грязюкою, і регіт у гурті легковажних гульвіс вибухнув ще з більшою силою.

Огрядна чепуруха скипіла від гніву; та віз від'їхав у цей час досить далеко, і злість її впала на безневинну пасербицю та на вайлуватого чоловіка, який, звикши здавна до таких сцен, весь час уперто мовчав і байдуже сприймав бурхливу мову розлюченої дружини. Одначе, незважаючи на це, невтомний язик її тріскотів і метлявся в роті доти, поки не приїхали вони в передмістя до старого знайомого й кума, козака Цибулі.

Зустріч з кумами, що давно не бачились, вигнала на якийсь час із голови цю неприємну пригоду, примусивши наших подорожніх порозмовляти про ярмарок і перепочити трохи після далекої дороги.

II

Що, боже ти мій, Господи,
чого нема на тій ярмарці!
Колеса, скло, дьоготь, тютюн,
ремінь, цибуля, крамарі всякі...
так, що хоч би в кишені було
рублів із тридцять,
то й тоді б не закупив усієї ярмарки.

З малоросійської комедії

Вам, мабуть, траплялося чути, як десь рине далекий водоспад, коли все навколо сповнене стривоженого гуркоту і хаос дивних, неясних звуків вихором носились перед вами. Справді, чи не ті самі почуття вмиль охоплять вас у вихорі сільського ярмарку, коли

весь народ зростається в одне величезне страховище й ворушиться всім своїм тулубом на майдані та в тісних вулицях, кричить, гогоче, гримить? Галас, сварка, мукання, мекання, ревіння — все зливається в один безладний гомін Воли, мішки, сіно, цигани, горшки, баби, пряники, шапки — все яскраве, строкате, безладне метушиться купами і снується перед очима. Різноголоса мова потопляє одна одну, і жодне слово не вихопиться, не врятується від цього потопу; жоден крик не вимовиться ясно. Тільки ляскання по руках торгашів чути з усіх кінців ярмарку. Ламається віз, дзвенить залізо; з гуркотом падають скидувані на землю дошки, і запаморочена голова не розуміє, куди вдатися. Приїжджий дядько наш з чорнобривою дочкою давно вже тинявся між народом. Підходив до одного воза, обмацував другого, прислухався до цін; а в той час думки його оберталися безперестанно коло десяти мішків пшениці та старої кобили, що він привіз на продаж. З обличчя дочки його помітно було, що їй не дуже приємно тертися коло возів з борошном та пшеницею. їй би хотілося туди, де під полотняними ятками принадно розвішані червоні стрічки, сережки, олов'яні, мідні хрестики й дукачі. Та й тут, одначе, вона знаходила собі багато чого для спостереження: її смішило дуже, як циган і мужик били один одного по руках, скрикуючи самі від болю, як п'яний жид давав бабі киселю, як, посварившись, перекупки перекидалися лайкою і раками; як москаль, погладжуючи одною рукою свою цапину бороду, другою... Та ось почувла вона, що хтось смикнув її за вишиваний рукав сорочки. Озирнулась — аж парубок у білій свитці, з ясними очима, стояв перед нею. Вона здригнулась, і серце її забилося так, як ще ніколи, ні з якої радості, ні з якого горя: і дивно, і любо їй здалося, і сама не могла розібрати, що робилося з нею.

Не бійся, серденько, не бійся! — говорив він до неї стиха, взявши її за руку.— Я нічого не скажу тобі лихого!

«Може, це й правда, що ти нічого не скажеш лихого,— подумала про себе красуня,— тільки мені чудно... мабуть, це нечистий! Сама, здається, знаєш, що не годиться так... а сили немає забрати від нього руку».

Дядько обернувся й хотів щось промовити до дочки, та збоку почувлося слово «пшениця». Це магічне слово змусило його в ту ж

хвилину приєднатися до двох негоціантів, які голосно розмовляли, й уваги, що прикувалася до них, ніщо неспроможне було відвернути.

III

Чи бачиш, він який парнище?
На світі трохи єсть таких.
Сивуху так, мов брагу, хлище!

Котляревський, «Енеїда»

— То ти думаєш, земляче, що погано піде наша пшениця? — говорив чоловік, з вигляду схожий на заїжджого міщанина, жителя якого-небудь містечка, у пістрьових, забруднених дьогтем і засмальцьованих шароварах, до другого в синій, подекуди вже й з латками, свитці та з величезною гулею на лобі.

— Та думати нема чого тут; я ладен накинути на шию петлю та й гойдатися на цьому дереві, як ковбаса перед Різдом на хаті, коли ми продамо хоч одну мірку.

— Кого ти, земляче, морочиш? Привозу ж, крім нашого, нема зовсім,— відказав чоловік у пістрьових шароварах.

«Еге ж, говоріть собі, що хочете,— думав про себе наш знайомий, що не пропускав і слова з розмови двох негоціантів,— а в мене десять мішків таки є в запасі».

— Тож-то й воно, що коли де встряне нечиста сила, то жди стільки добра, як від голодного москаля,— значущо сказав чоловік з гулею на лобі.

— Яка нечиста сила? — підхопив чоловік у пістрьових шароварах.

— Чи ти чув, що подейкують люди? — провадив далі той, що з гулею на лобі, наводячи на нього скоса свої похмурі очі.

— Ну!

— От тобі й ну! Засідатель — щоб він не діждав більше витирати губи після панської слив'янки — одвів для ярмарку прокляте місце, на якому, хоч лусни, ні зернини не продаси. Бачиш ти отой старий розвалений сарай, що ген-ген стоїть під горою? (Тут цікавий батько нашої красуні підсунувся ближче і наставив обидва вуха). В тому сараї й водиться чортівня; і жоден ярмарок на цьому місці не минав без біди. Вчора волосний писар проходив пізно

ввечері, коли зирк — аж у вікно на даху висунулось свиняче рило та й рохнуло так, що йому мороз пішов за спиною; так і жди, що знову з'явиться червона свитка!

— Що ж це за червона свитка?

Тут у нашого уважного слухача волосся стало дибом; з страхом обернувся він назад і побачив, що дочка його та парубок спокійно стояли, обнявшись і наспівуючи одне одному якісь любовні казки, забувши про всі свитки на світі. Це розвіяло його страх і примусило повернутися до звичайної безтурботності.

— Еге-ге-ге, земляче, та ти майстер, як я бачу, обійматися! Щоб мене чорт узяв, коли я не на четвертий тільки день після весілля навчився обіймати покійну свою Хвеську, та й то дякувати кумові: бувши дружком, вже напоумив.

Парубок одразу ж зметикував, що батько його коханої не дуже розумний, і в думках заходився будувати план, як би прихилити його до себе.

— Ти, певно, чоловіче добрий, не знаєш мене, а я тебе зразу впізнав.

— Може, і впізнав.

— Коли хочеш, то й як звати, і на прізвище, і всяку всячину розкажу: тебе звать Солопій Черевик.

— Еге ж, Солопій Черевик.

— А придивись-но гарненько: чи не впізнаєш мене?

— Ні, не впізнаю. Не в гнів сказати, на віку стільки довелося надивитися пик усяких, що чорт їх і пригадає всіх!

— Шкода, що ти не пригадаєш Голопупенкового сина!

— А ти ніби Охрімів син?

— А хто ж інший? Хіба тільки дідько лисий, як не він.

Тут приятелі взялися за шапки, й почалося чоломкання; наш Голопупенків син, одначе, не гаявши часу, наважився одразу ж напосістись на нового свого знайомого.

— Ну, Солопію, ото, як бачиш, я й дочка твоя покохали одне одного так, що хоч би й вік жити вкупі.

— Що ж, Параско,— сказав Черевик, обернувшись і сміючись до своєї дочки,— може, й справді, щоб уже, як то кажуть, вкупі і той... щоб і паслись на одній траві! Га? По руках? Ану лишень, новообраний зятю, став могорич!

І всі троє опинились у відомій ярмарковій ресторації — під яткою в жидівки, заставленою незліченною флотилією сулій, бутлів, пляшок всякого роду й віку.

— Ох і молодець! За це люблю! — говорив Черевик, трохи підпивши й бачивши, як наречений зять його налив кухоль завбільшки з півкварту і, навіть не скривившись, вихилив до дна, торохнувши потім його вдрузки.— Що скажеш, Параско? Якого я тобі жениха дістав? Дивись, дивись, як він хвацько хиляє самогон!..

І, посміхаючись та заточуючись, поплентався він з нею до свого воза, а наш парубок пішов уздовж рядів з дорогим крамом, де були купці навіть із Гадяча й Миргорода — двох знаменитих міст Полтавської губернії,— щоб вибрати дерев'яну люльку з мідною гарною оправою, квітчасту по червоному тлі хустку і шапку на весільні дарунки тестеві й усім, кому слід.

IV

Хоть чоловікам не онеє,
Та коли жінці, бачиш, теє,
Так треба угодити...

Котляревський

— Ну, жінко! А я знайшов жениха дочці!

— Ото якраз до того тепер, щоб женихів шукати. Дурню, дурню! Тобі, мабуть, і на роду написано залишитися таким! Де ж таки ти бачив, де ж таки ти чув, щоб добрий чоловік бігав тепер за женихами? Ти подумав би краще, як пшеницю з рук збути, гарний, мабуть, і жених той! Гадаю, голодранець над голодранцями.

— Е, як би не так, подивилась би ти, що то за парубок! Сама свитка більше коштує, ніж твоя зелена кофта й червоні чоботи. А як самогон знаменито хлище... Чорт би мене взяв разом з тобою, коли я бачив на віку своїм, щоб парубок одним духом вихилив півкварту, не скривившись.

— Ну отож: йому як п'яниця та волоцюга, то й його масті. Б'юсь об заклад, якщо це не той самий шибеник, що вчепився до нас на мосту. Шкода, що й досі він не попадеться мені: вже б я йому дала перцю.

— Та що, Хівре, хоч би й той самий; чого ж це він шибеник?

— Е! «Чого ж він шибеник!» Ох ти, голово безмозка! Чули? Чого він шибеник! Куди ж ти заховав дурнуваті очі свої, коли проїздили ми млини? Йому хоч би отут, перед самим його закаляним тютюнищем носом, знеславили його жінку, йому б те й байдужісінько.

— А все ж я не бачу в ньому нічого поганого; хлопець хоч куди! Ото тільки, що заліпив був на мить мармизу твою гноєм!

— Еге! Та ти, я бачу, й слова не даси мені сказати! А з якого це дива? Коли це так бувало з тобою? Мабуть, встиг уже хильнути, не продавши нічого...

Тут Черевик наш помітив і сам, що розбалакався надто, і закрив вмить голову свою руками, гадаючи, без сумніву, що розгнівана жінка так і вчепиться йому в чуба своїми подружніми кігтями.

«Отуди до дідька! От тобі й весілля! — думав він про себе, відступаючи під сильним натиском дружини.— Доведеться відмовити путящому чоловікові отак з доброго дива. Боже ти мій, господи, за що така напасть на нас, грішних! І так багато всякої погані на світі, а ти ще й жінок наплодив!»

V

Не хилися, явороньку,
Ще ти зелененький;
Не журися, козаченьку,
Ще ти молоденький!

Малорос. пісня

Неуважно дивився парубок у білій свитці, сидячи коло свого воза, на народ, що глухо гомонів навколо нього. Втомлене сонце покидало світ, спокійно пропалахкотівши свій полудень та ранок; і згасаючий день чарівно й яскраво рум'янився. Сліпучо виблискували верхи білих шатрів та яток, освітлені якимось ледве помітним огненно-рожевим світлом. Шибки навалених купами віконних рам горіли; зелені пляшки і чарки на столах у шинкарок стали огненними; гори динь, кавунів і гарбузів здавались вилитими із золота і темної міді. Гомін помітно рідшав і вщухав, і потомлені язики перекупок, мужиків та циган лівіше й повільніше повертались. Де-не-де починав блимати вогник, і запашна пара од варених галушок розносилася по стихаючих вулицях.

— Чого зажурився, Грицьку? — скрикнув високий, засмаглий циган, ударивши по плечу нашого парубка.— Що ж, віддавай воли за двадцять!

— Тобі б усе воли та воли! Вашому племені все б бариші тільки. Підвести та обдурити доброго чоловіка.

— Тьху, диявол! Та тебе не в жарт замарудило. Чи не з досади, що сам накинув собі наречену?

— Ні, це не в моєму звичаї: я додержую свого слова; що вже сказав, тому й довіку бути. Та от у старого бовдура Черевика нема совісті, видно, і на півшеляга: сказав, та й назад... Ну, його й винуватити нема чого, він пень, та й годі. Все це штуки старої відьми, що ми її сьогодні з хлопцями на мосту вилаяли на всі боки! Ех, якби я був царем або паном великим, я б перший перевішав усіх тих дурнів, що дозволяють себе сідлати бабам...

— А продаси воли за двадцять, якщо ми заставимо Черевика віддати нам Параску?

Здивовано поглянув на нього Грицько. В смаглявих рисах цигана було щось злостиве, в'їдливе, низьке і разом погордливе: людина, глянувши на нього, вже ладна була визнати, що в цій чудній душі киплять поривання великі, та їм одна тільки нагорода є на землі — шибениця. Рот, що зовсім провалився між носом і гострим підборіддям, завжди скривлений в уїдливій усмішці, невеликі, але жваві, як огонь, очі і безупинне миготіння на лиці блискавок задумів і намірів — все це начебто вимагало особливого, такого ж дивного для себе убрання, яке саме й було тоді на ньому. Цей темно-коричневий каптан, що один дотик до нього, здавалось, перетворив би його на порох; довге чорне волосся, що пасмами спадало на плечі; черевики взуті на босі, засмагли ноги — все це, здавалося, приросло до нього й становило його природу.

— Не за двадцять, а й за п'ятнадцять віддам, якщо не збрешеш тільки! — відповів парубок, не зводячи з нього допитливих очей.

— За п'ятнадцять? Добре! Гляди ж, не забувай: за п'ятнадцять! Ось тобі й синиця на завдаток!

— Ну, а як збрешеш?

— Збрешу — завдаток твій!

— Добре! Ну, давай же по руках!

— Давай!

VI

От біда, Роман іде,
от тепер якраз насадить мені бебехів,
та й вам, пане Хомо,
не без лиха буде.

З малорос. комедії

— Сюди, Афанасію Івановичу! Ось тут тин нижчий, підіймайте ногу, та не бійтеся: дурень мій подався на цілу ніч з кумом під вози, щоб москалі часом не поцупили чого.

Так грізна Черевикова жінка ласкаво підбадьорювала поповича, що боязко тулився коло тину; той виліз хутко на тин та довго стояв, вагаючись, на ньому, ніби висока страшна примара, націлюючись оком, куди б краще стрибнути, і, нарешті, з шумом гепнув у бур'ян.

— Ото лихо! Чи не забилися ви, чи не скрутили ще, боронь боже, в'язи? — лепетала заклопотана Хівря.

— Цс! Нічого, нічого, найлюб'язніша Хавроніє Никифорівно! — болісно й пошепки промовив попович, підводячись на ноги.— Крім хіба уязвлення від кропиви, цього змієподібного зілля, як казав небіжчик отець протопоп.

— Ходімо ж тепер до хати; там нікого нема. А я думала вже, Афанасію Івановичу, що на вас болячка чи соняшниця напала. Нема та й нема. Як же вам живеться? Я чула, що панотцеві перепало тепер чимало всякої всячини!

— Чиста дрібниця, Хавроніє Никифорівно; панотець зібрав за весь піст мішків з п'ятнадцять ярового, проса мішків з чотири, книшів із сотню, а курей якщо полічити, то не буде й п'ятдесяти штук, яйця ж усе більше протухлі. Та воістину сладосні приношення, мовивши до прикладу, єдино від вас сподіваємося дістати, Хавроніє Никифорівно,— говорив далі попович, розчулено поглядаючи на неї і присуваючись ближче.

— Ось вам і приношення, Афанасію Івановичу! — промовила вона, ставлячи на стіл полумиски і манірно застібаючи свою кофту, що наче ненавмисно розтебулася.— Варенички, галушечки пшеничні, пампушечки, товченички!

— Б'юсь об заклад, якщо це зробили не наймайстерніші руки з усього Євиного роду! — сказав попович, беручись до товченичків

і присовуючи другою рукою варенички.— Одначе, Хавроніе Никифорівно, серце моє прагне від вас поживи солодшої за всі пампушечки й галушечки.

— От я вже й не знаю, якої вам ще поживи хочеться, Афанасію Івановичу! — відповіла огрядна красуня, прикидаючись, ніби не розуміє.

— Та, звичайно ж, любові вашої, незрівнянна Хавроніе Никифорівно! — пошепки промовив попович, тримаючи в одній руці вареника, а другою обіймаючи широкий стан її.

— Бог знає, що ви видумуєте, Афанасію Івановичу! — сказала Хівря, соромливо опустивши очі свої.— Чого доброго! Ви, мабуть, візьметесь ще й цілуватися!

— Щодо цього я вам скажу хоч би й про себе,— говорив далі попович.— Коли був я, до прикладу сказати, ще в бурсі, ось, як тепер пригадую...

Тут почулося знадвору гавкання й стукіт у ворота. Хівря покwapно вискочила й вернулася, уся збліднувши.

— Ну, Афанасію Івановичу, ми попалися з вами: народу стукається купа, і мені вчувся кумів голос...

Вареник застряв у горлі поповичеві... Очі його вирячилились, начебто який-небудь виходець з того світу тільки що зробив йому перед цим візит свій.

— Лізьте сюди!! — кричала перелякана Хівря, показуючи покладені під самою стелею на двох перекладах дошки, де було навалено всякого хатнього манаття.

Небезпека додала духу нашому героєві. Опам'ятавшись трохи, скочив на лежанку і поліз звідти обережно на дошки. А Хівря побігла без пам'яті до воріт, бо стукали знову та ще дужче й нетерплячіше.

VII

Та тут чудасія, мосьпане!

З малорос. комедії

На ярмарку трапилася дивна пригода: скрізь пішла чутка, що десь між крамом з'явилася *червона свитка*. Бабі, що продавала бублики, привидівся сатана у вигляді страшної свині, що безперестанку нахилився над возами, начебто шукаючи чогось. Це

швидко облетіло всі кутки вже притихлого табору; і всі вважали за злочин не вірити, дарма що баба з бубликами, пересувна крамниця якої стояла поряд із яткою шинкарки, вклонялася цілий день без потреби і виписувала ногами цілковиту подібність свого смачного краму. До цього долучились ще перебільшені звістки про чудо, бачене волосним писарем у розваленому сараї, отож проти ночі всі щільніше тулилися одне до одного; спокій зник, і страх заважав кожному склепити очі свої; а ті, що були не дуже хоробрі і запаслися ночівлею в хатах, забралися додому. До таких належав і Черевик із кумом та дочкою, які разом з гостями, що напросились до них у хату, і зчинили стукіт, що так перелякав нашу Хіврю. Кума вже трохи розібрало. Це можна було бачити з того, що він двічі проїхав своїм возом по подвір'ю, поки знайшов хату. Гості теж були у веселому настрої і без церемонії увійшли раніше за самого хазяїна. Дружина нашого Черевика сиділа, як на голках, коли почали вони нишпорити по всіх кутках у хаті.

— Що, кумо,— скрикнув, увійшовши, кум,— тебе ще й досі трясє пропасниця?

— Еге ж, нездужається,— відповіла Хівря, неспокійно поглядаючи на дошки, накладені під стелею.

— Ану, жінко, дістань-но там у возі баклажок! — казав кум до жінки, що приїхала з ним разом.— Ми вихилимо його з добрими людьми; прокляті баби нагнали такого страху, що й сказати соромно. Та ми ж, їй-богу, браття, через дурницю приїхали сюди! — казав він далі, сьорбаючи з череп'яного кухля.— Я тут-таки ставлю нову шапку, якщо баби не надумали покепкувати з нас. Та хоч би й справді сатана! Що сатана? Плюйте йому на голову! Нехай би оцю хвилину збагнулось йому стати ось тут, наприклад, передо мною; був би я собачий син, коли не дав би йому дулю аж під самісінький ніс!

— Чого ж ти враз зблід увесь? — закричав один з гостей, вищий від усіх на голову, що намагався завжди вдавати з себе сміливця.

— Я?.. Господь з вами! Приснилось?

Гості посміхнулися. Задоволена усмішка з'явилась на обличчі до-тепника сміливця.

— Куди тепер йому збліднути! — підхопив другий.— Шоки в нього розцвіли, як мак: тепер він не Цибуля, а буряк,— або краще, як та *червона свитка*, що так налякала людей.

Баклажок прокотився по столу і зробив гостей ще веселішими, ніж досі. Тут Черевик наш, якого давно мучила *червона свитка* та не давала й на хвилину спокою цікавому його духові, підступив до кума.

— Скажи, будь ласка, куме! От, питаю, та ніяк не допитаюся, що то за історія з тією проклятою *свиткою*.

— Е, куме! Воно б не годилось розповідати проти ночі; та хіба вже на те, щоб догодити тобі й добрим людям,— при цьому повернувся він до гостей,— що їм, я бачу, так само, як і тобі, хочеться дізнатися про цю диковину. Ну, добре. Слухайте ж!

Тут він почухав плече, втерся полою, поклав обидві руки на стіл і почав:

— Раз, їй-богу, вже й не знаю, за яку провину, вигнали одного чорта з пекла.

— Як же це, куме? — перебив Черевик.— Як же могло це статися, щоб чорта вигнали з пекла?

— Що ж робити, куме? Вигнали, то й вигнали, як ото собаку хазяїн виганяє з хати. Може, йому забагнулося вчинити яке-небудь добре діло, ну й показали йому поріг. От чортові бідному так стало сумно, так сумно за пеклом, що хоч на гілляку. Що робити? Почав з горя пити. Отаборився в отому сараї, що, як ти бачив, розвалився під горою і що повз нього ні один добрий чоловік не пройде тепер, не захистивши спершу себе хрестом святим, і став той чорт такий гультай, якого не знайдеш і між парубками. Од ранку й до вечора тільки й діла, що сидить у шинку!..

Тут знову суворий Черевик перебив нашого оповідача:

— Бог знає, що говориш ти, куме! Як це можна, щоб чорта впустив хто-небудь у шинок: адже в нього ж є, хвалити бога, і кігті на лапах, і ріжки на голові.

— Отож-бо й штука, що на ньому була шапка й рукавиці. Хто його впізнає? Гуляв-гуляв — нарешті дійшло до того, що пропив усе, що мав при собі. Шинкар довго давав набір, потім і перестав. Довелось чортові заставити червону свитку свою, мало не за третину ціни, жидові, що шинкарявав тоді на Сорочинському ярмарку; заставив та й каже йому: «Гляди ж, жиде, я прийду до тебе по свитку якраз через рік, бережи її!» — і зник, як у воду впав. Жид роздивився гарненько свитку: сукно таке, що й у Миргороді не

дістанеш, а червоний колір горить, як вогонь, аж не надивишся! От жидові надокучило дожидатися строку. Почухав собі пейсики та й злупив з якогось приїжджого пана мало не п'ять червінців. Про строк жид і забув зовсім. Коли це одного разу, надвечір, приходить якийсь чоловік: «Ну, жиде, віддай мою свитку!» Жид спочатку був і не впізнав, а потім як роздивився, то прикинувся, ніби й у вічі не бачив: «Яку свитку? В мене нема ніякої свитки! Я знати не знаю твоєї свитки!» Той, дивися, й пішов собі, але ввечері, коли жид, замкнувши свою халупу й перелічивши в скринях гроші, накинув на себе простирало і став по-жидівському молитись богу,— чує шарудіння... зирк — з усіх вікон повиставлялися свинячі рила...

Тут справді почувся якийсь неясний звук, що дуже скидався на свиняче рохкання: всі зблідли... Піт виступив на обличчі оповідача.

— Що? — промовив злякано Черевик.

— Нічого!..— відповів кум, трясучись усім тілом.

— Га! — обізвався один з гостей.

— Ти сказав?..

— Ні!

— Що ж воно рохнуло?

— Бог знає, чого ми перелякались! Нікого нема!

Всі злякано стали озиратися навколо й почали нишпорити по кутках. Хівря була ні жива ні мертва.

— Ех ви, баби! баби! — промовила вона голосно.— Чи вам козакувати й бути чоловіками! Вам би веретено в руки, та й посадити за гребінь, один хто-небудь, може, прости господи... Під ким-небудь осліз заскрипів, а всі й кинулись, як навіжені!

Це присоромило наших сміливців і примусило їх підбадьоритись; кум хильнув із кухля і почав оповідати далі:

— Жид обмер; однак ж свині на ногах, довгих, як ходулі, повлазили у вікна і вмить оживили його плетеними трійчатками, примусивши танцювати вище цього сволока. Жид — у ноги, признався у всьому... Та свитки вже не можна була повернути скоро. Пана обікрав по дорозі якийсь циган і продав свитку перекупці; та привезла її знову на Сорочинський ярмарок, але з того часу ніхто вже нічого не купував у неї. Перекупка дивувалась, дивувалась, та,

нарешті, збагнула: мабуть, це винна червона свитка. Недарма, надягаючи її, завжди відчувала, ніби її душить щось. Не думаючи, не гадаючи довго, кинула в огонь — не горить чортова одежа! «Еге, та це чортів дарунок!» Перекупка примудрилась і підсунула у віз одному чоловікові, що приїхав продавати масло. Дурень і зрадив; та тільки масла ніхто й питати не хоче. «Е, недобрі руки підкинули свитку!» Схопив сокиру й порубав її на шматки; зирк — аж лізе один шматок до другого, та й знову ціла свитка! Перехрестившись, поцюкав сокирою вдруге, шматки розкидав по всьому ярмарку і поїхав. Тільки з того часу кожного року, і саме під час ярмарку, чорт із свинячою личиною ходить по всьому майдану, рохкає й збирає шматки своєї свитки. Тепер, кажуть, тільки одного лівого рукава бракує йому. Люди з того часу одхрещуються від того місця, і ось уже буде тому років з десять, як не збирався там ярмарок. Та нечиста сила надала оце засідателіві о...

Друга половина слова замерла на устах в оповідача.

Вікно брязнуло з гуркотом; шибки з дзвоном повилітали геть, і страшна свиняча морда всунулась, поводячи очима, ніби питалася: «А що ви тут робите, добрі люди?»

VIII

...Піджав хвіст, мов собака,
Мов Каїн, затрусивсь увесь,
Із носа потекла табака.

Котляревський, «Енеїда»

Жах скував усіх, хто був у хаті. Кум з роззявленим ротом скам'янів. Очі його витріщились, начебто хотіли вистрілити; розчепірені пальці нерухомо застигли в повітрі. Високий сміливець від непереборного страху підскочив аж під стелю і вдарився головою об перекладину дошки посунулись, і попович з громом і тріском полетів вниз.

— Ой! Ой! Ой! — кричав один, повалившись з жахом на лаву і дригаючи на ній руками й ногами.

— Рятуйте! — горлав другий у розпачі, закрившись кожухом.

Кум, виведений із скам'яніння другим переляком, поліз, корчачись, під пелену своєї дружини. Високий сміливець поліз у піч, хоч які були вузькі там челюсті, і сам закрився затулкою. А Черевик,

начебто облитий окропом, схопивши на голову горщик замість шапки, кинувся до дверей і, мов несамовитий, біг вулицями, не чуючи землі під собою; сама втома тільки примусила його трохи притишити біг. Серце його калатало, як товкач у ступі, піт котився з нього. Знемігши, ладен уже був упасти на землю, коли раптом почулось йому, що ззаду хтось женеться за ним... Дух йому пере-хопило...

— Чорт! Чорт! — закричав він у нестямі, потроюючи сили, і через хвилину без пам'яті повалився на землю.

— Чорт! Чорт! — кричало слідом за ним, і він чув тільки, як щось із шумом кинулось на нього. Тут він знепритомнів і, як страшний хазяїн тісної домовини, лежав німий і нерухомий посеред дороги.

ІХ

Ще спереду і так, і так;
А ззаду, ей же ей, на чорта!

З простонародної казки

— Чуєш, Власе,— говорив, підвівшись уночі, якийсь чоловік, що спав на вулиці серед безлічі тут-таки послулого народу,— біля нас хтось згадав чорта!

— А мені яке діло? — пробурчав, потягуючись, циган, який лежав біля нього.— Хоч би й усіх своїх родичів пом'янув.

— Але ж так закричав, наче душать, його!

— Мало чого людина не збреше спросоння!

— Як собі знаєш, хоч глянути треба; а викреши-но вогню!

Другий циган, щось незадоволено бурмочучи про себе, звівся на ноги; два рази обсипав себе іскрами, ніби блискавками, роздмухав губами трут і з каганцем в руках, звичайним малоросійським світильником, що складався з розбитого черепка, налитого баранячим лоєм,— пішов уперед, освітлюючи дорогу.

— Сій! Тут лежить щось; світи-но сюди!

Тут підійшло до них ще кілька чоловік.

— Що лежить, Власе?

— Та начебто двоє людей: один зверху, другий знизу; котрий з них чорт, я вже й не розберу!

— А хто зверху?

— Баба!

— Ну от, це ж і є чорт!

Загальний регіт розбуркав майже всю вулицю.

— Баба вилізла на чоловіка; ну, певно, ця баба знає, як їздити! — говорив один з натовпу, що зібрався навколо.

— Дивіться, хлопці! — говорив інший, підіймаючи черепок з горшка, друга ціла половина якого трималась на голові в Черевика.— Яку шапку надів на себе цей молодець!

Гамір і регіт, ще збільшившись, примусили опам'ятатися наших мерців, Солопія та його дружину, що, охоплені переляком, довго дивилися з жахом застиглими очима на смагляві циганські обличчя. У химерному і тремтливому світлі їм увидалося дике збіговисько гномів, оточених важкою підземною парою й хмарами в п'ятьмі непробудної ночі.

Х

Цур тобі, пек тобі,
сатанинське навождення!

З малорос. комедії

Ранковим холодком повівало над Сорочинцями, що прокинулися від сну. Клуби диму з усіх димарів летіли назустріч сонцю, яке з'явилося на сході. Ярмарок загомонів. Вівці замекали, коні заіржали; гелготання гусей, змішуючись з верещанням перекупок, залунало знову по всьому табору — і страшних розмов про *червону свитку*, що навіяли таку моторошність на людей в таємничі години присмерку, не стало зовсім, як тільки розвиднілось.

Позіхаючи й потягуючись, дрімав Черевик у вкритій соломою кумовій повітці біля волів, мішків з борошном та пшеницею і, здається, зовсім не мав бажання відірватись від своїх снів, як раптом почув голос, такий же знайомий, як притулок лінощів — благословенна піч у його хаті чи шинок далекої родички, що стояв не далі як за десять кроків від його порога.

— Вставай, вставай! — деренчала йому над вухом ніжна дружина, смикаючи його з усієї сили за руку.

Черевик, замість відповісти, надув щоки і почав вимахувати руками, наче б'ючи в барабан.

— Божевільний! — закричала вона, ухилиючись від вимаху рук його, бо він мало був не зачепив її по обличчю.

Черевик підвівся, протер трохи очі й подивився навколо.

— Враг би мене взяв, якщо мені, голубко, не уявилася твоя пика барабаном, що на ньому примусили вибивати зорю, немов москаля, оті свинячі рила, що від них, як каже кум...

— Годі, годі тобі дурниці верзти! Збирайся, веди швидше кобилу на продаж! Сміх просто людям: приїхали на ярмарок, і хоч би тобі пасмо прядива продали...

— Як же, жінко,— підхопив Солопій,— та з нас же тепер сміятися будуть.

— Иди! Иди! З тебе й так сміються!

— Ти ж бачиш, що я ще не вмивався,— провадив далі Черевик, позіхаючи й чухаючи спину та намагаючись, між іншим, виграти час для своїх лінощів

— Ото невчасно забагнулося йому чепуритись! Коли це за тобою водилося? Ось рушник, утри свою пику...

Тут схопила вона щось, зібгане в жмут, і одразу ж із жахом кинула його від себе!.. Це був *червоний обшлаг від свитки!*

— Иди роби своє діло,— промовила вона, набравшись духу, своєму чоловікові, бачивши, що в того з переляку відібрало ноги і зуби цокотіли.

— Буде продаж тепер! — бурчав він сам до себе, одв'язуючи кобилу й ведучи її на майдан.— Недарма, коли я збирався на цей проклятий ярмарок, на душі було так тяжко, начебто хто навалив на тебе здохлу корову, а воли аж двічі самі повертали додому. Та ще, як згадав я тепер, чи не в понеділок ми виїхали. Ну, от і лихо все!.. Невгамовний і чорт проклятий: носив би вже свитку без одного рукава; так де там, треба ж добрим людям не давати спокою. Був би я, наприклад, чортом,— від чого борони боже,— чи став би я лазити вночі за проклятущими клаптями?

Тут філософування нашого Черевика перебив грубий і різкий голос. Перед ним стояв високий циган.

— Що продаєш, чоловіче добрий?

Продавець помовчав, оглянув його від ніг до голови і сказав бай-дужісінько, не спиняючись і не відпускаючи з рук вуздечки:

— Сам бачиш, що продаю!

— Ремінці? — спитав циган, поглядаючи на вуздечку, що була в Черевикових руках.

— Еге ж, ремінці, коли вже кобила схожа на ремінці.

— Одначе ж, чорт побери, земляче, ти, видно, її соломою годував!

— Соломою?

Тут Черевик хотів був потягти за вуздечку, щоб провести свою кобилу і викрити брехню безсоромного ганьбителя, та рука його з незвичайною легкістю вдарилася в підборіддя. Глянув — у ній перерізана вуздечка, а до вуздечки прив'язаний — ой, жах! аж волосся йому піднялося! — шматок червоного рукава свитки!.. Плюнувши, хрестячись і махаючи руками, побіг він від несподіваного подарунка і, швидше за молодого парубка, зник серед натовпу.

ХІ

За моє ж жито та мене й побито.

Прислів'я

— Лови! Лови його! — кричало кілька хлопців у тісному кінці вулиці, і Черевик почув, що його схопив хтось дужими руками.

— Зв'язати його! Це той самий, що вкрав у доброго чоловіка кобилу.

— Господь з вами! За що ви мене в'яжете?

— Він ще й питає! А за що ти вкрав кобилу в приїжджого мужика, Черевика?

— З глузду з'їхали ви, хлопці! Де ж це бачено, щоб чоловік сам у себе крав що-небудь?

— Старі вигадки! Старі вигадки! Чого ж ти біг скільки духу, наче сам сатана за тобою гнався?

— Мимоволі побіжиш, коли сатанинська одежа!..

— Е, голубе! Дури інших цим, буде ще тобі від засідателя, щоб не лякав чортвинням людей!

— Лови, лови його! — почувся крик з другого кінця вулиці. — Ось де він, ось утікач!

І перед очима нашого Черевика з'явився кум у найжалюгіднішому стані, із зв'язаними назад руками, що його вели кілька хлопців.

— Чудеса завелись! — говорив один із них.— Послухали б ви, що розказує цей шахрай, якому досить тільки глянути в обличчя, щоб побачити злодія; як стали питати: чого біг він, як навіжений,— поліз, каже, до кишені понюхати табаки, та замість тавлинки витяг шматок чортової свитки, від якої спалахнув червоний вогонь, а він давай боже ноги!

— Еге-ге-ге! Та це одного гнізда обидві пташки! Зв'язати їх обох вкупі!

ХІІ

«Чим, люди добрі, так оце я провинився?
За що глузуєте? — сказав наш неборак.—
За що знущаєтесь ви надо мною так?
За що, за що?» — сказав та й попустив патьоки,
Патьоки гірких сліз, узявшись за боки.

Артемовський-Гулак, «Пан та собака»

— Може, й справді, куме, ти поцупив що-небудь? — спитав Черевик, лежачи зв'язаний, разом з кумом, під солом'яною яткою.

— І ти тієї ж, куме! Щоб мені відсохли руки й ноги, якщо я що-небудь будь-коли крав, крім хіба вареника з сметаною в матері, та й то ще, коли мені було років десять віку.

— За що ж це, куме, на нас напасть така? Тобі ще нічого: тебе обвинувачують принаймні в тому, що ти в іншого вкрав; за що ж на мене, бідолаху, лихий наклеп такий: нібито в самого себе вкрав кобилу. Видно, нам, куме, на роду написано не мати щастя!

— Горе нам, сиротам бідним!

Тут обидва куми заридали схлипуючи.

— Що це тобі, Солопію? — спитав, увійшовши в цей час, Грицько.— Хто це зв'язав тебе?

— А! Голопупенко, Голопупенко! — закричав, зрадівши, Солопій.— Ось, куме, це той самий, про якого я казав тобі. От молодець! Ось бог мене побий на цьому місці, коли не вихилив при мені кухля завбільшки майже, як твоя голова, і хоч би тобі скривився.

— Що ж ти, куме, так не пошанував такого гарного парубка?

— Отак, як бачиш,— казав далі Черевик, обернувшись до Грицька.— Покарав бог, видно, за те, що завинив перед тобою.

Прости, чоловіче добрий! їй-богу радий би зробити все для тебе...
Та що ж удієш? В старій моїй диявол сидить.

— Я не злопам'ятний, Солопію. Якщо хочеш, я визволю тебе! —
Тут він моргнув хлопцям, і ті ж самі, що стерегли Черевика, кину-
лись розв'язувати.—За те й ти роби як треба: справляй весілля. Та
и погуляємо так, щоб цілий рік боліли ноги від гопака.

— Добре! От добре! — сказав Солопій, ляснувши руками.— Та
мені так тепер зробилось весело, наче мою стару москалі забрали.
Та що там думати: годиться чи не годиться так — сьогодні ж весіл-
ля, та й по всьому!

— Гляди ж, Солопію, через годину я буду в тебе; а тепер іди до-
дому: там чекають тебе купці на твою кобилу й пшеницю!

— Як! Хіба кобила знайшлася?

— Знайшлась.

Черевик з радості остовпів, дивлячись услід Грицькові, що пішов
собі.

— Що, Грицьку, погано ми зробили своє діло? — спитав високий
циган парубка.— Воли ж бо тепер мої?

— Твої! Твої!

XIII

Не бійся, матінко, не бійся,
В червоні чобітки обуйся.
Топчи вороги
Під ноги;
Щоб твої підківки
Бряжчали!
Щоб твої вороги
Мовчали!

Весільна пісня

Підперши ліктем гарненьке підборіддячко своє, задумалась
Параска, сама сидючи в хаті. Багато мрій снувало навколо русої
голівки. Іноді раптом легенька усмішка торкалась її червоних гу-
бенят і якесь радісне почуття примушувало зводитись її чорні бро-
ви, то знову хмарина задуму опускала їх на карі, ясні очі.

— Ну що, як не справдиться те, що говорив він! — шепотіла
вона з якимось виразом сумніву.— Ну що, коли мене не віддадуть?
Коли... Ні, ні, цього не буде! Мачуха робить усе, що їй забагнеться;

невже і я не можу робити того, що мені хочеться? Впертості й у мене вистачить! Який же він гарний! Як чарівно горять його чорні очі! Як любо каже він: «Парасю, голубко!» Як личить йому біла свитка! Якби ще пояс гарячіший!.. Нехай уже, правда, я йому витчу, як перейдемо жити в нову хату. І подумати не можу без того, щоб не порадіти,— говорила вона далі, виймаючи з-за пазухи маленьке дзеркальце, обклеєне червоним папером, що купила на ярмарку, і видивляючись в нього з прихованою втіхою.— Якщо зустрінусь тоді де-небудь з нею — я їй нізащо не вклонюся, нехай вона собі хоч лусне. Ні, мачухо, годі вже бити тобі свою пасербицю! Скоріш пісок зійде на камені і дуб похилиться у воду, як верба, ніж я схилюся перед тобою! Та я й забула... ану, приміряю очіпок, хоч і мачушин, як він на мене прийдеться!

Тут встала вона, тримаючи в руках дзеркальце, і, нахилившись до нього, трепетно йшла по хаті, начебто боялася впасти, бачачи під собою замість долівки стелю з накладеними під нею дошками, звідки гепнувся недавно попович, та полиці, заставлені горшками.

— Що це я справді, ніби дитина,— скрикнула вона, сміючись,— боюся ступити й ногою!

І почала притупувати ногами, чимдалі сміливіше; нарешті ліва рука її опустилась і вперлась у бік, і вона почала танцювати, побрязкуючи підківками, тримаючи перед собою дзеркало і наспівуючи любовленої своєї пісні:

Зелененький барвіночку,
Стелися низенько!
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься близенько!
Зелененький барвіночку,
Стелися ще нижче!
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься ще ближче!

Черевик заглянув у цей час у двері і, побачивши, як його дочка танцює перед дзеркалом, спинився. Довго дивився він сміючись з небаченої витівки своєї дочки, яка, замислившись, не помічала, здавалось, нічого; та коли почув знайомі звуки пісні — жилки в нього затрусилися; гордо взявшись в боки, виступив він наперед і пустився навприсядки, забувши про всі діла свої.

Гучний кумів регіт примусив їх обох здригнутись.

— Ото добре, батько з дочкою завели вже тут самі весілля! Йдіть же швидше: молодий прийшов!

При останньому слові Параска спалахнула яскравіше, ніж червона стрічка на її голові, а безтурботний батько її згадав, чого прийшов він.

— Ну, дочко! Ходімо мерщій! Хівря на radoщах, що я продав кобилу, побігла,— говорив він, боязко оглядаючись на всі боки,— побігла купувати собі плахти та ряднини всякі, то треба, поки не вернулась, усе скінчити!

Не встигла переступити вона через поріг хати, як почувла себе в обіймах парубка у білій свитці, який з купою народу дожидався її на вулиці.

— Боже, благослови! — сказав Черевик, складаючи їм руки.— Нехай собі живуть, як вінки в'ють!

Тут з натовпу пролунав крик.

— Я швидше лусну, ніж допущу до цього! — кричала Солопієва жінка, що її, одначе, натовп з реготом одпихав назад.

— Не казися, не казися, жінко! — говорив розважно Черевик, бачачи, що пара дужих циган тримає її за руки.— Що зроблено, те зробено, змінювати я не люблю!

— Ні, ні! Цього не буде! — кричала Хівря, але ніхто не слухав її: кілька пар обступили молодих і створили навколо них непробивну, танцюючу стіну.

Дивне, невимовне почуття охопило б глядача, коли б він побачив, як від одного удару смичком музики в сіряку, з довгими підкрученими вусами все повернулося, по волі і мимоволі, до однастайності й перейшло до злагоди. Люди, що на їх похмурих обличчях, здається, вік не зринала усмішка, притупували ногами й поводили плечима. Все кружляло. Все танцювало.

Та ще дивніше, ще нерозгаданіше почуття вродилося б у глибині душі, якби поглянути на старих бабів, що від древніх облич їх віяло спокоєм могили, коли вони штовхалися серед молодого, веселого, радісного люду. Безтурботні! Навіть без дитячої радості, без іскри співчуття, яких самий хміль тільки, як механік свого безживного автомата, примушує робити щось подібне до людського, вони, не звертаючи навіть очей на молоду пару, тихо похитували сп'янілими головами, пританцювуючи разом із народом, що веселився.

Шум, регіт, пісні дедалі тихшали. Смичок завмирав, притихаючи й гублячи неясні звуки в порожняві повітря. Ще чути було десь тупання, щось схоже на гуркіт далекого моря, і незабаром скрізь стало порожньо й глухо.

Чи не так і радість, прекрасна й непевна гостя, відлітає від нас, і даремно самотній звук думає виявити веселість? У власному відгомні вже чує він сум і пустелю й дико прислухається до нього. Чи не так і веселі друзі бурхливої й вільної юності, поодинці, один по одному, губляться по світу і покидають нарешті самого старовинного брата їх? Сумно покинутому! І важко, і сумно стає на серці, нічим допомогти йому.

ВЕЧІР ПРОТИ ІВАНА КУПАЛА

*Бувальщина, розказана дячком ***ської церкви*

У Хоми Григоровича була дивна звичка: він страшенно не любив переповідати одне й те ж саме. Бувало, часом якщо ублагаєш його розказати щось вдруге, то він або таки додасть що-небудь, або переінакшить так, що й упізнати не можна. Якось один з тих панків — нам, простим людям, важко й вимовити, як ото вони називаються: писаки вони — не писаки, а от те ж саме, що й баришники на наших ярмарках: нахапають, напросять, накрадуть усякої всячини та й випускають книжечки, не товщі за буквар, кожного місяця або й тижня,— один з цих панків і виманив у Хоми Григоровича цю саму історію, а той вже зовсім і забув про неї. Аж приїжджає з Полтави той самий панич у гороховому каптані, про котрого я говорив і одну повість котрого ви, мабуть, уже прочитали; привозить з собою невеличку книжечку і, розгорнувши посередині, показує нам. Хома Григорович хотів уже був осідлати свій ніс окулярами, та, згадавши, що він забув їх обмотати нитками й обліпити воском, передав її мені. А що я грамоти трохи знаю і не ношу окулярів, то и узявся читати. Не встиг перегорнути й двох сторінок, як він зненацька бере мене за руку.

— Стривайте! Спочатку скажіть мені, що це ви читаєте?

Сказати правду, мене таке запитання таки збило з пантелику.

— Як, що читаю, Хомо Григоровичу? Вашу бувальщину, ваші ж такі слова.

— Хто вам сказав, що це мої слова?

Та чого ж іще, тут і надруковано: яку розповів такий-то дячок.

— Плюйте ж на голову тому, хто це надрукував! Бреше сучий москаль. Чи я ж так говорив? Що то вже, як у кого чортма клепки в голові! Слухайте, я вам розкажу її зараз

Ми присунулися до стола, і він почав:

Дід мій (царство йому небесне! Щоб він на тому світі їв самі тільки буханці пшеничні та маковики в меду!) умів прегарно розповідати. Бувало, як почне — цілий день не зрушив би з місця і все б слухав. Куди до нього якому-небудь теперішньому базіці, що як почне москаля везти¹, та ще й мовою такою, неначе йому три дні

¹ Тобто брехати.

їсти не давали, то хоч хапай шапку та з хати. Як тепер пам'ятаю — покійна стара, мати моя, була ще жива,— як довгими зимовими вечорами, коли надворі лютував мороз і замурував наглухо вузькі вікна нашої хати, сиділа вона біля гребеня, виводячи рукою довгу нитку, гойдаючи ногою колиску і наспівуючи пісню, яку ніби й зараз оце чую Вогник каганця, тремтячи й спалахуючи, неначе лякаючися чогось, світив нам у хаті. Веретено хурчало; а ми всі, діти, зібравшись до купи, слухали діда, такого старого, що він уже більше п'яти років не злазив з печі. Та ні дивні розповіді про давню старовину, про наскоки запорожців, про ляхів, про молодецькі діла Підкови, Півторакожуха і Сагайдачного не захоплювали нас так, як розповіді про яку-небудь старовинну дивну пригоду, від яких завжди дрож проходив по тілу і волосся ворушилося на голові. Часом страх, було, такий візьме від них, що як ото стемніє, все здається бог знає яким страхіттям. Бувало, вночі вийдеш чого-небудь з хати, то так і думаєш, що на постелі твоїй умовився спати виходець з того світу. І щоб мені не довелося розповідати це вдруге, якщо не здавалася часом здалеку власна свитка покладена в голови дияволом, що згорнувся в клубок! Та головне у дідових розповідях було те, що за все своє життя він ніколи не брехав і що, було, не скаже, то саме так і було. Одну з його незвичайних історій перекажу тепер вам. Знаю, що багато набереться таких розумників, які ото пописують по судах і читають навіть гражданську грамоту, котрі, якщо дати їм у руки звичайний часослов, не розібрали б ні аза в ньому, а показувати усім свої зуби — це вони вміють. їм усе, що не розкажеш,— смішки. Отаке невірство розійшлося по світу! Та на що вже — от не люби мене боже і пречиста діво! Ви, може, навіть не повірите: раз якось згадав про відьом — що ж? — знайшовся урвиголова, у відьом не вірить! Еге ж, слава богу, от я скільки живу вже на світі, бачив таких іновірців, яким провозити попа в решеті¹ було легше, ніж нашому братові понюхати табаки, а й ті боялися відьом. А втім, хай присниться їм... не хочу тільки вимовити, що саме, нічого й говорити про них.

Років — де там! — більше, ніж сто тому, говорив ото покійний дід мій, нашого села й не пізнав би ніхто: хутір, найбідніший хутір! Хатин з десять, не пообмазуваних, не вкритих, стирчало то там, то

¹ Тобто збрехати на сповіді.

там серед поля. Ані тину, ані сарая добрячого, де б поставити худобу чи воза. І це ж іще багатії так жили; а подивилися б на нашу братію, на голоту: викопана в землі яма — от вам і хата! Тільки з диму й можна було дізнатися, що живе там людина — витвір божий. Ви спитаєте, чому вони жили так? Бідність не бідність; тому що тоді козакував майже кожен і набирав у чужих землях чимало добра; а здебільшого тому, що не було потреби обзаводитися доброю хатою. Якого народу тоді не вешталось по всіх усядах: кримці, ляхи, литвинство! Траплялося, що й свої наїдуть зграями і обдирають своїх-таки. Усяке бувало.

У тому хуторі з'являвся часто чоловік, або, краще, диявол у людській подобі. Звідки він, чого приходив, ніхто не знав. П'є, гуляє і враз зникне, як у воду впав, і слуху немає. Аж зирк — знову мов з неба упав, вештається уже по вулицях у селі, якого тепер і сліду немає і яке було, може, не далі як за сто кроків від Диканьки. Назбирає зустрічних козаків: регіт, пісні, гроші сиплються, горілка — як вода... Причепиться, бувало, до красних дівчат: надарує стрічок, сережок, намиста — дівати нікуди! Щоправда, красні дівчата трохи вагалися, беручи подарунки: бог його знає, може, справді перейшли вони через нечисті руки. Рідна тітка мого діда, що тримала у той час шинок на теперішній Опішнянській дорозі, в якому часто гуляв Басаврюк,— так звали того бісівського чоловіка,— так і говорила, що нізащо в світі не погодилася б узяти від нього подарунків. Але ж як і відмовитися: кожного візьме страх, як нахмурить він, було, свої кострубаті брови і кине спідлоба такий погляд що, здається, забіг би бог знає куди; а візьмеш — то другої ж ночі і чимчикує в гості який-небудь приятель з болота, з рогами на голові, і почина душити за шию, коли на шиї намисто, кусати за палець, коли на ньому перстень, чи смикати за косу, коли в неї вплетена стрічка. Бог з ними тоді, з тими подарунками! Та от лихо — і здихатися не можна: кинеш у воду — пливе чортячий перстень чи намисто, не тоне і до тебе ж у руки.

У селі була церква, як згадую, трохи чи не святого Пантелія. Жив тоді при ній ієрей, блаженної пам'яті отець Афанасій Помітивши, що Басаврюк навіть у великодню неділю не буває в церкві, надумав був покарати його — накласти церковне покаяння. Де там! Насилу ноги виніс. «Слухай, панотче! — гримнув він йому у

відповідь.— Знай краще свої справи, ніж втручатися в чужі, якщо не хочеш, щоб козяча горлянка твоя була заліплена гарячою кутею!» Що робити з окаянним? Отець Афанасій оголосив тільки, що кожного, хто буде водитися з Басаврюком, вважатиме за католика, ворога Христової церкви і всього людського роду.

В тому селі був у одного козака, на прізвище Корж, наймит, якого люди звали Петром Безрідним; може, тому, що ніхто не пам'ятав його батька і матері. Титар казав, правда, що вони на другий же рік померли від чуми; та тітка мого діда і слухати про таке не хотіла і з усієї сили намагалася приписати йому рідню, хоч бідному Петрові це було таке ж потрібне, як нам торішній сніг. Вона казала, що батько його тепер на Запоріжжі, був у полоні в турків, натерпівся мук бог знає яких і якимсь чудом, переодівшись євнухом, утік. Чорнобровим дівчатам та молодицям не було діла до рідні його. Вони говорили тільки, що коли б одягти його в новий жупан, підперезати червоним поясом, надіти на голову шапку з чорного смушку з гарним синім верхом, почепити збоку турецьку шаблю, дати в одну руку малахай, а в другу люльку в лепській оправі, то далеко було б до нього усім парубкам тодішнім. Та от лихо, що бідний Петрусь тільки й мав, що сіру свитку, на якій було більше дірок, ніж у якого жида в кишені злотих. Та й це б ще невелике лихо, а от лихо: у старого Коржа була дочка-красуня, та така, що, я гадаю, навряд чи доводилося вам таких бачити. Тітка покійного діда розповідала,— а жінці, самі знаєте, легше поцілуватися з чортом, не в гнів кажучи, ніж назвати когось красунею,— що повненькі щічки в козачки були свіжі та яскраві, як мак найніжнішої рожевої барви, коли, вмившись божою росою, палає він, розправляє листочки і чепуриться перед сонечком вранішнім; що брови, мов чорні шнурочки, що їх купують тепер для хрестиків та дукачів дівчата наші у москалів, які ходять по селах з коробками, рівненько посхилявшися, немов дивилися у ясні очі; що ротик, на який дивлячись облизувалися тодішні парубки, мовби на те й створений був, щоб виводити солов'їні пісні; що волосся її, чорне, як крило ворона, і м'яке, як молодий льон (тоді ще дівчата наші не заплітали волосся в дрібушки, перевиваючи красивими, яскравими скиндячками), дрібно кучерявлячись, спадало

на шитий золотом кунтуш. Ех, не доведи господи проголошувати мені більше на криласі алілуя, якби тут-таки не поцілував її, хоч ось і сивина вже проступає по всьому старому лісі, що вкриває мою маківку, і під боком моя стара, як більмо на оці. Ну, та коли десь парубок і дівка живуть близько одне від одного... самі знаєте, що буває. Було, ще й не зазоріє, як підкови червоних чобітків вже й помітні на тому місці, де розмовляла Пидорка із своїм Петрусем. Але Коржеві й на думку не спало б щось недобре, коли б — ну, це вже й видно, що не хто інший — лукавий підбив,— не надумав Петрусь, не роздивившись гарненько в сінях, вліпити поцілунок, як кажуть, від щирого серця, у рожеві губки козачки, і той-таки самий лукавий,— щоб йому, собачому синові, приснився хрест святий! — напоумив здуру старого хріна відчинити двері з хати. Остовпів Корж, роззявивши рота і ухопившись рукою за двері. Клятий поцілунок, здавалось, приголомшив його зовсім. Йому здався він гучніший, ніж удар макогона об стіну, яким звичайно у наш час селянин проганяє кутю, за браком фузії та пороху.

Отямившись, зняв він зі стіни дідівський нагай і вже хотів був покропити спину бідного Петра, як де не взявся шестилітній Пидорчин брат, Івась, прибіг і злякано схопив рученятами його за ноги, закричавши: «Тату, тату! Не бий Петруся!» Що маєш робити? У батька серце не кам'яне: повісивши нагая на стіну, вивів він його потихеньку з хати: «Якщо побачу тебе ще в хаті або хоч тільки під -вікнами, то слухай, Петре, їй-богу, пропадуть чорні вуси, та й оселедець твій, он уже його два рази можна обмотати навколо вуха, не буду я Терентієм Коржем, якщо не попрощається з твоєю маківкою!»

Сказавши це, дав він йому легенько рукою стусана в потилицю, так що Петрусеві потемніло в очах і він полетів сторч головою. От тобі й доцілувалися! Зажурилися наші голуб'ята; а тут і чутка по селу, що до Коржа унадився ходити якийсь лях, обшитий золотом, з вусами, з шаблею, з шпорами, з кишенями, що бряжчали, як дзвінок від торбинки, з якою паламар наш, Тарас, ходить щодня по церкві. Ну, відома річ, чого ходять до батька, коли у нього є чорнобрива дочка. От одного разу Пидорка схопила, заливаючися слізьми, на руки Івася свого: «Івасю мій милий, Івасю мій любий! Біжи до Петруся, моє золоте дитя, як стріла з лука; розкажи йому

все: любила б його карі очі, цілувала б його біле личко, та не велить доля моя. Не один рушник мокрий від сліз моїх гірких. Тоскно мені. Тяжко на серці. І рідний батько — ворог мені: силує йти за нелюбого ляха. Скажи йому, що й весілля готують, тільки не буде музики на нашому весіллі; будуть дяки співати замість кобз та сопілок. Не підю я танцювати з нареченим своїм: понесуть мене Темна, темна буде моя хата- з кленового дерева, і замість димаря хрест стоятиме на ній!»

Мов скам'янівши, не зрушивши з місця, слухав Петро, коли невинне дитя переказувало йому усе це. «А я думав нещасний, іти в Крим та Туреччину, навоювати золота і з багатством приїхати до тебе, моя красуне. Та не бути тому. Лихе око подивилося на нас. Буде ж, моя любя рибонько, буде і в мене весілля; тільки й дяків не буде на тому весіллі; ворон чорний закриче замість попа наді мною; чисте поле — буде моя хата; сиза хмара — моя стріха; орел виклює мої карі очі; перемиють дощі козацькі кістоньки, і вихор висушить їх. Та що я? На кого? Кому скаржитися? Так уже, мабуть, бог велів,— пропадати то пропадати!» Та ц побрів прямісінько в шинок.

Тітка покійного діда трохи здивувалася, побачивши Петруся в шинку, та ще в таку пору, коли добрі люди йдуть до утрени, і витріщила на нього очі, мов спросоння, коли сказав він дати кухоль сивухи, мало не з піввідра. Тільки даремно думав бідолаха залити своє горе. Горілка щипала його за язик, як кропива, і здавалася йому гіркішою, ніж полин. Кинув від себе кухоль на землю. «Годі журитися, козаче!» — гримнуло щось басом над ним. Оглянувся: Басаврюк! У! Яка пика! Волосся — щетина, очі — як у вола! «Знаю, чого бракує тобі: ось чого!» Тут брязнув з бісівською посмішкою шкіряним гаманом, який висів у нього на поясі. Здригнувся Петро. «Ге-ге-ге! Та як горить! — заревів Басаврюк, пересипаючи на руку червінці.— Ге-ге-ге! Та як дзвенить! А й діло ж тільки одненьке і вимагатиму за цілу гору таких цяцьок».— «Дияволе! — закричав Петро.— Давай його! На все готовий!» Вдарили по руках. «Гляди, Петре, ти наспів якраз вчасно: завтра Івана Купала. Одну тільки цю ніч на рік і цвіте папороть. Не прогав! Я тебе буду чекати опівночі, у Ведмежому яру».

Мені здається, кури так не дожидають тієї години, коли хазяйка винесе їм зерна, як ждав Петрусь вечора. Тільки й знав, що дивитися, чи не довшає тінь від дерева, чи не рум'яниться, сідаючи, сонечко — і що далі, то нетерпеливіше. Як же й довго! Мабуть, день божий загубив десь кінець свій. От уже й сонця немає. Небо тільки червоніє з одного боку. І воно вже тьмариться. У полі холоднішає! Примеркає, примеркає і — смеркло. Насилу! Серце йому мало не вискакувало з грудей, коли нарешті зібрався він у дорогу і обережно спустився густим лісом у глибокий яр, що його називали Ведмежим. Басаврюк уже ждав там. Темно, хоч в око стрель. Далі уже вдвох пробиралися вони по грузьких болотах, чіпляючись за густі терники і спотикаючись майже на кожному кроці. От і рівне місце. Оглядівся Петро: ніколи ще не доводилося заходити сюди. Тут зупинився і Басаврюк:

«Бачиш ти, он перед тобою три пагорки? Багато буде на них квітів різних; та борони тебе потойбічна сила зірвати хоч одну. Але тільки зацвіте папороть, хапай квітку і не озирайся, що б тобі позаду не причулося».

Петро хотів був спитати... зирк — і нема вже його. Підійшов до трьох пагорків; де ж квіти? Нічого не видно. Дикий бур'ян чорнів навколо і глушив усе своєю гущиною. Та от спалахнула на небі блискавиця, і перед ним з'явилася ціла грядка квітів, все чудних, все небачених; тут-таки й просте листя папороті. Завагався Петро і в роздумі став перед ним, узявшись обома руками в боки.

«Що ж тут незвичайного? Десять разів на день, буває, бачиш це зілля; яке ж тут диво? Чи не надумав чортяка поглузувати?»

Зирк — червоніє маленька квіткова брунька і, неначе жива, рухається. Справді, дивно! Рухається і дедалі більшає, більшає і червоніє, як жаринка. Спалахнула зірочкою, щось тихо затріщало, і квітка розкрилася перед його очима, як вогонь, осяявши й інші навколо себе.

«Тепер пора!» — подумав Петро і простяг руку. Дивиться, аж тягнуться з-за його спини сотні волохатих рук теж до квітки і позаду щось перебігає з місця на місце. Зажмуривши очі, смикнув він за стебло, і квітка зосталась у нього в руках. Усе стихло. Раптом він побачив Басаврюка, той сидів на пеньку увесь синій, як мрець. Хоч би тобі одним пальцем поворухнув. Очі нерухомо втуплені в

щось, видне тільки йому, рот напіврозкритий, і ані звуку. Навколо не шелесне. Ух, страшно!.. Та от почувся свист, від якого похололо в Петра всередині, і здалося йому, неначе трава зашуміла, квіти почали між собою розмовляти голосками тоненькими, мов срібні дзвіночки; дерева заgrimіли сипучою лайкою... Обличчя Басаврюкове раптом ожило; очі блиснули. «Насилу повернулася, відьма,— буркнув він крізь зуби.— Гляди, Петре... стане перед тобою зараз красуня; роби все, що скаже, інакше пропадеш навіки!» По цій мові розхилив він сучкуватою палицею куц терника, і стало видно хатку, як кажуть, на курячих ніжках. Басаврюк ударив кулаком, і стіна захиталася. Великий чорний собака вибіг назустріч і, виючи, обернувся в кішку та й кинувся просто у вічі їм. «Не лютуй, не лютуй, стара чортихо!» — промовив Басаврюк, додавши таке слівце, що добрий чоловік і вуха б заткнув. Зирк, а замість кішки баба, з обличчям зморщеним, як печене яблуко, вся зігнута в дугу; ніс з підборіддям мов щипці, якими луцать горіхи. «Оце так красуня!» — подумав Петро, і мурашки побігли по спині у нього. Відьма вихопила в нього квітку з рук, нахилилася і щось довго шепотіла над нею, сприскуючи якоюсь водою. Іскри посипалися у неї з рота; піна виступила на губах. «Кидай!» — сказала вона, віддаючи квітку йому. Петро підкинув, і — що за чудо? — квітка не впала прямо, але довго здавалася вогняною кулькою посеред темряви і, неначе човен, плавала в повітрі; нарешті потихеньку почала спускатися нижче і впала так далеко, що ледве помітна була зірочка, не більша за макове зернятко. «Тут!» — глухо захрипіла баба; а Басаврюк, подаючи йому заступ, промовив: «Копай тут, Петре. Тут побачиш ти стільки золота, скільки ані тобі, ані Коржеві й не снилося». Петро поплював на руки, схопив заступ, натиснув ногою і вивернув землю, вдруге, втретє, ще раз... щось тверде!.. Заступ дзвенить і не йде далі. Тут очі його почали розрізняти невелику, ковану залізом скриню. Уже хотів він був дістати її рукою, та скриня почала опускатися в землю і дедалі глибше, глибше, а позад нього чувся регіт, більше схожий на зміїне сичання. «Ні, не бачити тобі золота, поки не дістанеш крові людської!» — сказала відьма і підвела до нього дитя, років шести, накрите білим простиралом, показуючи знаком, щоб він одрубав йому голову. Остовпів Петро. Хіба жарти, отак, з доброго дива відтяти ні за що

ні про що людині голову, та ще безневинній дитині! Спересердя зірвав він простирало, що накривало її голову, і що ж? Перед ним стояв Івась. І рученята склало бідолашне дитя навхрест, і голівку похилило... Мов шалений підскочив до відьми Петро і вже підняв був руку...

«А що ти обіцяв за дівчину?!» — гримнув Басаврюк і ніби кулю всадив йому в спину. Відьма тупнула ногою: синє полум'я вихопилося з землі; нутро землі все освітілося і стало неначе з кришталю вилите, і все, що було під землею, стало видно як на долоні. Червінці, самоцвіти в скринях, у казанах, купами були навалені під тим самим місцем, де вони стояли. Очі в нього загорілися... розум змішався... як божевільний, ухопився він за ніж, і безневинна кров бризнула йому межі очі... Диявольський регіт загримів з усіх боків. Потворні страховища зграями стрибали перед ним. Відьма, вчепившись руками в обезглавлений труп, як вовк, пила з нього кров... Голова його пішла обертом! Зібравши всі сили, кинувся він тікати. Все круг нього стало червоним. Деревя усі в крові, здавалося, горіли й стогнали. Небо, розжарившись, тремтіло... Вогняні плями, як блискавки, кружляли у нього перед очима. Знесилившись, вбіг він у свою халупку і крижем упав на землю. Мертвий сон охопив його.

Два дні й дві ночі спав Петро без просипу. Прокинувшись на третій день, довго оглядав він кутки своєї хати; та даремно намагався що-небудь згадати: пам'ять його була як кишень старого скнари, у якого копійки не видуриш. Потягнувшись трохи, почув він, що біля ніг брязнуло Дивиться, два мішки з золотом. Тут тільки, неначе крізь сон, згадав він, що шукав якийсь скарб, що було йому самому страшно у лісі... Та якою ціною, як здобув він його, цього ніяк не міг зрозуміти.

Побачив Корж мішки і — розтанув. «Сякий-такий Петрусь, немазаний! Та хіба ж я не любив його? Та чи не був він у мене, як син рідний?» — і почав плести старий шкарбан небувальщину, так що того до сліз розібрало. Здивував тільки Петро трохи Пидорку, коли слухав її розповідь про те, як цигани, проходячи мимо, украли Івася. Він не міг навіть згадати обличчя хлопчиковаго, так обморочило кляте чортovinня! Гаятися було нічого, полякові дали під ніс дулю та й заварили весілля: напекли шишок, понашивали

рушників та хусток, викотили бочку горілки; посадили за стіл молодих; розрізали коровай; заграли на бандурах, цимбалах, сопілках, кобзах — і почалося...

У старовину весілля були — куди нашим. Тітка мого діда, було, розкаже — гай-гай! Як дівчата у пишному головному уборі з жовтих, синіх та рожевих стрічок, поверх яких нав'язувався золотий галун, у тонких сорочках, вишитих по всьому шву червоним шовком і гаптованих дрібними срібними квіточками, у сап'янях з високими підборами, на залізних підківках, плавно, наче пави, і шумно, як вихор, витанцьовували горлицю. Як молодичі з корабликом на голові, верх якого зроблений був увесь з суто золотої парчі, з невеликим вирізом на потилиці, з якого визирав золотий очіпок, з двома висунутими, один вперед, другий назад, ріжками з найдрібнішого чорного смушку; у синіх, з кращого полутабенку з червоними клапанами кунтушах, гордовито взявшись в боки, виступали поодинці і розмірено вибивали гопака. Як парубки у високих козацьких шапках, у тонких сукняних свитках, попідперізувані гаптованими сріблом поясами, з люльками в зубах, залицялися до них та правили теревені. Сам Корж, дивлячись на молодих, не втерпів, щоб не згадати давнини. З бандурою в руках, пахкаючи люлькою і водночас приспівуючи, з чаркою на голові, пішов дідуган, під гучний крик гуляк, навприсядки. Чого не вигадать випивши? Почнуть, було, надягати машкари, боже ти мій, на людину не схожі! Куди теперішнім переодяганням, які бувають на весіллях наших. Що тепер? — тільки й того, що вдають циганок та москалів. Ні, от, було, один одягнеться жидом, а другий чортом, спочатку цілюються, а потім як почнуть чубитися... Бог з вами! Сміх нападе такий, що за живіт берешся. Поодягаються по-турецькому та по-татарському, все горить на них, як жар... А як почнуть дуріти та викидати штуки... ну, тоді хоч святих винось. З тіткою покійного діда, яка сама була на цьому весіллі, трапилася цікава історія; була вона одягнена тоді в татарське широке вбрання і з чаркою в руках частувала гостей. От одного і підбив лукавий хлюпнути на неї ззаду горілкою; другий теж, видно, не промах, викресав у момент вогню та й підпалив... полум'я спалахнуло, бідолашна тітка, перелякавшись, стала мерщій скидати з себе, при всіх, плаття...

Галас, регіт, розгардіяш зчинився, як на ярмарку. Словом, старі люди не пам'ятали ще такого бучного весілля.

Почали жити Пидорка з Петрусем, мов пан з панею. Всього доволі, усе сяє... Одначе ж добрі люди похитували головами, дивлячися на життя їх. «Від чорта не буде добра,— говорили всі в один голос.— Звідки, як не від спокусителя люду православного, прийшло до нього багатство? Де йому було взяти стільки золота? Чому раптом саме того дня, коли забагатів він, Басаврюк зник, як у воду впав?» От і скажіть, що люди вигадують! Адже справді, не минуло й місяця, а Петруся ніхто пізнати не міг. Чому, що з ним сталося, бог знає. Сидить на одному місці, і хоч би слово з ким. Усе думає і неначе хоче щось пригадати. Коли Пидорці пощастить якось розговорити його, неначе й отямиться, і почне розмову, і розвеселиться навіть; та ненароком гляне на мішки: «Стривай, стривай, забув!» — кричить і знову задумається, і знову силкується щось згадати. А часом, коли довго сидить на одному місці, здається йому, що от-от вже пригадується... і знову все зникло. Ввижається: сидить у шинку; несуть йому горілку; пече його горілка; гидка йому горілка. Хтось підходить, ляскає по плечу його... а далі неначе туманом все повивається. Піт котиться градом по обличчю його, і він у знемозі сідає на своє місце.

Що не робила Пидорка: і у ворожбитів ради питала, і переполох виливали, і соняшницю заварювали¹ — нічого не помагало.

Так збігло й літо. Багато козаків обкосилися, ті, що завзятіші, і в похід подалися. Зграї качок ще купчилися на болотах наших, та кропив'янок уже і сліду не було. В степах зачервоніло. Скирти хліба то там, то там, мов козацькі шапки, бовваніли по полю. Траплялися по дорозі й вози, накладені хмизом та дровами. Земля затужавіла і де-не-де стала промерзати. Уже й сніг почав сипатися з неба, і гілля дерев вкривалося інеєм, неначе заячим хутром. От уже в ясний морозний день червоногрудий снігур, мов чепуристий польський шляхтич, прогулювався по снігових кучугурах,

¹ Виливають переполох у нас, як людина перелякається, коли хочуть дізнатися, чого стався він: кидають розтоплене олово або віск у воду, і чиєї приберуть вони подобу, то те саме й перелякало хворого; після цього весь переляк минає. Заварюють соняшницю від млості і болю в животі. Для цього запалюють трохи прядива, кидають в кухоль і перекидають його догори дном у миску з водою, яку ставлять на животі хворому; потім, після шептання, дають йому випити ложку цієї самої води.

втягаючи зерно, і діти величезними киями ганяли по льоду дерев'яні дзиґи, тимчасом як батьки їх спокійно вилежувалися на печі, виходячи часом з запаленою люлькою в зубах лайнути як годиться православний морозець або провітритися і промолотити в сінях залежалий хліб. Нарешті сніги почали танути і щука хвостом лід розбила, а Петро такий же, як і раніше, і що далі, то суворіший. Неначе прикутий, сидить посеред хати, поставивши біля ніг мішки свої. Здичавів, заріс волоссям, став страшний, і все думає про одно, все силкується згадати щось — і сердиться, і злиться, що не може згадати. Часто з диким виглядом підводиться з свого місця, поводить руками, втуплює у щось очі свої, неначе хоче затримати його; губи ворущаються, ніби хочуть промовити якесь давно забуте слово,— і нерухомо застигають... Лють охоплює його; як навіжений, гризе й кусає собі руки і з досади рве на собі волосся, так пасма і вириває, поки, стихнувши, не впаде, неначе непритомніючи, а потім знову починає пригадувати, і знову лють, і знову мука... Що за напасть божа? Життя спротивило Пидорці. Страшно їй було залишатися спочатку самій у хаті, та потім звикла бідолашна до свого лиха. Але це вже була не колишня Пидорка. Ані рум'янцю, ані посмішки; знесилена, зачахла, виплакала ясні очі. Якось хтось уже, мабуть, зглянувся над нею, порадив піти до ворожки, що жила у Ведмежому яру, про яку йшла слава, що вона вміє лікувати всі на світі хвороби. Вирішила спробувати востаннє; слово по слову, умовила бабу йти за собою. Це було надвечір, саме проти Купала. Петро майже непритомний лежав на лаві і не помічав зовсім нової гості. Аж от поволі почав підводитися і придивлятися. Враз увесь затремтів, як на дибі; волосся піднялося... і він зайшовся таким реготом, що страх врізався в серце Пидорці. «Згадав, згадав!» — закричав він у страшній веселості і, замахнувшись сокирою, кинув нею з усієї сили в бабу. Сокира на два вершки врізалася в дубові двері. Баба зникла, і дитя років семи, у білій сорочці з накритою головою стало посеред хати... Простирало злетіло. «Івасю!» — закричала Пидорка і кинулася до нього, та привид увесь з ніг до голови вкрився кров'ю і освітив усю хату червоним світлом... Перелякана, вибігла вона в сіни; та, опам'ятавшись трохи, хотіла була допомогти йому; даремно! Двері захлопнулися за нею так міцно, що несила було відчинити.

Збіглися люди, почали стукати, висадили двері: хоч би одна душа. Уся хата повна диму, і посередині тільки, де стояв Петрусь, купа попелу, з якої де-не-де підіймалася ще пара. Кинулися до мішків: самі биті черепки в них замість червінців.

Витріщивши очі й пороззявлявши роти, не насмілюючись поворухнути вусом, стояли козаки, неначе вкопані в землю. Такий страх нагнало на них це диво.

Що було далі, не згадаю. Пидорка дала обітницю йти на прощу; зібрала майно, що залишилося після батька, і через кілька днів її справді вже не було в селі. Куди пішла вона, ніхто не міг сказати. Послужливі бабусі відправили були її вже туди, куди й Петро подався; та якось один козак, приїхавши з Києва, розповів, що бачив у Лаврі черницю, всю висохлу, як скелет, яка безперестанку молилася і в якій земляки, за всіма прикметами, впізнали Пидорку; що нібито ніхто не чув ще від неї жодного слова, а прийшла вона пішки і принесла оправу до ікони божої матері, оздоблену такими яскравими самоцвітами, що всі зажмурювалися, на неї дивлячись.

Дозвольте, на цьому ще не кінчилося. Того самого дня, коли лукавий прибрав до себе Петруся, з'явився знову Басаврюк; тільки всі навтіки від нього. Дізналися, що це за птах; не хто інший, як сатана, що набрав людської подобу для того, щоб відкопувати скарби, а що скарби не даються нечистим рукам, так ото він і приманює собі молодців. Того ж року всі покидали землянки свої і перебралися в село; але й там, одначе, не було спокою від проклятого Басаврюка. Тітка покійного діда говорила, що якраз сердився він найбільше на неї за те, що кинула колишній шинок на Опішнянській дорозі, і всіма силами намагався відомстити їй. Яюсь сільські старшини зібралися в шинок і, як кажуть, розмовляли зачинами біля стола, посеред якого поставлений був, гріх сказати, щоб малий, смажений баран. Гомоніли про се й про те, було й про диковинки різні, і про чуда. От і приверзлося,— ще б нічого, коли б одному, а то таки всім,— що баран підвів голову, мутні очі його ожили і засвітилися, вмить з'явилися чорні щетинисті вуси і значуще заморгали на присутніх. Усі одразу пізнали на баранячій голові Басаврюкову пику; тітка діда мого навіть думала вже, що от-от попросить горілки... Шановні старшини за шапки — та мерщій додому. Іншим разом сам церковний староста, що любив

часом побалакати віч-на-віч з дідівською чаркою, не встиг ще й двох разів дістати дна, аж бачить: чарка кланяється йому в пояс. Чорт з тобою! Давай хреститися!.. А тут з жінкою його теж диво: тільки почала вона замішувати тісто у величезній діжі, як діжа враз вистригнула. «Стій, стій!» — де там! — узявшись в боки, гордовито пішла навприсядки по всій хаті... Смійтеся; одначе не до сміху було нашим дідам. І дарма що отець Афанасій ходив по всьому селу з святою водою і ганяв чорта кропилом по всіх вулицях, а все ще тітка небіжчика діда довго скаржилася, що хтось, як тільки вечір, стукає в дах і шкрябає в стіну.

Та що там! От тепер на цьому самому місці, де стоїть село наше, здавалося б, усе спокійно; але ж недавно, ще покійний батько мій і я пам'ятаю, як повз розвалений шинок, що його нечисте плем'я довго після того поправляло своїм коштом, доброму чоловікові пройти не можна було. З закуреного димаря стовпом шугав дим і, піднявшись високо, так, що глянути — шапка впаде, розсипався гарячим жаром по всьому степу, і чорт — не треба було б і згадувати його, собачого сина,— так схлипував жалісно у своїй конурі, що злякане гайвороння зграями підіймалося з сусіднього дубового лісу і з диким криком металося по небу.

МАЙСЬКА НІЧ, АБО УТОПЛЕНА

Враг його батька знає!
Почнуть що-небудь робити люди хрещені,
то мордуються,
мордуються, мов хорти за зайцем,
а все щось не до шмиги;
тільки ж куди чорт уплететься,
то верть хвостиком —
так де воно й візьметься, неначе з неба.

І. ГАННА

Дзвінка пісня лилася рікою по вулицях села ***. Була та пора, коли потомлені денною працею та клопотом парубки й дівчата, гомонячи, збиралися в коло, в сьайві чистого вечора виливати свої веселощі в пісню, що повсякчас іде в парі з смутком. І вечір, як завжди задуманий, мрійно обіймав синє небо, обертаючи все на неясність і далечінь. Уже й смеркло, а пісні все не вщухали. З бандурою в руках крався, вихопившись од співунів, молодий козак Левко, син сільського голови. На козакові — решетилівська шапка. Козак іде вулицею, бренькає рукою по струнах і підтанцьовує. Ось він тихо зупинився перед дверима хати, оточеної невисокими вишнями. Чия ж це хата? Чиї це двері? Трохи помовчавши, заграв він і заспівав:

Сонце низенько, вечір близенько,
Вийди до мене, моє серденько!

— Ні, мабуть, міцно заснула моя ясноока красуня,— сказав козак, доспівавши пісню і підходячи ближче до вікна.— Галю, Галю! Ти спиш чи не хочеш до мене вийти? Ти боїшся, певне, щоб нас хто не побачив, чи не хочеш, може, показати біле своє личко на холод? Не бійся: нікого нема. Вечір теплий. Та коли б і нагодився хто, я» прикрию тебе свиткою, підпережу своїм поясом, закрию руками тебе — і ніхто нас не побачить. А якби й повіяло холодом, я пригорну тебе до серця, зігрію поцілунками, надіну шапку свою на білі твої ніженьки. Серце моє, рибко моя, перлино! виглянь на часинку! Подай крізь віконце хоч білу ручку свою... Ні, ти не спиш, горда дівчино! — вимовив він гучніше і таким голосом, неначе засоромився, що дався був на зневагу.— Тобі любо знущатися з мене, прощай!

Тут він одвернувся, зсунув набакир свою шапку і гордо відійшов од вікна, тихо перебираючи струни на бандурі. Дерев'яна закрутка в дверях у цей час повернулася: двері заскрипіли й одчинились, і дівчина на порі сімнадцятої весни, оповита присмерком, несміливо оглядаючись і не випускаючи дерев'яної закрутки, переступила поріг. В півпрозорій імлі горіли привітно, мов зірочки, ясні очі; блищали червоні коралі, і від орлиних парубкових очей не могло сховатися навіть те, як соромливо запаленіло її обличчя.

— Який-бо ти нетерплячий! — промовила вона до нього півголосом.— Уже й розсердився! А нащо вибрав такий час: люди юрбами сновигають по вулицях... Я вся тремчу...

— О, не тремти, моя червона калинонько! Пригорнись до мене міцніше! — говорив парубок, обіймаючи її, відкинувши бандуру, що висіла на довгому ремені в нього на шиї, і сідаючи разом з дівчиною біля хатніх дверей.— Ти знаєш, мені ж і годину тяжко тебе не бачити.

— Знаєш, що я думаю? — перебила вона, задумливо втупивши в нього свої очі.— Мені все щось ніби на вухо шепче, що тепер уже нам не бачитись так часто. Недобрі у вас люди: дівчата все поглядають так заздрісно, а парубки... Я примічаю навіть, що мати моя з недавнього часу пильніше наглядає за мною. По правді сказати, мені веселіше в чужих було.

Туга якась перебігла по обличчю її, коли вона це вимовила.

— Два місяці тільки в стороні рідній і вже знутьгувалася! Може, і я надокучив тобі?

— О, ти мені не надокучив,— проказала вона, усміхнувшись.— Я тебе кохаю, чорнобривий козаче! За те кохаю, що в тебе карі очі і як глянеш ти ними, то в мене наче на душі всміхається: і весело, й хороше їй; що привітно моргаєш ти чорним усом своїм; що ти йдеш вулицею, співаєш і граєш на бандурі, і весело слухати тебе.

— О моя мила дівчино! — скрикнув парубок, цілючи й пригортаючи її дужче до грудей своїх.

— Стривай! Годі, Левку! Скажи спершу, чи говорив ти з батьком своїм?

— Що? — сказав він, немов прокинувшись.— Так, що я хочу женитись, а ти вийти за мене заміж — говорив!

Та якось смутно озвалося в його устах те слово: говорив.

— Та й що ж?

— А що ти з ним подієш? Удав, старий хрін, як звичайно, глухо-го: нічого не чує, та ще й лається, що волочуся бозна-де, гульки справляю, фіглі виробляю з хлопцями на вулицях. Та не тужи, моя Галю! Ось тобі слово козацьке, що таки умолю його.

— Та тобі тільки аби слово сказати, Левку,— і все вийде на твоє. Я знаю це по собі: часом і не послухала б тебе, а скажеш слово — і несамохіть роблю, чого тобі хочеться. Глянь, глянь! — вела вона далі, поклавши голову на плече йому і звівши очі вгору, де синіло без кінця, без краю тепле українське небо, зап'яте знизу кучерявими вітами вишень, що стояли перед ними.— Глянь, он-он далеко блимнули зірочки: одна, друга, третя, четверта, п'ята... Правда ж, то ангели божі повідчиняли віконця в своїх ясных хатках на небі та й дивляться на нас? Так, Левку? Адже це вони дивляться на нашу землю? Що, коли б у людей та були крила, як у птахів,— туди б полетіти, високо, високо... Ух, страшно! Жоден дуб у нас не дістане до неба. А кажуть, проте, що є десь, у якійсь далекій землі, таке дерево, що шумить верховіттям у самому небі, і бог сходить ним на землю вночі саме проти великодня.

— Ні, Галю; у бога є довга драбина од неба аж до землі. Її становлять проти великодня святі архангели; і скоро бог ступить на перший щабель, усі нечисті духи полетять стрімголов і купами попадають у пекло, і тим-то на Христове свято жодної нечистої сили не буває на землі.

— Як тихо колишетесь вода, мов та дитина в колиці! — казала далі Ганна, показуючи на став, похмуро обставлений темним кленовим лісом і оплакуваний вербами, що потопили в ньому свої віти. Мов безсилий дід, держав він у холодних обіймах своїх далеко, темне небо, обсипаючи крижаними поцілунками вогняні зорі, які тьмяно миготіли серед теплого нічного повітря, немов передчуваючи, що незабаром з'явиться пишновеличний цар ночі. Біля лісу, на горі, дрімав із зачиненими віконницями старий дерев'яний Дім; мох та дике зілля вкривали його дах; кучеряві яблуні розрослись перед його вікнами; ліс, обіймаючи своєю тінню, кидав на нього дику понурість; ліщинові зарослі стелилися біля підніжжя його і скочувались до ставу.

— Я пам'ятаю, мов крізь сон,— сказала Ганна, не одводячи очей од нього,— давно, давно, коли я ще була маленька й жила у матері, страшно щось розказували про дім цей. Левку, ти, певне, знаєш, розкажи мені!..

— Бог із ним, зоре моя! Мало чого не наплетуть баби та люди незрозумні! Ти себе тільки розтривожиш, боятимешся, і не заснешся тобі спокійно.

— Розкажи, розкажи, любий, чорнобривий парубче,— казала вона, притуляючись ушчком своїм до щоки йому й обіймаючи його.— Ні, ти, певне, не любиш мене; у тебе є інша дівчина. Я не боятимусь; я спокійно спатиму ніч. А тепер от не засну, коли не розкажеш. Буду мучитися, думати та гадати... розкажи, Левку!

— Мабуть, правду кажуть люди, що в дівчатах сам дідько сидить, їхню цікавість підбурюючи. Ну, то слухай же: давно, моє серденько, жив у цьому домі сотник. У сотника була дочка, ясна панночка, біла як сніг, як твоє личко. Сотникова жінка давно вже померла; задумав сотник женитися вдруге. «Чи будеш же ти голубити мене, як перше, батьку, коли візьмеш другу жінку?» — «Буду, доню моя; ще дужче пригортатиму тебе до серця! Буду, доню моя; ще ясніші сережки та намиста даруватиму тобі!» Привіз сотник молоду жінку до нового дому свого. Красна була молода жінка. Рум'яна та білолиця була молода жінка; тільки так страшно глянула на свою пасербицю, та аж скрикнула, її побачивши. І хоч би тобі слово за цілий день сказала лиха мачуха. Зайшла ніч, пішов сотник з молодою жінкою до своєї опочивальні; замкнулася й ясна панночка у себе в світлиці. Гірко їй стало; заплакала вона. Аж бачить: страшна чорна кішка крадеться до неї; шерсть на ній горить, і залізні пазури цокають по помосту. Злякалася панночка, вискочила на лаву,— кішка за нею. Перестрибнула на лежанку,— кішка й туди та як кинеється їй на шию та й ну душити. Скрикнула панночка, одірвала її од себе, кинула додолу; знову скрадається страшна кішка. Туга її взяла. На стіні висіла батькова шабля. Схопила вона її та брязь по помосту — лапа з залізними пазурами відскочила, і кішка з виском зникла в темному кутку. Цілий день не виходила із світлиці своєї молода жінка; на третій день вийшла з зав'язаною рукою. Вгадала бідолашна панночка, що мачуха її відьма і що вона їй перерубала руку. На четвертий день звелів сотник своїй дочці

по воду ходити, хату мести, як простій мужичці, і наказав заходити до панських покоїв. Тяжко було сердешній; та нічого не вдієш, мусила чинити батькову волю. На п'ятий день вигнав сотник свою дочку босу з дому і скибки хліба не дав на дорогу. Аж тоді заридала панночка, закривши руками біле лице своє: «Занапастив ти, батьку, рідну дочку свою! Занапастила відьма грішну душу твою! Хай тебе бог простить; а мені, безталанній, мабуть, не велить він жити на білому світі». І от, чи бачиш ти...— Тут повернувся Левко до Ганни, показуючи пальцем на дім.— Глянь сюди: он там, далі від дому, найкрутіший берег! З того берега кинулася панночка в воду, і від того часу не стало її на світі...

— А відьма? — боязко перебила Ганна, дивлячись на нього стуманілими від сліз очима.

— Відьма? Старі баби вигадали, буцімто з того часу всі утоплені виходили місячними ночами в панський сад грітися проти місяця; і сотникова дочка стала в них за найстаршу. Якоїсь ночі побачила вона мачуху свою біля ставу, кинулася на неї і, кричачи, затигла в воду. Проте відьма й тут додумалась: обернулась під водою на одну із утоплених та через те й уникла трійчатки з зеленого очерету, якою хотіли її утоплені бити. Ет, вір бабам! Кажуть іще, Немов панночка збирає щоночі утоплених і заглядає поодиноці кожній в обличчя, щоб пізнати, котра з них відьма; та й досі не пізнала. І коли попадеться з людей хто, зараз силує його вгадувати, страхаючи, що як не вчинить по її, то вона його втопить у воді. Ось як, моя Галю, оповідають старі люди!.. Теперішній пан хоче ставити на тому місці винокурню і прислав навмисне для того винокура... Та стривай, чути гомін. Це наші повертаються з вулиці. Прощай, Галю! Спи спокійно і не думай про ті бабські вигадки!

По тій мові обійняв її міцніше, поцілував та й пішов.

— Прощай, Левку! — сказала Ганна, задумано вдивляючись у темний ліс.

Величезний огняний місяць почав у цей час пишно вирізуватись із землі. Ще половина його була під землею, а вже весь світ наповнився якимсь урочистим сяйвом. Став заіскрився. Тінь од дерев ясно стала вирізнятись на темній зелені.

— Прощай, Ганно! — розляглися позад неї слова з поцілунком разом.

— Ти вернувся? — сказала вона, оглядаючись; та, побачивши перед себе незнайомого парубка, одвернулася.

— Прощай, Ганно! — почулося знову, і знов поцілував її хтось у щоку.

— От принесла лиха година ще й другого! — сказала вона спересердя.

— Прощай, мила Ганно!

— Ще й третій!

— Прощай! Прощай! Прощай, Ганно! — і поцілунки засипали її з усіх боків

— Та тут їх ціла ватага! — кричала Ганна, вириваючись із гурту парубків, що навперебій хапалися обняти її.— І як їм не набридне безперестанку цілуватися! Скоро, далєбі, не можна буде вийти на вулицю!

По цій мові двері з грюкотом зачинились, і тільки чути було, як скреготнув у них залізний засув.

II. ГОЛОВА

Чи знаєте ви українську ніч? О, ви не знаєте української ночі! Пригляньтесь до неї. З середини неба дивиться місяць. Безмежне склепіння небесне розійшлось, розширилось іще безмежніш. Горить і дише воно. Земля вся в срібному світлі, а дивне повітря віє і теплом, і прохолодою, і дише млостю, і розливає океан пахощів! Божественна ніч! Чарівлива ніч! Нерухомо, натхненно стали гаї, виповнені темрявою, і кинули велетенську тїнь од себе. Тихі та спокійні ці стави; холод і морок вод їхніх похмуро оточений темно-зеленими стїнами садів. Незаймані гущавини черешень та черемхи боязко простягли своє коріння в студені джерела і шепочуть іноді листям, немов сердячись та гнїваючись, коли прекрасний зальотник — нічний вітер,— закравшися зненацька, цілує їх. Увесь ландшафт спить. А вгорі все дише, все чудове, все урочисте. А на душі й безмежно, і дивно, і рої срібних видінь зграйно виникають у її глибині. Божественна ніч! Чарівлива ніч! І раптом усе ожило: і гаї, і стави, і степи. Котиться величний грїм українського солов'я, і здається, що й місяць заслухався його посеред неба... Як зачароване, дрїмає на пагорбі село. Ще біліше, ще краще блищать проти місяця гурти хат; ще слїпучіше вирїзуються з темряви низькі їх

стіни. Пісні замовкли. Скрізь тихо. Благочестиві люди вже сплять. Де-не-де тільки світяться вузенькі вікна. Перед деякими тільки хатами, біля порога, запізнiла сім'я сидить за пізньою вечерею.

— Та гопак же не так танцюється! Отож-то я дивлюсь, усе воно щось не теє. Що ж це розкажує кум?.. Ану: гоп трала! гоп трала! гоп, гоп, гоп! — Так розмовляв сам із собою підпилий дядько середнього віку, танцюючи по вулиці...— Їй-богу, не так танцюється гопак! Чого мені брехати! От, їй-богу, не так! Ану, гоп трала! гоп трала! гоп, гоп, гоп!

— Ото здурів чоловік! Хоч би ж iще хлопець який, а то старий кабан, дітям на сміх, танцює вночі серед вулиці! — скрикнула літня жінка, несучи дорогою солому.— Ідiть до хати своєї! Пора спать давно!

— Я піду! — сказав, зупинившись, дядько.— Я піду! Я не дивлюсь на якогось там голову! Що він собі думає, дiдько б утисся його батькові, що він голова, що він обливає людей на морозі холодною водою, то й кирпу дере! Ну, голова голова! Я сам собі голова. От бий мене сила божа! Хай мене сила божа поб'є! Я сам собі голова. От що, а не то що...— говорив він, підходячи до першої найближчої хати, і спинився перед вікном, мацаючи пальцями по склу і силкуючись налапати дерев'яну закрутку.:—Стара, одчиняй! Стара, мерщій, казано тобі, одчиняй! Козакові спати пора!

— Куди ти, Каленику? Ти ж до чужої хати потрапив! — закричали, сміючись, позад нього дівчата, що верталися з веселої вулиці. Покажуть тобі твою хату?

— Покажіть, любі молодички!

— Молодички? Чи чуєте,— підхопила одна,— що за чемний цей Каленик! За це йому треба показати хату... та ні, раніше потанцюй!

— Потанцювать?.. Ой ви ж химерні дівчата! — протяг Каленик, сміючись та сварячись пальцем і заточуючись, бо ноги його не могли вдержатись на одному місці.— А дастеся перецілувати? Всіх перецілую, всі!..— І він, бокуючи, припустився за ними.

Дівчата зчинили крик, перемішались; та потім посмілішали і перебігли на другий бік, побачивши, що Каленик не дуже швидкий на ходу.

— Он де твоя хата! — закричали вони йому, тікаючи й показуючи на хату, багато більшу за сусідні, що належала сільському голові. Каленик слухняно поплентався в той бік, починаючи знову лаяти голову.

Але хто ж цей голова, що накликав на себе такі недобрі поголоски та пересуди? О, цей голова велика особа на селі. Доки Каленик дійде, куди прямує, ми, певна річ, встигнемо дещо сказати про нього. Все село, побачивши його, береться за шапки; а дівчата, щонаймолодші, віддають на добридень. Хто б із парубків не захотів головувати! Голові вільно навідуватися до всіх тавлинок; і кремезний дядько шанобливо стоїть, знявши шапку, увесь час, поки голова порається своїми грубими та зашкарубленими пальцями в його луб'яній табакерці. На сільському сході чи громаді, дарма що влада його обмежена кількома голосами, голова завжди бере гору і мало не з власної волі висилає, кого йому схочеться, справляти та рівняти шляхи чи копати рови. Голова — чоловік понурий, суворий на вигляд і не любить багато говорити. Давно ще, дуже давно, коли блаженної пам'яті велика цариця Катерина їздила до Криму, був обраний він за провозатого; цілих два дні служив він цю службу і навіть удостоївся сісти на передку поруч із царициним кучером. І з того самого часу голова вивчився роздумливо та поважно понурювати голову, розгладжувати довгі, закручені вниз вуси і бистрим соколиним оком зиркати спідлоба. І з того часу голова, про що, було, тільки хто з ним заговорить, завжди уміє звернути на те, як він ото віз царицю і сидів на передку в царській кареті. Голова любить інколи вдати глухого, а надто як почує те, чого б не хотілося йому чути. Голова ненавидить франтівство: ходить завжди у свитці з чорного доморобного сукна, підперізується кольоровим шерстяним поясом, і ніхто ніколи не бачив його інакше одягненим, окрім хіба того часу, як переїздила цариця до Криму, коли на ньому був синій козацький жупан. Але навряд чи вже хто на селі той час пам'ятає, а жупан лежить у нього в скрині під замком. Голова вдівець; та коло нього живе своячениця, що варить йому обідати й вечеряти, змиває лавки, білить хату, пряде йому на сорочки, заправляє всією госпоною. На селі подекують, буцімто вона зовсім йому не родичка; але ми вже бачили, що є в голови багато ворогів, радих про нього пускати всякий поговір:

Проте, може, цьому дало привід і те, що своячениці завжди не подобалось, коли голова заходив у поле, вкрите жницями, або до козака, в якого була, молода дочка. Голова сліпий на одне око; зате видюче око в нього лиходійське і здалека може примітити гарненьку селянку. Одначе воно тоді тільки наведе його на гарненьке личко, як роздивиться добре, чи не стежить звідкись своячениця. Але ми, мабуть, усе вже розповіли, що треба, про голову, а п'яний Каленик не дочкавав іще й до половини дороги і довго ще частував голову всіма добірними словами, що тільки могли спасти на лінивий та неповороткий язик його.

ІІІ. НЕСПОДІВАНИЙ СУПЕРНИК. ЗМОВА

— Ні, хлопці, ні, не хочу! Що за розгулля таке? Як вам не набридло гультяювати? Уже й так ославлено нас, буцімто ми бозна-які паливоди. Лягайте краще спати! — Так говорив Левко до розгульних товаришів своїх, що підбивали його на нові витівки.— Прощайте, братове! Добраніч! — Він швидко пішов від них вулицею.

«Чи спить же то моя ясноока Ганна!» — думав він, підходячи до знайомої нам хати з вишневими деревами. Серед тиші почулася неголосна розмова. Левко спинився. Поміж деревами забіліла сорочка... «Що це значить?» — подумав він і, підкравшись ближче, сховався за дерево. Проти місяця сяяло перед ним дівоче обличчя... Це Ганна! Але хто ж отой високий чоловік, що стояв до нього спиною? Даремно придивлявся він: тінь огортала того від ніг до голови. Тільки спереду він був освітлений трохи, та найменший рух Левка вперед загрожував неприємністю бути поміченим, і тому, тихо прихилившись до дерева, вирішив він zostавитися на місці. Дівчина ясно вимовила його ім'я.

— Левко? Левко ще молокосос! — говорив хрипко і півголосом високий чоловік.— Якщо я застану його коли в тебе, то добре нагну йому чуба...

— Хотілося б мені знати, що це за шельма нахваляється нам'яти мені чуба! — стиха промовив Левко і витяг шию, щоб не пропустити жодного слова. Але незнайомий говорив далі так тихо, що нічого не можна було почути.

— Як же тобі не соромно? — сказала Ганна, коли він докінчив своє.— Ти неправду кажеш; ти обманюєш мене; ти мене не любиш; і я ніколи не повірю, щоб ти мене любив!

— Знаю,— провадив далі високий чоловік.— Левко багато наговорив тобі дурниць і закрутив твою голову (тут здалося парубкові, що голос незнайомого не зовсім незнайомий і начебто він десь його й чув). Та я дамся взнаки Левкові! — вів далі свою мову незнайомий.— Він думає, що я не бачу всіх його фіглів. Скуштує він, собачий син, які в мене кулаки!

При цих словах Левко не міг уже більше стримати свого гніву. Підійшовши на три кроки до нього, замахнувся він з усієї сили, щоб одважити доброго ляща, від якого незнайомий, хоч, бачилось, і дужий, та не встояв би, певне, на місці; але саме тут світло впало на лице йому, і Левко остовпів, побачивши, що перед ним стояв батько його. Тільки й міг парубок на таке диво похитати головою та присвиснути стиха крізь зуби. Десь збоку щось шелеснуло; Ганна прудко влетіла в хату, грюкнувши за собою дверима.

— Прощай, Ганно! — закричав тут один із парубків, підкравшись і обнявши голову,— і з ляком одскочив назад, зустрівши жорсткі вуси.

— Прощай, красуне! — скрикнув другий; та зараз же полетів сторчака від важкого стусана голови.

— Прощай, прощай, Ганно! — закричало декілька парубків, почепившись йому на шию.

— Згиньте ви, прокляті гульвіси! — кричав голова, одбиваючись і тупаючи ногами.— Що я вам за Ганна! Гетьте слідом за батьками на шибеницю, бісові діти! Поприлипали, як мухи до меду! Дам я вам Ганни!

— Голова! Голова! Голова це! — закричали хлопці та й кинулись урозтіч.

— От так батько! — казав Левко, отямившись од такого дива і дивлячись услід голові, що, лаючись, відходив геть.— Бач, які фіглі-міглі він витіває! Добре! А я ж то дивлюсь та мізкую, що воно за знак, що він раз у раз удає глухого, коли з ним заговориш про діло. Стривай же, старий шкарбане, будеш ти в мене знать, як швендяти під вікнами у молодих дівчат, будеш знать, як одбивати чужих наречених! Гей, хлопці! Сюди! Сюди! — загукав він,

махаючи рукою парубкам, що знову сходилися до гурту.— А йдіть-но сюди! Я умовляв вас іти спати, а тепер передумав і ладен хоч цілу ніч сам гуляти з вами.

— Оце до діла! — сказав Плечистий і кремезний парубок, що мали його за найпершого паливоду та гультяя на селі.— Мені все якось нудно, коли не вдасться погуляти гаразд та штук натворити. Усе наче бракує чогось. Так, немовби загубив шапку чи люльку; одно слово, не козак, та й годі.

— Чи згода ваша подратувати сьогодні як слід голову?

— Голову?

— Еге, голову. Що він собі справді вигадав! Він верховодить у нас, наче гетьман який. Мало йому, що коверзує, наче над своїми холопами, так ні, він ще й підїжджає до дівчат наших. Адже, мабуть, нема на все село гарньої дівчини, щоб до неї не лицявся голова.

— А так, а так,— гуртом закричали всі хлопці.

— Що ми, хлопці, за холопи? Хіба ми не такого роду, як і він? Ми, слава богу, вольні козаки! Покажімо, братця, що ми вольні козаки!

— А й покажемо! — загукало парубоцтво.— Та як голову, то вже й писаря не минути!

— Не минемо й писаря! А в мене, як на те, склалася гарна пісня на голову. Ходім-но, я вас її навчу,— казав далі Левко, вдаривши по струнах бандури.— Та слухайте: попереодягайтеся, хто там у що може!

— Гуляй, козацька голово! — казав кремезний гультяй, вдаривши ногою об ногу й лягнувши руками,— Що за розкіш! Що за воля! Як візьмеш дуріти, то здається, наче давні літа згадуєш. Любо, вольно на серці; а душа наче в раю. Гей, хлопці! Гей, гуляй!..

І ватага галасливо понеслася вулицями. І благочестиві бабусі, розбуджені криком, одчиняли віконця і хрестилися сонними руками, примовляючи: «Ну, тепер гуляють парубки!»

ІV. ПАРУБКИ ГУЛЯЮТЬ

В одній тільки хаті кінець вулиці ще світилося. То господа голлови. Голова вже давно скінчив свою вечерю і, напевне, давно б уже й заснув; та в нього був саме гість, винокур, що його прислав будувати винокурню поміщик, який мав невеликий шматок

землі між вольними козаками. На покуті, на почесному місці, сидів гість — низенький, товстенький чоловічок, з маленькими сміхотливими оченятами, де, здавалося, написано було, як то йому любо курити свою коротеньку люльку, щохвилини спльовуючи і притоптуючи пальцем перегорілий уже на присок тютюн, що з неї вилазив. Димові хмари швидко розросталися над ним, одягаючи його в сивий туман. Було схоже, ніби широкому коминові з якоїсь винокурні набридло сидіти на своєму даху, і він надумав прогулятися та й засів собі звичайнісінько у хаті в голови. Під носом стирчали в нього коротенькі і гострі вуси; але вони так невиразно мелькали крізь тютюновий дим, що здавалось, наче то миша, яку винокур упіймав та й держав у роті в себе, підкопуючись під монополію комірного kota. Голова, як господар, сидів у самій сорочці та полотняних шароварах. Орлине око його, як вечірнє сонце, помалу починало мружитись і примеркати. Кінець стола палив люльку один із сільських десятицьких, які складали команду голови, що сидів задля пошани до господаря у свитці.

— Чи скоро ж ви думаєте,— сказав голова, обертаючись до винокура й кладучи хреста на рот, саме-бо позіхнув,— поставити свою винокурню?

— Як бог pomoже, то цієї осені, може, й закуримо. На покрову, то я ладен на що хочете битися об заклад, якщо пан голова не буде ногами німецькі кренделі виписувати по дорозі.

На цім слові оченята винокурові зникли: замість них протяглися промені до самих вух; увесь тулуб заколивався од сміху, і веселі губи випустили на якусь мить димучу люльку.

— Дай-то боже,— сказав голова, удавши на обличчі своєму щось подібне до усмішки.— Тепер іще, слава богу, винокурень розвелось трохи. А от за давнього часу, коли проводжав я царицю по Переяславській дорозі, ще небіжчик Безбородько...

— Ну, свате, згадав часи! Тоді від Кременчука аж до Ромен не налічив би і двох винокурень. А тепер... Чи чув ти пак, що повигадували кляті німці? Незабаром, кажуть, будуть курити не дровами, як усі чесні християни, а якоюсь чортячою парою.— Тее кажучи, винокур задумано дивився на стіл і на розставлені на ньому руки свої.— Як це парою — далєбі, не знаю!

— Що за дурні, прости господи, оті німці! — сказав голова.— Я б їх батогом, сучих дітей! Чи чувана річ, щоб парою та можна було варити що. Виходить, ложку борщу не можна піднести до рота, не засмаживши губ, замість молодого поросяти...

— І ти, свате,— обізвалася своячениця, сидючи з підгорнутими ногами на лежанці,— увесь цей час житимеш у нас без жінки?

— А навіщо вона мені? Коли б іще хоч що добре було.

— Хіба ж не гарна? — спитав голова, навівши на нього око своє.

— Де там гарна! Стара, як біс. Пика вся в зморшках, немов порожній гаманець.— І низенька постать винокура захиталася знову од реготу.

При цих словах щось почало шарити за дверима; двері одчинились, і чоловік, не скидаючи шапки, ступив за поріг та й став, наче у роздумі, посеред хати, роззявивши рота й оглядаючи стелю. Це був знайомий нам Каленик.

— От я й додому прийшов! — говорив він, сідаючи на лаву біля дверей і не зважаючи анітрохи на присутніх.— Ач, як розтяг вражий син, сатана, дорогу! Ідеш, ідеш, і кінця нема! Ноги наче попереламував хто. Дістань-но там, стара, кожуха, підстелити мені. На піч до тебе не прийду, їй-богу, не прийду: ноги болять! Дістань його, там він лежить, коло покуття; гляди тільки не перекинь горшка з тертою табакою. Або ні, не займай, не займай! Ти, може, п'яна сьогодні... Хай уже я сам дістану...

Каленик підвівся трохи, але непоборна сила прикувала його до лави.

— За це люблю,— сказав голова,— прийшов до чужої хати та й порядкує, як у себе дома! Витурити його, доки живий та цілий!..

— Нехай він собі, свате, відпочине! — сказав винокур, спиняючи його за руку.— Це корисна людина; коли б тільки таких було більше — і винокурня наша славно пішла б...

Проте не з добродушності ішли ті слова. Винокур вірив у всі прикмети, і зараз-таки вигнати людину, що сіла вже на лаву, означало в нього накликати біду

— Що то, як старість прийде!..— бурмотів Каленик, лягаючи на лаві.— Хай би вже, сказати, був п'яний; так ні ж таки, не п'яний, їй-богу, не п'яний! Чого б я брехав? Я ладен сказати це хоч і самому голові. Що мені голова? Бодай він здох, сучий син! Плював

я на нього! Бодай його, одноокого чорта, возом переїхало! Що він обливає людей на морозі...

— Еге! Влізла свиня в хату та ще й ногами на стіл преться,— сказав голова, гнівно підводячись з свого місця; але в цей час важенький камінь, розбивши вікно в друзки, полетів йому під ноги. Голова спинився.— Коли б я знав,— сказав він, підіймаючи каміня,— що це за шибеник шпурнув, я б навчив його, як кидатись! Які капості! — провадив він далі, розглядаючи камінь на руці лютим поглядом.— А бодай він подавився цим каменем...

— Стривай, стривай! Боже тебе борони, свате! — підхопив, сплотнівши, винокур.— Боже борони тебе, і на тім, і на цім світі, по-благословити когось такою лайкою!

— Ото найшовся заступник! Хай він пропаде!..

— І не думай, свате! Ти не знаєш, певне, що сталося з покійною тещею мою?

— З тещею?

— Еге, з тещею. Увечері, трохи, може, раніш, ніж оце тепер, посідали вечеряти: небіжчиця теща, небіжчик тесть, та наймит, та наймичка, та дітей штук із п'ятеро. Теща одсипала трохи галушок з великого казана в миску, щоб не були такі гарячі. По роботі всі виголодались і не хотіли чекати, доки прохолонуть. Ото понастромлювали на довгі дерев'яні шпички тії галушки та й почали їсти. Аж тут хтозна-відкіля взявся якийсь чоловік, якого він роду, бог його знає, проситься й собі до трапези. Як не нагодувати голодного чоловіка! Дали і йому шпичку. Тільки ж гість лигає галушки, наче корова сіно. Доки ті з'їли по одній і опустили шпички по другій узяти, дно було гладеньке, як панський поміст. Теща насипала ще; думає, гість наївся, то буде уминати менше. Куди там! Ще краще взявся троштити! І другу спорожнив. «А бодай ти подавився цими галушками!» — подумала голодна теща; а той раптом похлинувся та й упав.

Кинулись до нього — а він уже й богові душу оддав. Подавився.

— Так йому, ненажері клятому, й треба! — сказав голова.

— Так воно так, та не те вийшло: з того часу спокою не було тещі. Що тільки ніч зайде, мрець і тарганиться. Сяде верхи на комин, проклятий, і галушку держить у зубах. Удень тихо, і не чути про нього; а скоро почне примеркати, глянеш на хату, а він уже й осідлав, собачий син, комина...

— І галушка в зубах?

— І галушка в зубах.

— Чудасія, свате! Я пригадую, чув щось похоже ще за покійниці цариці...

Тут голова спинився. Під вікном почувся гамір і тупання: хтось танцював. Спершу тихо дзенькнули струни бандури, до них прилучився голос. Струни заgrimіли дужче: кілька голосів почали підтягати, і пісня зашуміла, як вихор:

Гей, чи чули, хлопці, ви?
Чи голів ви позбувались?
У старого голови
Клепки всі порозсипались.
Треба голову набить
Та міцними обручами.
Треба голову скропить
Батогами, батогами!

Одноокий голова
Вже старий, як біс,— а дурень:
На дівчат усе кива
Та моргає... дурень, дурень!
І куди вже пнешся ти?
Та тебе б у домовину,
Сивий дурню, одвести
За чуприну, за чуприну!

— Ловка пісня, свате! — сказав винокур, нахиливши голову трохи набік і повернувшись до голови, що остовпів від такого зухвальства.— Ловка! Негаразд тільки, що голову згадують не зовсім пристойними словами...— І знову поклав руки на стіл з солодкою якоюсь втіхою в очах, готуючись слухати ще, бо під вікном розлягався регіт і крики: «Ще раз! Ще раз!» Одначе гостре око помітило б одразу, що то не з подиву великого голова так довго залишається на одному місці. Так тільки старий, бувалий кіт дозволяє часом не досвідченій ще миші бігати коло свого хвоста; а тим часом укладає план, як перетяти їй дорогу до її нори. Ще єдине око голови пильно дивилося на вікно, а вже рука, давши знак десятичному, держалась за дерев'яну закрутку в дверях, і раптом на вулиці зчинився крик... Винокур, мавши серед багатьох своїх достоїнств іще й цікавість, похапцем набив тютюном свою люльку і вибіг на вулицю; та штукарі вже розбіглись.

— Ні, ти не втечеш од мене! — кричав голова, тягнувши за руку когось у вивернутому вовною наверх чорному кожусі. Винокур,

користуючись нагодою, підбіг, щоб заглянути в обличчя цьому порушникові спокою; але злякано відступив назад, побачивши довгу бороду й страшно розмальовану пику.— Ні, ти не втечеш од мене! — кричав голова, тягнучи свого бранця, що, нітрохи не опираючись, спокійно йшов за ним, наче до себе в хату, просто в сіни.— Карпе, відчиняй комору! — сказав голова десяцькому.— Ми його в темну комору! А там збудимо писаря, скличемо десяцьких, переловимо всіх оцих розбишак та сьогодні ж і резолюцію всім їм учинимо!

Десяцький забрязкав невеликим висячим замком у сінях і відчинив комору. Але тут саме бранець, користуючись тим, що в сінях було темно, раптом проявив надзвичайну силу і вирвався з його рук.

— Куди? — закричав голова, схопивши його ще міцніше за комір.

— Пустити, це я! — чувся тоненький голос.

— Не поможе! Не поможе, брат! Пищи собі хоч по-чортячому, не то що по-бабському, мене не одуриш! — і штовхнув його в темну комору так, що бідний бранець застогнав, упавши на долівку, а сам в супроводі десяцького рушив до писаревої хати, і слідом за ним, як пароплав, задимів винокур.

Задумавшись, ішли вони всі троє, похнюпивши голови, аж раптом, повертаючи в темний завулок, разом скрикнули від сильного удару по лобах, і такий самий крик відлунав у відповідь їм. Голова, примруживши око своє, побачив, вельми здивований, писаря з двома десяцькими.

— Я до тебе йду, пане писарю.

— А я до твоєї милості, пане голово.

— Чудасія, пане писарю.

— Диво, та й годі, пане голово.

— А що?

— Хлопці казяться! Бешкетують цілими юрмами по вулицях. Твою милість величають такими словами... Одно слово, вимовити сором, п'яний москаль побоїться вимовити їх нечестивим своїм язиком.— Все це худорлявий писар, у пістрьових шароварах і в жилеті дріжджаного кольору, проказував, витягуючи шию вперед і зараз же повертаючи її до попереднього стану.— Здрімав був трохи, так розбудили прокляті волоцюги сороміцькими своїми піснями та грюкотом! Хотів був приструнчити їх гарненько, та поки надів

шаровари й жилет, усі розбіглися хто куди. Найстарший їхній, проте, не викрутився. Виспіває він тепер у мене в тій хаті, куди садовлять колодників. Аж душа мені горіла дізнатися, що воно за птах, та пика уся в сажі, як у того чорта, що кує цвяхи для грішників.

— А як він убраний, пане писарю?

— У чорному вивернутому кожусі, сучий син, пане голово.

— А чи не брешеш ти часом, пане писарю? Що, коли цей пройдисвіт сидить тепер у мене в коморі?

— Ні, пане голово. Ти сам, даруй на цім слові, согрішив трохи.

— Давайте-но світла! Ось ми побачимо його!

Світло принесли, двері відчинили, і голова аж охнув здивовано, побачивши перед собою свояченицю.

— Скажи, будь ласка,— сказала вона, підступаючи до нього,— чи не зсунувся ти вже зовсім з глузду? Чи була в одноокій довбні твоєї хоч крихта мозку, коли штовхнув ти мене в темну комору; щастя ще, що не вдарилась я головою об залізний гак. Хіба ж я не кричала тобі, що це я? Схопив, клятий ведмідь, своїми залізними лапами та й штовхає! А бодай тебе на тім світі штовхали чорти!..

Ці останні слова винесла вона вже за двері, на вулицю, виходячи туди задля своєї якоїсь причини.

— Та я бачу, що це ти,— сказав голова, отямившись.

— Ну, пане писарю, чи не шельма той шибеник?

— Шельма, пане голово.

— А чи не пора нам усіх тих гульвіс провчити як слід та повернути їх до чесного діла?

— Давно пора, давно пора, пане голово.

— Вони, дурні, взяли собі... Що за нечиста сила, наче своячениця кричить чогось на вулиці; вони, дурні, взяли собі в голову, буцімто я їм рівня. Вони думають, що я їх брат, простий козак!..— Тут голова відкашлявся і поглянув навколо спідлоба,— бачилось, що лагодиться почати мову про речі поважні.— Тисяча... отих клятих років, хоч убий, не вимовлю... ну, ще й якогось-то року, комісарові тодішньому Ледачому наказано було вибрати з-між козаків спритнішого за всіх. О! — Це «о» голова вимовив, піднявши палець догори.— Спритнішого за всіх! Цариці за провожатого. Я тоді..

— Що й казати! Це кожен уже знає, пане голово. Всі знають, як заслужив ти царської ласки. Признайся тепер, на моє вийшло:

таки ти согрішив, сказавши, що піймав того харцизяку в вивернутому кожусі?

— А щодо того диявола у вивернутому кожусі, то його, на науку іншим, забити в колодки та й всипати добре. Хай знають, що воно — власть! Від кого ж голова й наставлений, як не від царя? А там доберемось і до інших хлопців: я не забув, як трикляті гульвіси загнали в город стадо свиней, що поїли мені всю капусту та огірки; я не забув, як бісові діти не хотіли мені жито змолотить; я не забув... Та хай вони згинуть, мені треба доконче знати, що то за шельма у вивернутому кожусі.

— Це спритний, видно, птах! — сказав винокур; щоки в нього за всю розмову безперестанно заряджались димом, як тяжка гармата, на цім же слові губи, звільнивши люльку, викинули цілий хмаровий фонтан.— Такого от чоловіка не зле б, про всякий випадок, і при винокурні мати; а ще краще повісити на верхів'ї дуба замість панікадила.

Такий дотеп здався не зовсім дурним винокурові, і він тут-таки намислив, не чекаючи, поки хто інший його похвалить, нагородити себе хрипким сміхом.

На цей час підходили вони до невеликої, геть похиленої хати,— цікавість у наших подорожан зросла. Всі стовпились біля дверей. Писар дістав ключ, забряжчав ним коло замка: та це був ключ од скрині його. Нетерплячка зросла. Засунувши руку, почав він шукати і сипати лайку за лайкою, що ніяк не знайде його. «Є!» — сказав він нарешті, нагнувшись і витягуючи його десь із самого дна просторої кишені пістрьових своїх шароварів. На цім слові серця наших героїв, здавалося, злились в одно, і це величезне серце забилося так сильно, що навіть замок, брязнувши, не міг заглушити нерівного його стуку. Двері одчинились і... Голова пополотнів; винокурові стало холодно, і чуб його, здавалося, хотів злетіти на небо; жах відбився на писаревому обличчі; десятицкі поприростали до землі і не могли ніяк стулити дружно роззявлених ротів своїх: перед ними стояла своячениця!

Вражена не менше за них, вона, проте, схаменулась і хотіла була підійти до них.

— Стій! — закричав нестямним голосом голова і грюкнув за нею дверима.— Панове! Це сатана! — галасував він.— Вогню! Мерщій

вогню! Не пошкодую казенної хати! Пали її, пали, щоб і кісток чортів не зосталося на землі!

Своячениця від жаху кричала, чуючи за дверима грізний вирок.

— Що ви, братця! — казав винокур.— Слава богу, волосся в вас мало не в снігу, а й досі розуму не набрались; од простого вогню відьма не загориться! Тільки вогонь з люльки може запалити нечисту силу. Стривайте, ось я зараз!

Та теє мовивши, висипав він гарячий присок із люльки в віхоть соломи і взявся роздмухувати його. Відчай додав тим часом духу нещасній своячениці, і вона почала голосно благати та умовляти її.

— Стривайте, братця! Навіщо даремно гріха набиратись; може, це й не сатана! — сказав писар.— Коли воно, теє тобто, що сидить там, згодиться перехреститись, то це буде певний знак, що не чорт.

На це пристали.

— Цур, сатано! — проказував далі писар, притулившись губами до щілини в дверях.— Як не зрушиш з місця, то ми відчинимо двері. Двері відчинились.

— Перехрестись! — сказав голова, оглядаючись назад себе, наче вибираючи безпечне місце задля ретиради.

Своячениця перехрестилась.

— Що за чортovinня! Це ж і справді своячениця!

— Яка нечиста сила затягла тебе, кумо, до цієї нори?

І своячениця, схлипуючи, розказала, як серед вулиці схопили її хлопці на оберемок і, хоч вона й дуже пручалась, увіпхнули в широке вікно хати й забили віконницю. Писар глянув: завіси од широкої віконниці одірвано, і тільки зверху прибіта вона дерев'яним брусом.

— Начувайся ж, одноокий сатано! — скрикнула вона, підступаючи до голови, що подався трохи назад і все ще міряв її своїм оком.— Я знаю твою думку; ти хотів, ти радий був нагоді спалити мене, щоб мати собі волю лицятися до дівчат, щоб не було кому бачити, як дуріє сивий дід. Ти думаєш, я не знаю, про що цього вечора говорив з Ганною? О! Я знаю все! Мене трудно ошукати й не такій дурноверхій головешці, як твоя. Я довго терплю, та потім уже не прогнівайся...

Сказавши це, вона показала кулака і швидко пішла, залишивши остовпілого голову. «Ні, тут не на жарт сатана вплутався»,— думав він, шкребучи собі тім'я.

— Спіймали! — гукнули, входячи, десятиці.

— Кого спіймали? — спитав голова.

— Чорта у вивернутому кожусі.

— Давайте його сюди! — гукнув голова, схопивши за руки приведеного бранця.— Та ви показали: це ж п'яний Каленик.

— Що за погибель! В руках у нас був, пане голово! В провулку обступили нас клятні хлопці, та й ну танцювати, смикати, висолоплювати язика, виривати з рук... а, нечистий би вас забрав!.. І як ми схопили цю ворону замість нього, бог один знає!

— Властю моєю і всіх мирян дається повеління зловити зараз же цього розбійника; а оним способом і всіх, кого знайдете на вулиці, і привести на розправу до мене!..

— Змилуйся, пане голово! — закричав дехто, кланяючись у ноги.— Коли б ти бачив, що то за пики: нехай нас бог поб'є, і родились ми, й хрестились,— не бачили таких бридких мармиз. Адже як що до чого, пане голово, то перелякають добру людину так, що опісля жодна баба не візьметься виливати переполох.

— Дам я вам переполоху! Що ви? Не хочете слухатися? Ви, певне, тягнете за ними руку? Ви бунтарі? Що це? Що це? Ви заводите розбій!.. Ви... Я донесу комісарові! Зараз же мені! Чуєте, зараз. Біжіть, летіть птицею! Щоб я вас... Щоб ви мені...

Усі розбіглись.

V. УТОПЛЕНА

Ні про що не турбуючись, не думаючи про розіслану погоню, призвідник усього того гармидеру помалу підходив до старого дому та ставу. Не треба, думаю, й казати, що це був Левко. Чорний кожух його був розстебнутий. Шапку держав він у руці. Піт котився з нього градом. Велично й похмуро чорнів кленовий ліс, що стояв проти місяця. Нерухомий став повіяв прохолодою на стомленого пішіходця і примусив його відпочити на березі. Скрізь тихо; в глибокій лісовій гушавині тільки чути було солов'їні співи. Непереборний сон швидко почав склеплювати йому очі; стомлене тіло от-от ладне було забути й заніміти; голова похилилась...

— Ні, так я, бува, ще засну тут! — сказав він, стаючи на ноги и протираючи очі. Оглянувся: ніч стояла перед ним ніби ще пишніша. Якесь дивне п'янке сяйво домішалося до місячного блиску. Ніколи ще не доводилось йому таке бачити. Срібний туман оповив усе навколо. Пахощі од розквітлих яблунь і нічних квітів лилися по всій землі. Зачудований, дивився він у непорушні води ставу: старовинний панський дім, дахом перекинутий вниз, одбивався там виразно, в якійсь ясній величі. Замість похмурих віконниць блищали на-ньому веселі скляні вікна та двері. Крізь чисті шибки виблискувала позолота. І раптом здалося, ніби вікно одчинилось. Затаївши подих, не зворухнувшись і не одводячи очей від ставу, він начебто переселився в глибочінь його і побачив: спершу білий лікоть виткнувся в вікно, далі виглянула привітна голівка з блискучими очима, що тихо зоріли крізь хвилі темно-русої коси, і обперлась на лікоть. Бачить: вона киває стиха головою, вона махнула рукою, вона усміхається... Серце його враз забилося... Вода затремтіла, і вікно зачинилося знову. Тихо відійшов він од ставу і поглянув на дім: похмурі віконниці були одчинені; шибки виблискували проти місяця «От і йми тепер віри людським балачкам,— подумав сам собі герой наш.— Дім новісінький; фарби так і грають, наче сьогодні його пофарбовано. Тут живе хтось»,— і він мовчки підійшов ближче, але там було тихо. Голосно й дзвінко перекликались чарівні співи солов'їв, і коли вони, здавалось, умирали в солодкій знеможі, чути було, як шелестять та тріскотять коники і гуде болотяний птах, б'ючи слизьким дзьобом своїм у широке водяне дзеркало. Солодку якусь тишу та тихе роздолля відчув він у своєму серці. Настроївши бандуру, заграв він і заспівав:

Ой ти, місяцю мій місяченьку,
І ти, зоре ясна!
Ой світить нам по подвір'ю,
Де дівчина красна.

Вікно тихо відчинилось, і та сама голівка, відображення якої він бачив у ставку, виглянула, уважно дослухаючись до пісні. Довгі вії були півопущені на її очі. Вся вона була бліда, як полотно, як сяйво місячне; та яка ж вродлива, яка красна! Вона засміялась... Левко здригнувся.

— Заспівай мені, молодий козаче, якої пісні! — тихо промовила вона, схиливши свою голову набік і опутивши зовсім густі вії.

— Якої ж тобі заспівати, моя ясна панночко?

Сльози тихо покотились по блідому виду її.

— Парубче,— сказала вона, і дивно якось її мова за серце брала,— парубче, знайди мені мою мачуху! Я нічого не пожалію для тебе. Я нагороджу тебе. Я тебе щедро та багато нагороджу! У мене є рукава, вишивані шовком, і коралі, намисто. Я подарую тобі пояс, винизаний перлами. У мене золото є... Парубче, знайди мені мою мачуху! Вона страшна відьма: мені не було від неї спокою на білому світі. Вона мучила мене; силувала працювати, як просту мужичку Глянь на обличчя: вона зігнала рум'янець своїми нечистими чарами з щік моїх. Глянь на білу шию мою: вони не змиваються! вони не змиваються! вони нізащо не змиються, ці сині плями од залізних пазурів її. Глянь на білі ноги мої: вони багато ходили, не по килимах тільки,— по піску гарячому, по землі сирій, по колючому терну вони ходили; а на очі мої глянь, на очі: вони світу не бачать за сльозами... Знайди її, парубче, знайди мені мою мачуху!..

Голос її, що раптом був піднісся, змовк. Сльози рясно покотилися по білому виду. Якесь тяжке, сповнене жалості і суму почуття стисло груди парубкові.

— Я все зробив би для тебе, моя панночко! — сказав він, умліваючи серцем.— Та як мені, де її найти?

— Глянь, глянь! — швидко промовила вона.— Вона тут! Вона на березі водить танок із моїми дівчатами і гріється проти місяця. Та вона лукава й хитра. Вона прийняла подобу втопленої, але я знаю, я відчуваю, що вона тут. Мені тяжко, мені душно від неї. Я не можу через неї плавати легко та вільно, як риба. Я тону й падаю на дно, мов ключ. Відшукай її, парубче!

Левко поглянув на берег: у тонкому срібному тумані маячили легкі, мов тіні, дівчата в білих, як уквітчана конваліями лука, сорочках; разки золотого намиста, коралі, дукачі виблискували у них на шиях; та вони були бліді; тіло їх було прозоре, як хмарки, і ніби світилося наскрізь у срібному місячному промінні. Дівоче коло наблизилось до нього. Почулися голоси.

— Нумо в ворона, нумо гратися в ворона! — зашуміли всі, наче комиш при березі, коли торкнуться його під тихий присмерковий час легкі вітрові уста.— Кому ж бути за ворона?

Кинули жеребок — і одна дівчина вийшла з натовпу. Левко взявся придивлятися до неї. Обличчя, одяг — все на ній таке саме, як і на інших. Помітно тільки, що вона неохоче грала цю роль. Дівочий гурт витягся довгою низкою і прудко втівав од нападу хижого во- рога.

— Ні, я не хочу бути за ворона! — сказала дівчина, стомлена та знеможена.— Мені шкода одбирати курчат у бідної матері!

«Ти не відьма!» — подумав Левко.

— Хто ж буде за ворона?

Дівчата знову хотіли були кинути жеребок.

— Я буду за ворона! — визвалася одна з-поміж них.

Левко почав пильно вдивлятися в обличчя її. Прудко й сміливо гналася вона за дівочим ключем і кидалася на всі боки, щоб упій-мати свою здобич. Тут Левко запримітив, що тіло її не так світи-лось, як у інших: всередині в ньому щось червоніло. Зненацька пролунав крик: ворон кинувся на одну з гурту, схопив її, і Левкові привиділось, ніби у неї випустились кігті і на виду блиснула люта радість.

— Відьма! — сказав він, раптом показавши на неї пальцем і по-вернувшись до будинку.

Панночка засміялась, і дівчата з криком повели за собою ту, що вдавала ворона.

— Чим же віддячити тобі, парубче? Я знаю, тобі не золота треба: ти кохаєш Ганну; та суворий батько не дає тобі побратися з нею. Він тепер не стане на заваді; візьми, оддай йому цю записку...

Біла рученька простяглась, обличчя її дивно якимось засвітилось і засяло... Млосно забилося козакове серце, тремтіння невимовне його охопило... Він ухопив записку і... прокинувся.

VI. ПРОБУДЖЕННЯ

— Невже ж це я спав? — сказав сам собі Левко, встаючи з невеликого горбка.— Так ясно, ніби наяву!.. Дивно, дивно! — повторив він, оглядаючись.

Місяць, спинившись над його головою, показував північ; усюди тихо; від ставу дихало прохолодою, над ним сумно стояв ветхий дім із зачиненими віконницями; мох та дикий бур'ян свідчили, що давно з нього виішли люди. Тут він розтулив свою руку, що судорожно була стиснута весь час, коли він спав, і скрикнув

зачудований у ній була записка. «Ех, коли б я та вмів читати!» — подумав він, саяк і так повертаючи її перед собою. Аж тут почувся позад нього шум.

— Не бійтесь, просто й хапайте його! Чого поторопіли? Нас десятеро. Б'юсь об заклад, що це людина, а не чорт! — так кричав голова до своїх супутників, і Левко відчув, як його схопило враз кілька рук, що декотрі з них тремтіли з ляку.— А скидай-но, пане-брате, свою страшну личину! Годі тобі морочити людей! — промовив голова, вхопивши його за комір,— і отетерів, вирячивши на нього око своє.— Левко, син! — скрикнув він здивовано, поточившись назад і опускаючи руки.— Це ти, собачий сину! Ач, чортяче насіння! Я думаю, що це за шельма, що за диявол вивернутий бешкетує! Аж виходить, це ти, неварений кисіль твоєму батькові в горло, зволиш заводити по вулиці розбій, складаєш пісні... Еге-ге, Левку! А що це? Видно, свербить у тебе спина! В'яжіть його!

— Стривай, батьку! Велено тобі оддати оцю записочку,— промовив Левко.

— Не до записок тепер, голубчику! В'яжіть його!

— Стривай, пане голову! — сказав писар, розгорнувши записку.— Комісарова рука!

— Комісарова?

— Комісарова? — мимохить проказали й десяцькі.

«Комісарова? Дивина! Ще чудніше!» — подумав сам собі Левко.

— Читай, читай! — сказав голова.— Що там пише комісар?

— Послухаємо, що пише комісар! — промовив винокур, держачи в зубах люльку і добуваючи вогню.

Писар одкашлявся й почав читати:

— «Наказ голові, Явтухові Макогоненку. Дійшло до нас, що ти, старий дурню, замість того, щоб збирати старі недоїмки та пильнувати на селі ладу, одурів і твориш капості...»

— От їй-богу! — перебив голова.— Нічого не чую!

Писар почав ізнову:

— «Наказ голові, Явтухові Макогоненку. Дійшло до нас, що ти, старий ду...»

— Чекай, чекай! Не треба! — закричав голова.— Я хоч і не чув, а проте знаю, що головного тут іще нема. Читай далі!

— «А з тої причини наказую тобі, не гаючись, женити твого сина, Левка Макогоненка, на козачці з вашого-таки села Ганні Петриченковій, а також полагодити мости на верстовому шляху і не давати обивательських коней без мого відома судовим паничам, хоч би вони їхали просто з казенної палати. Коли ж, приїхавши, побачу я оний мій наказ невиконаним, то тебе одного примушу одвіт держати. Комісар, відставний поручик Кузьма Деркач-Дришпановський».

— Ось воно що! — сказав голова, роззявивши рота.— А чуєте, чуєте: за все голова має одвіт держати, отож — слухатись! Безсуперечно слухатись! А ні, то — вибачайте... А тебе! — вів далі він, повертаючись до Левка,— коли є такий наказ від комісара — хоч і чудно мені, яким побитом дійшло воно до нього,— тебе я оженю; тільки спершу скуштуй ти нагайки! Знаєш, тієї, що висить на стіні біля покуття? Я обновлю її завтра... Де ти взяв цю записку?

Левко, хоч і як зчудований, що так воно все несподівано повернулося, не стратив, проте, розуму й вигадав іншу відповідь, вирішивши потаїти, як воно справді було і від кого мав ту записку.

— Я навідувався,— сказав він,— іще вчора звечора до міста й зустрів комісара, що саме вилазив із брички. Почувши, що я із нашого села, комісар дав мені цю записку і звелів на словах сказати тобі, батьку, що як буде повертатись, то заїде до нас пообідати.

— Він це сказав?

— Сказав.

— А чуєте? — казав голова, пишаючись і повернувшись до супутників своїх.— Комісар сам своєю особою приїде до нашого брата, тобто до мене, на обід. О! — Тут голова підняв палець догори і так наставив свою голову, мовби вона прислухалася до чогось.— Комісар, чуєте, комісар приїде до мене обідати! Як ти думаєш, пане писарю, і ти, свате, це ж неабияка честь! Хіба ж не так?

— Іще, от скільки можу пригадати,— підхопив писар,— жоден голова не пригощав комісара обідом.

— Не всякий голова голові рівня! — проказав само задоволено голова. Рот його скривився, і якийсь тяжкий хрипкий сміх, схожий більше на далекий грім, загув у нього в устах.— Як ти гадаєш, пане писарю, треба б для такого значного гостя звеліти, щоб із кожної хати принесли хоч по курчаті, ну, полотна, ще там чого... Га?

— А треба б, треба, пане голово!

— А коли ж весілля, батьку? — спитав Левко.

— Весілля? Дав би я тобі весілля!.. Ну, та для такого гостя... Завтра вас піп і звінчає. Дідько з вами! Хай комісар побачить, що то — справність. Ну, хлопці, тепер спати! Ідїть додому!.. Сьогоднішній випадок нагадав мені той час, коли я...— При цих словах голова поглянув отим своїм поважним та значущим поглядом спідлоба.

«Ну, тепер голова почне вже розповідати, як віз царицю!» — сказав собі Левко, швидко й радісно простуючи до знайомої хати, оточеної низькими вишнями. «Хай дасть тобі бог царство небесне, добра та красна панночко,— думав він.— Хай тобі на тім світі вічно усміхається поміж ангелами святими! Нікому не розкажу я про диво, що сталося цієї ночі, тобі одній тільки, Галю, розповім про нього. Ти одна тільки й повіриш мені і разом зі мною помолишся за упокій душі нещасної втопленої!»

Тут він надійшов до хати: вікно було відчинене; місячне проміння проходило крізь нього і падало на Ганну, що спала перед вікном; голова її злягла на руку; щоки тихо полуменіли; уста ворушились, невиразно промовляючи його ім'я. «Спи, моя красуне! Нехай присниться тобі все, що є кращого на світі; та й найкращий сон не зрівняється з нашим пробудженням!» Перехрестивши її, зачинив він віконце та й пішов тихенько. Незабаром усе послуло на селі; один тільки місяць так само осяйно та чудово плив у безкраїх пустинях розкішного українського неба. Так само урочисто дихала височінь, і ніч, чарівлива ніч, велично догоряла. Так само прекрасна була земля в дивовижнім срібнім сяйві; та ніхто вже не милувався з того, не тішився тією розкішшю: все огорнув сон. Інколи тільки порушували тишу, зненацька забрехавши, собаки, і довго ще п'яний Каленик вештався послулими вулицями, шукаючи своєї хати.

ВТРАЧЕНА ГРАМОТА

*Бувальщина, розказана дьячком ***ської церкви*

Так ви хочете, щоб я ще розказав вам про діда? Чому й не розказати, не потішити стародавньою побрехенькою? Ех, старовина, старовина! І яка то розкіш, яка радість зійде на серце, коли почуєш про те, що давно-давно, ні місяця йому, ні року немає, діялось на світі! А до того ще як вплутається який родич, дід чи прадід,— ну, тоді і рукою махни: от щоб мені похлинутися за акафістом великомучениці Варварі, коли не здається, що все теє діялось тоді з тобою, ніби ти вліз у прадідову душу або прадідова душа у тобі грає... А гірш од усього мені оці наші дівчата та молодиці; ступи тільки на поріг, так одразу й засокочуть: «Хомо Григоровичу, Хомо Григоровичу! Ану ж бо якої казочки-страховиночки! Ану ж бо, ну ж бо!..» — тара-та-та, та-та-та... І як почнуть, і як почнуть... Розказати не важко, тільки подивіться ж ви, що тоді діється з ними, як полягають спати. Я добре знаю, що кожна тремтить під укривалом, ніби б'є її лихоманка, з головою б рада влізти в свій кожух. Шкрябне об горщик пацюк чи сама як-небудь зачепить ногою коцюбу — боже ж ти мій, вже й душі немає. А на другий день ніби й не було того нічого; чіпляється знову: розкажуй їй страшної казки, та й годі. Про що б же вам розказати? Зразу не спаде на думку... Хіба от що, розкажу я вам про те, як покійний мій дід грав з відьмами в дурня. Тільки заздальгідь прошу вас, панове,— не перebarанчать, бо щоб не вийшло такого киселю, що соромно буде і в рот його взяти. Покійний дід, треба вам сказати, на свій час був козак не простий. Знав він, де твердо-он-то і де слово-титлу поставити. У свято, бувало, так одпече апостола в церкві, що куди якомусь теперішньому поповичеві. А за тодішніх часів, самі знаєте, коли б зібрати грамотіїв з усього Батурина, то ні для чого було б і шапки підставляти,— всіх в одну жменю забирай. Отже, не диво, що усякий зустрічний вклонявся дідові мало не до пояса.

Треба було одного разу вельможному гетьманові послати до цариці грамоту. Тодішній полковий писар... от, як на лихо, прізвища його не пригадаю... Віскряк не Віскряк, Мотузочка не Мотузочка, Голопуцьок не Голопуцьок... Знаю тільки, що химерне якесь теє прізвище,— гукнув ото він діда і каже йому, що так і так, виряджає

Його сам гетьман з грамотою до цариці. Дід не любив довгих зборів: зашив грамоту в шапку; вивів коня; цмокнув жінку і двох своїх, як він казав, поросят, що одно з них доводиться рідним батьком хоч би й нашому братові; і збив за собою таку куряву, ніби п'ятнадцять хлопців заходилися посеред шляху гратися в каші. На ранок, ще й півень вчетверте не проспівав, як дід був уже в Конотопі. А там на той час ярмарок: людей на вулицях — аж у очах рябіє. А що було ще рано, то всі куняли, порозлягавшись на землі. Коло корови лежав гуляка-парубок з червоним, як снігур, носом; трохи далі, сидючи, хропла перекупка з кременями, синькою, дробом та бубликами; під возом лежав циган; на возі з рибою чумак; на самому шляху розкидав ноги бородань москаль з поясами та рукавицями... ну, всякого наброду, як водиться на ярмарках. Дід спинився, став роздивитись. Тим часом по ятках почало потроху ворухитись: забряжчали пляшками жидівки; то в одному місці то в другому повалив дим, і по всьому табору пішов дух гарячих сластьонів. Дід згадав, що в нього немає про запас ні тютюну, ні огнива; от і пішов він по ярмарку тинятись. Не встиг пройти ступнів двадцять — назустріч запорожець. Гуляка, видно! Штани червоні на ньому, як жар, синій жупан, ясний, барвистий пояс, збоку — шабля і люлька з мідним ланцюжком по самі п'яти — запорожець, та й тільки! Ех, люди то були! Стане, було, випростається, закрутить молодецького вуса, брязне підковами і — піде! Та як піде: ноги витанцювують, як веретено в бабиних руках; по струнах ударить — струни на бандурі, як вихор, зашумлять; сам у боки, навприсядки; а як заспіває — душа гуляє!.. Ні, минулось: не бачити вже запорожців! Так от, зустрілись. Слово-друге, познайомились. Загомонілись, заговорились, за балачками дід зовсім забув про те, що йому треба їхати. І загуляли козаки, як перед великим постом на весіллі. Тільки скільки не гуляй, все ж набрид-не бити горщики та шпурляти грішми межі люди, та й ярмаркові не вік же стояти! От і домовились козаки не розлучатись і далі їхати разом. Виїхали в поле, як уже сутеніло. Сонце зайшло; де-не-де горіли тільки замість нього червонясті смуги; у полі рябили ниви, як святкові плахти чорнобривих молодичь. Балакучий став наш запорожець на диво. Дід та ще другий козак, що пристав до гурту, подумали вже, чи не біс сидить в ньому. Звідки у нього оте

все бралось. Історії та примовки такі дивні, що дід кілька разів хався за боки і мало кишок не порвав од реготу. Та в полі дедалі темнішало, а разом з тим незв'язнішою ставала і молодецька мова. Далі він і зовсім примовк, став полохатись кожного шелесту.

— Ге-ге, земляче! Та ти не на жарти сов лічиш. Чи не думаєш, як би швидше додому та на піч!

Запорожець обернувся і звів на них налякані очі свої.

— Перед вами не потаюсь, знайте ж: моя душа давно вже запродана чортові.

— Чи ба, яке диво! Кому на своєму віку не доводилось з ними мати мороку? Отут-то й треба гулять, як кажуть, щоб аж гуло.

— Ех, хлопці! Гуляв би, коли ж цієї ночі строк козакові! Гей, браття! — сказав він і ляснув їх по руках.— Ех, не дайте пропасти! Не спить одну цю ніч, не забуду вашої дружби довіку!

Як же не допомогти чоловікові в такій біді? Дід так і сказав, що швидше дасть він одрізати оселедець на своїй голові, ніж попустить чортові хоч понюхати мордою його собачою християнської душі.

Наші козаки, може, їхали б довго ще, коли ж усе небо ніч зап'яла, наче чорним рядом, і в полі стало темно, як під овечим кожухом. Ген-ген тільки мерехтів вогник, і коні, почувши близьке стійло, стали поспішати, нашорошивши вуха і втупивши очі в морок. Вогник, здавалося, біг назустріч, незабаром під'їхали до шинку, що похилився на один бік, мов тая баба, що вертається з веселих хрестин. За тих часів шинки були не те, що тепер. Доброму чоловікові не тільки не було де розгулятися, ударити горлиці чи гопака, прилягли навіть, коли зайде в голову хміль і ноги почнуть писати покой-он-по, не було де. Увесь двір був заставлений чумацькими возами, під повітками, в яслах, в сінях,— один згорнувшись, другий розкинувшись, хропли чумаки, як коти. Тільки шинкар біля каганця карбував на палиці, скільки кварт та осьмух висушили чумаки. Дід, узявши третину відра на трьох, пішов у повітку. Всі троє лягли в ряд. Тільки не встиг дід повернутися, аж чує: його, товариші сплять уже як мертві. Розбудивши третього козака, що пристав до них, дід нагадав йому, що вони обіцяли цю ніч не спати. Той підвів голову, протер очі і знову заснув. Нічого робити, довелося дідові самому вартувати. Щоб як-небудь перебити

сон, він обдивився всі вози, навідався до коней, запалив люльку, вернувся назад і сів знову коло своїх. Тихо скрізь, як у вусі. Аж ось ввижається йому, що з-за сусіднього воза щось сіре висуває роги... Тут очі дідові почали злипатися так, що треба було щохвилини протирати їх кулаками та промивати недопитою горілкою. Як тільки ж вони прояснялись, все щезало. Трохи згодом знову лізе з-під воза страховище... Дід витріщив очі, скільки міг; та клятуща дрімота все перед ним затуманила; руки його окостеніли; голова похилилась на груди, і міцний сон охопив його так, що він повалився як убитий. Довго спав дід, і вже добре напекло сонце йому голе тім'я, перш ніж схопився він на ноги. Потягнувшись разів зо два й почухавши спину, помітив він, що возів у дворі стояло вже не стільки, як звечора. Чумаки, певне, вирушили ще вдосвіта. До своїх — козак спить, а запорожця немає. Одна тільки на тому місці свитка лежала. Розпитувать — ніхто й знати не знає. Страшно стало дідові, думки заснували. Пішов подивитись на коней — ні свого, ні запорожцевого! Що це за знак? Нехай, скажімо, запорожця взяв чорт, а хто ж коні? Розміркувавши, дід вирішив, що чорт, мабуть, приходив з пекла пішки, а як до пекла світ не близенький, то він підчепив його коня. Дуже боляче було йому, що не додержав він козацького слова. «Ну,— думає,— робити нічого, піду пішки: може, трапиться по дорозі який баришник з ярмарку, якось розживусь на коня». Тільки почав шукати шапку, а шапки — немає. Ударився дід об поли руками, коли згадав, що звечора помінялись вони на час шапками із запорожцем Кому ж її взяти, як не чортові. От тобі й гетьманський гонець! От тобі й привіз грамоту до цариці! Тут дід почав шпетити чорта такими словами, що, думаю, тому не один раз чхнулось у пеклі. Та лайкою все ж не допоможеш; а потилицю скільки дід не чухав, придумати нічого не придумав. Що робити? Кинувся дід шукати розуму у добрих людей: зібрав усіх, що були тоді в шинку, чумаків і так заїжджих, розказав їм свою пригоду. Довго думали чумаки, спершись підборіддями на батоги; покрутили головами і сказали, мовляв, не чули ще вони такого дива на хрещеному світі, щоб гетьманську грамоту украв чорт. А інші додали, що коли чорт та москаль що-небудь украдуть, то тільки те й бачив. Тільки шинкар мовчки сидів у кутку. Дід і підступив до нього. Коли людина мовчить, то вже, видно, розумна.

Тільки ж шинкар не дуже щедрий був на слова; і коли б дід не поліз у кишеню за п'ятьма злотими, то скільки б не стояв перед ним, нічого б не вистояв.

— Я тебе навчу, як знайти грамоту,— сказав він, одвівши діда вбік. У діда одлягло од серця.— Я вже по очах бачу, що ти — козак, не баба! Дивися ж! Недалеко од шинку дорога зверне праворуч, у ліс. Як тільки почне в полі примеркати, будь наготові. У лісі живуть цигани і виходять із своїх нір кувати залізо такої ночі, коли тільки самі відьми літають на своїх, кочергах. З чого вони насправді живуть, того тобі не треба знати. В лісі почуєш багато стуку, тільки ти не йди на той стук, а буде перед тобою маленька стежка мимо обгорілого дерева, тією доріжкою іди, та й іди, та й іди... Буде тебе тернина колоти, густа ліщина дорогу тобі заслоняти — ти все йди; і як дійдеш до невеличкої річки, тоді тільки спинися. Там ти й побачиш, кого треба; та не забудь іще набрати в кишені того, для чого й кишені шиють... Бо сам знаєш, що тебе добро і люди, і чорти однаково люблять.

Сказавши це, шинкар пішов знову у свій закамарок і вже не хотів більше говорити ні слова.

Покійний дід був не з боязких; стріне, бувало, вовка, так зразу за хвіст і хапає; пройде з кулаками поміж козаків,— всі, як груші, попадають на землю. Одначе і в нього пішов мороз поза шкірою, коли увійшов він такої гупої ночі в ліс. Хоч би тобі зірочка в небі. Темно і глухо, як у винному підвалі; тільки чути було, як десь високо-високо, над головою, гуляв холодний вітер у верхівтті і як дерева, мов ті захмелілі козацькі голови, розгульно похитувались і шепотіли листям свою п'яну мову. Аж ось повіяло таким холодом, що дід і про свій теплий кожух згадав, і ніби застукало одразу сто молотків у лісі, аж дідові в голові задзвеніло, і освітило, на мить увесь ліс наче блискавицею. Дід одразу побачив стежку, протоптану поміж чагарником. Ось і обгоріле дерево, і кущі терну! Так, все так, як було йому казано; ні, не одурив шинкар. Проте не дуже-то й весело було лазити поміж колючими кущами; ще зроду дідові не довидилось зазнати, щоб прокляті колючки та сучки так боляче дряпались: що не ступне дід, так і пориває його ойкнути. Помалу-помалу вибрався дід на просторе місце і помітив, що ліс став рідший, зате дерево в ньому таке товсте, що такого він

не бачив і по той бік Польщі. Поміж деревами блиснула й річка, чорна, як воронована сталь. Довго стояв дід на березі, розглядаючись. На тому боці горить вогонь, то, здається, ось-ось погасне, то знову відсвічується в річці, що тремтить, як польський шляхтич у козацьких лапах. А ось і місток! «Ну, по такому містку хіба тільки чортяча таратайка проїде». Дід, одначе, не довго думав, і швидше, ніж інший вийняв би ріжок з табакою, був уже на тім боці. Тепер тільки він побачив, що коло вогню сиділи люди, та такі пики, що інший час чого б не дав дід, щоб тільки не знатися з ними. Та тепер нічого не вдієш, треба знайомитись. От дід і одважив їм поклону, мало не до пояса:

— Боже поможи вам, добрі люди!

Хоч би один головою кивнув; сидять та мовчать та щось підсипають у вогонь. Побачивши одне порожнє місце, дід, не довго думавши, сідає й собі. Пики мовчать, мовчить і дід. Довго сиділи мовчки. Набридло дідові; поліз він до кишені, дістав люльку, глянув навкруги — жоден не дивиться на нього.

— Вже, добродійство, будьте ласкаві, як би так, щоб до прикладу сказати, того... (дід жив на світі чимало, знав уже, як розпускати баяндраси, і при нагоді, мабуть, і перед царем знав би, що сказати), щоб, приміром кажучи, і себе не забути, і вас не образити,— люлька в мене є, та того, чим її запалити, чортма.

І на це дідові хоч би слово, тільки одна пика сунула гарячу голувешку прямісінько дідові в лоб так, що коли б він трохи не одхилився, то, може, навіки попрощався б з одним оком. Побачивши, нарешті, що марно тільки проходить час, дід наважився — чи буде його слухати чортове кодло, чи не буде — розказати діло. Пики і вуха понаставляли, і лапи попростягали. Дід догадався, взяв у жменю всі свої гроші і кинув, як собакам, їм у середину. І зразу все перед ним перемішалось, земля затрусилась, і як уже воно сталося,— він і сам того не розкаже,— опинився десь чи не в самісінькому пеклі.

— Матінко моя рідна! — охнув дід, гарненько роздивившись: які страховища! Одне хороше, друге ще краще. Відьом така гибель, як от, буває, снігу випаде на Різдво: та виряджені, та намазані, як панночки на ярмарку. І всі вони, скільки не було їх там, наче п'яні, вибивали якогось пекельного тропака. Куряву збили — світу

не видно! Тільки б подивитись, як високо стрибало бісове поріддя, і то у хрещеної людини мороз пішов би поза спиною. Одначе хоч і страшно було, а все ж сміх узяв діда, коли він побачив, як чорти з собачими мордами на німецьких ніжках вертіли хвостами та упали коло відьом, мов парубки коло красних дівчат, а музики лупили кулаками себе в щоки, як у бубни, а носами висвистували, як у валторни. Тільки заглядили вони діда — так і гунули до нього ордою. Свинячі, собачі, козячі, дрохвині, конячі морди — всі притьмом полізли цілуватися. Плюнув дід, так йому гидко стало! Нарешті, вхопили вони діда і посадовили за стіл, такий, мабуть, завдовжки, як шлях од Конотопа до Батурина. «Ну, це ще не дуже погано,— подумав дід, побачивши на столі свинину, ковбаси, капусту з кришеною цибулею і багато всяких ласощів,— видно, чортова наволоч не додержує посту». Треба вам сказати, що дід, коли траплялось, не одмовлявся перехопити того-сього на зуби. Любив попоїсти небіжчик із смаком, а тому, не заходячи у довгі розмови, присунув до себе миску з нарізаним салом, окорок шинки; взяв виделку, що хіба трохи менша від тих вил, якими дядько бере сіно, зачепив нею найбільший шматок, підставив скоринку хліба та — зирк, і одніс у чужий рот. Ось-ось, отут коло самих його вух,— навіть чути, як чиясь пика чвакає на весь стіл та зубами клацає. Дід нічого; бере другий шматок, і от, здавалось, уже й по губах зачепив, тільки знову ж не в своє горло. Втретє — те ж саме. Збісенів дід; забув і страх, і те, в чиїх лабетах він тепер. Як підскочить до відьом:

— Та що це ви, іродове плем'я, сміятись надумали з мене? Коли зараз же не оддасте моєї козацької шапки, то хай буду я католик, коли не поверну ваших свинячих рил на потилицю!

Ще дід не доказав цих слів, як усе чортovinня вискалило зуби і зняло такий регіт, що в діда й на душі похолонуло.

— Добре! — завищала одна відьма, що її дід визнав за старшу, бо личина в неї була, мабуть, чи не найкраща,— шапку оддамо тобі, тільки ти спершу зіграй з нами тричі в дурня!

Ну, що ви скажете? Козакові сісти з бабами в дурня! Дід почав було одмагатись, далі все ж таки сів. Принесли карти, замашені, такі, якими попівни ворожать про женихів.

— Так от слухай! — загавкала відьма знову.— Коли хоч один раз виграєш — твоя шапка; коли ж усі три рази зостанешся в дурнях, то вже не прогнівайся, не тільки шапки, може, й світу більше не побачиш!

— Здавай, здавай, стара відьмо! Що буде, те й буде.

Роздали карти. Узяв дід свої в руки — і дивитись не хочеться, таке сміття: хоч би на сміх один козир. Мать — десятка найстарша, навіть пар немає; а відьма все п'ятерики підсипає. Довелось зостатися дурнем! А тут одразу як заіржали, загавкали, зарохкали морди з усіх боків:

— Дурень! Дурень! Дурень!

— Щоб тебе розірвало, бісова челядь! — закричав дід, затуляючи пальцями вуха.

«Ну,— думає,— відьма підтасувала; тепер я сам буду здавать». Здав. Засвітив козиря. Подивився в карти: мать — кращої й не треба, і козирі є. Спершу пішло діло наче й добре, аж ось відьма — п'ятерик з королями! У діда на руках самі козирі; не довго думавши — лясь усіх королів по вусах козирями.

— Еге-ге! Це не по-козацькому! А чим це ти криєш, земляче?

— Як чим? Козирями!

— Може, по-вашому, це й козирі, а по-нашому, ні!

Подивився — справді проста мать. Що за чортовиння! Довелось вдруге зостатись дурнем, і знову почали чорти дерти горло: «Дурень! Дурень!» — аж стіл ходив ходором і стрибали по столу карти. Розгарячився дід; здав востаннє. Знов іде добре. Відьма знову п'ятерик; дід побив і набрав з колоди повну руку козирів.

— Козир! — крикнув він і так ляснув картою по столу, що її аж покоробило; відьма, ні слова не казавши, покрила вісімкою масті.

— А чим це ти, старий чорте, криєш?

Відьма підняла карту: під нею була проста шістка.

— Чи не чортові штуки! — крикнув дід і скільки сили стукнув кулаком по столу.

Щастя ще, що у відьми була погана мать; у діда, як навмисне, на той час пари. Став набирати карти з колоди, тільки... ой... таке сміття суне, що дід і руки опустив. В колоді жодної карти. Пішов уже так, не дивлячись, простою шісткою; відьма прийняла. «От тобі й на! Це ж що за знак? Еге-ге! Певне, тут щось та не так!»

От дід карти потихеньку під стіл — та й перехрестив; гляне,— а у нього на руках козирні: туз, король, валет, а замість шістки він спустив кралю.

— Ну й дурний же я був. Король козирний! Що, прийняла? Га? Котяче поріддя!.. А туза не хочеш? Туз! Валет!

Грім пішов по пеклу; відьму скрючило, звідки не взялася шапка — бух! прямисінько дідові в лице.

— Ні, цього мало! — крикнув дід, осмілівши і надівши шапку.— Коли зараз передо мною не стане молодецький кінь мій, то от, побий мене грім на цьому самому нечистому місці, коли я не перехрещу святим хрестом вас усіх! — Вже було й руку підняв, як тут загриміли перед ним коня його кістки.

— Оце тобі кінь твій!

Заплакав, сірома, дивлячись на них, як мала дитина. Жаль стало старого товариша!

— Дайте ж мені хоч якого-небудь коня вибратися із гнізда вашого!

Чорт ляснув гарапником — кінь, як вогонь, звився під дідом, і дід птахом вилетів нагору.

Острах узяв діда посеред дороги, коли кінь, не слухаючись ні крику, ні поведів, стрибав через провалля та болота. Де дід тільки не був, дрож проймала, коли розказував. Глянув якось собі під ноги — і обімлів: бескеття, кручі! А чортовій тварині хоч би тобі що: так прямисінько й летить. Спробував дід держатися, та де вже там удержишся. Через пеньки, через купини полетів сторчака у провалля і так гепнувся на дні на землю, що, здавалось, там і дух з нього вилетів. Принаймні, що діялося з ним далі, дід нічого вже не пам'ятав; а як опам'ятався та роздивився, то вже зовсім розвиднілось; перед ним були знайомі місця, а сам він лежав на даху своєї ж таки хати.

Частина друга

ПЕРЕДМОВА

Ось вам і друга книжка, а краще сказати, остання! Не хотілося, дуже не хотілося видавати й цієї. Справді, пора й честь знати. Я вам скажу, що на хуторі вже починають сміятися з мене: «От, кажуть, здурів старий: на старості літ тішитися дитячими іграшками!» І справді, давно пора на спочинок. Ви, люб'язні читачі, певно, гадаєте, що я прикидаюся тільки старим. Де там прикидаюся, коли в роті зовсім зубів нема! Тепер, коли що м'яке трапиться, то ще як-небудь жуватиму, а тверде — то нізащо не одкушу. Так ось вам знову книжка! Не лайтеся тільки! Не годиться лаятись на прощання, особливо з тим, з ким, бог знає, чи скоро побачитесь. У цій книжці почуєте розповідачів — усіх майже вам незнайомих, виключаючи хіба тільки Хому Григоровича. А того горохового панича, який розповідав такою вигадливою мовою, що його багато дотепників і з московського народу не могло зрозуміти, вже давно немає. Після того як пересварився з усіма, він і не заглядав до нас.

Еге, я вам не розказував цього випадку? Послухайте, тут прекомедія була. Торік, так десь улітку, та, мабуть, чи не на самий день мого патрона, приїхали до мене гості (треба вам сказати, люб'язні читачі, що земляки мої, дай боже їм здоров'я, не забувають старого).

Вже п'ятдесятий рік, як я почав пам'ятати свої іменини. Котрий же точно мені рік, цього ні я, ні стара моя вам не скажемо. Мабуть, близько сімдесяти. Диканський піп, отець Харлампій, знав, коли я народився; та шкода, що вже п'ятдесят років, як його нема на світі).

От приїхали до мене гості: Захар Кирилович Чухопупенко, Степан Іванович Курочка, Тарас Іванович Смаченький, засідатель Харлампій Кирилович Хлоста; приїхав ще... от забув, далєбі, ім'я й прізвище... Йосип... Йосип... Боже мій, та його ж знає увесь Миргород! Він ще, коли говорить, то завжди клацне перше пальцем і візьметься в боки... Ну, бог з ним! Іншим разом пригадаю.

Приїхав і знайомий вам панич з Полтави. Хоми Григоровича я не лічу: то вже своя людина. Розбалакалися всі (знову треба вам сказати, що у нас ніколи про пусте не буває розмови. Я завжди люблю пристойні розмови; щоб, як кажуть, водночас і цікаво, і повчально було), розговорилися про те, як треба солити яблука.

Стара моя почала була говорити, що треба перше гарненько вимити яблука, потім намочити в квасі, а потім уже...

— Нічого з цього не буде! — підхопив полтавець, заклавши руку в гороховий каптан свій і пройшовши поважно так по кімнаті.— Нічого не буде! Насамперед треба пересипати кану пером, а потім уже...

Ну, я на вас посилаюся, люб'язні читачі, скажіть по совісті, чи ви чули коли-небудь, щоб яблука пересипали канупером? Правда, кладуть смородиновий лист, нечуйвітер, трилисник; а щоб клали канупер... ні, я не чув про таке. Вже, здається, краще, ніж моя стара, ніхто не знає про ці справи. Ну, скажіть же ви! Навмисне, як доброго чоловіка, одвів я його потихеньку вбік:

— Слухай, Макаре Назаровичу, гей, не сміши людей! Ти чоловік немаловажний: сам же кажеш, що обідав раз з губернатором за одним столом. Ну, скажеш щось отаке там, адже тебе засміють усі!

Що ж, ви б гадали, він сказав на це? Нічого! Плюнув на долівку, взяв шапку і вийшов. Хоч би попрощався з ким, хоч би кивнув кому головою; тільки чули ми, як під'їхав до воріт візок з дзвоником; сів і поїхав. Та й краще! Не треба нам таких гостей!

Я вам скажу, люб'язні читачі, що нема гіршого на світі, як оця знать.

Що його дядько був колись комісаром, так і носа дере вгору. Та хіба комісар такий уже чин, що вищого й на світі нема? Слава богу, є й вищі за комісара. Ні, не люблю я цієї знаті.

Ось вам, приміром, Хома Григорович; здається, і не знатний чоловік, а подивитись на нього: в лиці якась сановитість сяє, навіть коли почне нюхати звичайну табаку, і тоді почуваш мимовільну пошану. А в церкві як заспіває на криласі — просто щось надзвичайне! Розтанув би, здається, увесь!.. А той... Ну, бог з ним! Він думає, що без його казок і обійтися не можна. А, от же ж, таки набралася книжка.

Я, пригадую, обіцяв вам, що в цій книжці буде й моє казання. І справді, хотів було це зробити, та побачив, що для нього треба принаймні три такі книжки. Гадав було окремо надрукувати його, та передумав. Адже я знаю вас: почнете сміятися з старого. Ні, не хочу! Прощайте! Довго, а може, й зовсім не побачимося. Та що? Адже вам однаково, хоч би й не було зовсім мене на світі! Мине

рік, другий — і з вас ніхто потім не згадає й не пожалкує за старим пасічником Рудим Паньком.

В цій книзі є багато слів, не всякому зрозумілих. Тут вони майже всі означені¹.

¹ Далі М. В. Гоголь дає словничок з 57 українських слів, пояснюючи їх значення. При перекладі на українську мову словничок Гоголя використаний перекладачами, і слова ці окремих пояснень не потребують.

НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ

Останній день перед Різдвом минув. Зимова, ясна ніч настала. Глянули зірки. Місяць велично вплив на небо, щоб видніше стало добрим людям та всьому світові, щоб усім було весело колядувати й славити Христа¹. Морозець узявся сильніший, ніж зранку; але зате так було тихо, що морозяне рипіння під чоботом чути було за півверсти. Ще ні одна юрба парубків не з'являлась під вікнами хат; тільки місяць зазирає до них крадькома, ніби викликаючи дівчат, що прибиралися та чепурилися, хутчій вибігати на рипучий сніг. Аж ось з димаря одної хати клубами посунув дим і пішов хмарою по небу, і разом з димом вилетіла відьма верхи на мітлі.

Якби в той час проїздив сорочинський засідатель тройкою обивательських коней, в шапці з смушковою околичкою, зробленій на зразок уланський, в синьому кожусі, підбитому чорним смушком, з диявольськи заплетеним нагаєм, що ним має він звичку підганяти свого фурмана, то він, певне, примітив би її, бо ж від сорочинського засідателя жодна відьма на світі не сховається. Він знає точно, скільки в якої баби свиня приводить поросят, і скільки в скрині лежить полотна, і що саме з своєї одежини й добра заставить добрий чоловік у неділю в шинку. Але сорочинський засідатель не проїздив, та й яке йому діло до чужих, у нього своя волость. А відьма тим часом знялася так високо, що тільки чорною цяткою миготіла вгорі. Та де тільки з'являлася цятка, там зорі одна по одній зникли на небі. Незабаром відьма назбирала їх повний рукав. Три чи чотири ще блищали. Раптом з іншого боку з'явилася друга цяточка, побільшала, почала розтягатись, і вже то була не цяточка. Короткозорий, хоч би він наклав на ніс замість окулярів колеса з комісарової брички, і тоді не розпізнав би, що воно таке. Спереду

¹ Колядувати у нас називається співати під вікнами проти Різдва пісень, що зуться колядками. Тому, хто колядує, завжди кине в торбу господиня, чи господар, чи хто там зостанеться дома, ковбасу, чи хліба, чи шага мідного, хто чим багатий. Розказують, нібито був колись такий ідол Коляда, котрого мали за бога, та ніби з того й повелися колядки Хто його знає? Не нам, простим людям, про це балакати. Торік отець Йосип заборонив був колядувати по хуторах, кажучи, нібито цим люди догоджають сатані. Одначе, правду казавши, в колядках ні слова немає про Коляду. Співається часто про рожество Христове, а при кінці бажають здоров'я господареві, господині, дітям та всім у хаті. (Зауваження пасічника).

достоту німець¹: вузенька мордочка, яка безнастанно вертілася на всі боки та нюхала все, що тільки траплялося, закінчувалась, як і в наших свиней, кругленьким п'ятчком; ніжки були такі тоненькі, що коли б такі мав яреськівський голова, то він поламав би їх за першим козачком. А зате ззаду був він точнісінько губернський стряпчий в мундирі, бо в нього теліпався хвіст, такий гострий та довгий, як теперішні мундирні фалди; хіба тільки по цапиній бороді під мордою, по невеличких ріжках, які стирчали на голові, та що увесь був не біліший од сажотруса, можна було догадатися, що то не німець і не губернський стряпчий, а просто чорт, якому останню ніч залишилося вештатись по білому світу та під'юджувати на гріхи добрих людей. Завтра ж, тільки-но вдарять перші дзвони до утрені, побіжить він, не оглядаючись, підібгавши хвоста, до свого барлога.

Тим часом чорт підкрався потихеньку до місяця і вже простягнув був руку, щоб схопити його; та враз смикнув її назад, ніби обпікшись, посмоктав пальці, подрігав ногою й забіг з другого боку — і знову відскочив та відсмикнув руку. Але ж, незважаючи на невдачі, хитрий чорт не покинув своїх витівок. Підбігши, раптом схопив він обома руками місяць, кривлячись та дмухаючи, перекидав його з руки в руку, як чоловік, що дістав голими руками жарину для своєї люльки; нарешті поквапно сховав до кишені і, начебто нічого й не було, побіг далі.

У Диканьці ніхто не чув, як чорт украв місяця. Щоправда, волосний писар, виходячи рачки з шинку, бачив, як місяць не знати чого танцював на небі, і запевняв, божачись, у тому все село; та миряни хитали головами й навіть підіймали його на сміх. Та яка ж була причина зважитися чортові на таке беззаконне діло? А ось яка: він знав, що багатого козака Чуба запросив дяк до себе на кутю, де будуть: голова; приїжджий з архієрейської півчої дяків родич, у синьому сюртуці, що брав якнайнижчого баса; козак Свербигуз і ще дехто; де, крім куті, буде варенуха, перегнана на шафран горілка та багато всякої страви. А тим часом його дочка, красуня на все село, зостанеться дома, а до дочки напевне прийде коваль, силач і хлопець хоч куди, що був чортові осоружніший, ніж проповіді отця Кіндрата. На дозвіллі коваль малював і

¹ Німцем у нас називають кожного, хто тільки з чужого краю, нехай він буде француз, чи цісарець, чи швед — все німець.

вславився як найкращий живописець на всю околицю. Сам сотник Л...КО, що був ще тоді живий-здоровий, викликав його спеціально до Полтави пофарбувати дерев'яний паркан коло свого дому. Всі миски, з яких диканські козаки сьорбали борщ, були розмальовані ковалем. Коваль був богобоязлива людина й малював часто образи святих, і тепер ще можна знайти в Т... церкві його євангеліста Луку. Але тріумфом його майстерності була одна картина, намальована на церковній стіні в правому притворі, на якій зобразив він святого Петра в день страшного суду з ключами в руках, як той виганяє з пекла нечисту силу; переляканий чорт кидався на всі боки, передчуваючи свою погибель, а замкнені колись грішники били й ганяли його батогами, поліняками і всім, що під руку трапилось. В той час, як майстер працював над цією картиною й малював її на великій дерев'яній дошці, чорт з усієї сили намагався перешкоджати йому; штовхав невидимо під руку, хапав із горна в кузні попіл і обсипав ним картину; та, незважаючи на все, роботу було закінчено, дошку внесено до церкви і вправлено у стіну в притворі, і з того часу чорт запрягся мститися ковалеві.

Одну тільки ніч залишалося йому блукати по білому світу; але й цієї ночі він шукав способу зігнати на ковалеві свою злість. І для цього наважився вкрасти місяць, сподіваючись, що старий Чуб ледачий та вайлуватий, а до дядка від Чубової хати не так уже й близько: дорога йшла поза селом, повз вітряки, повз кладовище, обминаючи яр. Ще місячної ночі варенуха та горілка, настояна на шафрані, могли б заманити Чуба. Але в таку темінь навряд чи вдалося б кому стягти його з печі та викликати з хати. А коваль, що здавна не ладнав з ним, при ньому нізащо не наважиться зайти до дочки, дарма що дужий.

Отож, як тільки чорт сховав у кишеню свою місяць, враз на всьому світі зробилося так темно, що не кожен би знайшов дорогу до шинку, не тільки до дядка. Відьма, опинившись раптом у темряві, скрикнула. Тут чорт, підкотившись до неї бісиком, підхопив її під руку й заходився нашіптувати на ухо те саме, що звичайно нашіптують усій жіночій породі. Дивно ведеться в нас на світі! Все, що тільки живе в ньому, все намагається переймати та перекривляти одне одного. Перше, бувало, в Миргороді один тільки суддя та городничий ходили взимку у критих сукном кожухах, а все дрібне

чиновництво носило кожухи некриті. А тепер і засідатель, і підкоморій одсмалили собі нові шуби з решетилівського смушку, сукном криті. Канцелярист та волосний писар позаторік набрали синьої китайки по шість гривень за аршин. Паламар зробив собі на літо китайчані шаровари та жилетку з смугастого гарусу. Одне слово, все пнеться в люди! Коли ці люди зречуться суетності! Можна побитись об заклад, що багатьом видасться дивним бачити чорта, який пустився й собі туди ж таки. Найприкріше те, що він, певно, уявляє себе красенем, тимчасом як насправді — глянути соромно. Пика, як каже Хома Григорович, наймерзотніша з мерзот, проте й він до любощів ласий! Але на кебі й під небом так зробилося темно, що нічого не можна було вже бачити, що там було далі між ними.

— То ти, куме, ще не був у дяка в новій хаті? — говорив козак Чуб, виходячи з своєї хати, до сухорлявого, високого, в короткій кожушині чоловіка з одрослою бородою, яка свідчила, що вже тижнів зо два чи й більше не торкався до неї скісок, яким звичайно голять бороди, не маючи бритви.— Там тепер буде добра п'ятіка! — провадив далі Чуб, скрививши в усмішку обличчя.— Якби тільки нам не спізнитись!

При цьому Чуб поправив свій пояс, що тісно підперізував його кожуха, насунув глибше шапку, стиснув у руці батіг — страх та кару для в'їдливих собак, але, глянувши вгору, зупинився...

— Що за дідько! Дивись! Дивись, Панасе!..

— А що? — промовив кум і підняв свою голову теж догори.

— Як то що? Місяця нема!

— Що за лиха година? Справді, нема місяця.

— Тож-бо й воно, що нема! — вимовив Чуб з деякою досадою на незмінну байдужість кумову.— Тобі, мабуть, і за вухом не свербить.

— А що мені робити?

— Треба ж було,— казав далі Чуб, утираючи рукавом вуси,— якомусь дідькові, бодай йому не довелося, собаці, зранку чарку горілки випити, устрияти!.. Далєбі, начебто на сміх... Навмисно, сидівши в хаті, дивився у вікно: ніч — навдивовижу! Ясно, сніг виблискує проти місяця. Все було видно як удень. Не встиг вийти за поріг — і ось, хоч в око стрель!

Чуб довго ще бурчав та лаявся, а тим часом роздумував, на що б його зважитися. Йому он як хотілось побалакати про всяку всячину в дяка, де, певна річ, сидів уже і голова, і приїжджий бас, і дьогтяр Микита, який їздив що два тижні до Полтави на торг та вигадував такі штуки, що всі миряни аж за животи брались від сміху. Вже бачив Чуб у думках на столі варенуху. Все це було принадне, правда; але темрява ночі нагадала йому про ті лінощі, що такі любі всім козакам. Як би то добре тепер лежати, підібгавши ноги, на лежанці, курити спокійно люльку та слухати крізь солодку дрімоту колядки и пісні веселих парубків та дівчат, що юрмляться попід вікнами! Він, без будь-якого сумніву, вибрав би останнє, якби був сам; але тепер удвох, не так нудно й страшно йти темної ночі, та й не хотілось-таки виказати себе перед іншими ледарем чи боягузом. Закінчивши лаятись, звернувся він знову до кума:

— То таки нема, куме, місяця?

— Нема.

— Дивно, далєбі. А дай понюхати табаки! У тебе, куме, добряча табака! Де ти береш її?

— Де в біса добряча! — відповів кум, закриваючи березову тавлінку, цяцьковану візерунками.— Стара курка не чхне!

— Я пам'ятаю,— вів далі так само Чуб,— мені покійний шинкар Зозуля якось привіз табаки з Ніжина. Ех, табака була! Добряча табака була! Та що ж, куме, що будемо робити? Адже ж темно надворі,

— То, мабуть, залишимося дома,— промовив кум, ухопившись за клямку дверей.

Якби кум не сказав цього, то Чуб, певно, наважився б залишитись, але тепер його начебто щось під'юджувало йти наперекір.

— Ні, куме, ходім! Не можна, треба йти!

Сказавши це, він уже й досадував про себе, що сказав. Йому було дуже неприємно плентатись такої ночі; та його втішало те, що він сам навмисне цього захотів і зробив-таки не так, як йому радили.

Кум, не виявивши ані найменшого знаку досади, як людина, якій байдужісінько, чи сидіти дома, чи плентатися з дому, озирнувся, почухав пужалном собі плечі, і обидва куми рушили в дорогу.

Тепер погляньмо, що робить, залишившись сама, красуня дочка. Оксані не минуло ще й сімнадцяти років, а вже мало не по всьому світу,— і по той бік Диканьки, і по цей бік Диканьки,— тільки й мови було, що про неї. Парубки гуртом проголосили, що кращої дівки й не було ще ніколи і не буде ніколи на селі. Оксана знала й чула все, що про неї говорили, і була вередлива, як усяка красуня. Коли б вона ходила не в плахті та запасці, а в якому-небудь капоті, то порозганяла б усіх своїх двірських. Парубки упали за нею юрбами, але, втративши терпець, залишали один по одному вередливу красуню й лицялися до інших, не таких примхливих. Один тільки коваль був упертий й не полишав залицятися, дарма що й з ним поводитись анітрохи не краще, ніж з іншими.

По виході батька свого Оксана довго ще чепурилася та вихилялася перед невеликим в олов'яній оправі дзеркалом і не могла намиливатися з себе.

— І чого людям надумалось розславляти, що я гарна? — говорила вона, ніби не уважно, для того тільки, щоб хоч про що-небудь побалакати з собою.— Брешуть люди, я зовсім не гарна.— Але свіже, жваве, юне личко, з блискучими чорними очима та невимовно привабливою усмішкою, що пропікала душу, майнувши в дзеркалі, враз довело інше.— Хіба чорні брови та очі мої,— казала далі красуня, не випускаючи дзеркала,— такі гарні, що вже подібних до них немає й на світі? Яка тут краса в цьому кирпатенькому носі? І в щоках? І в губах? Ніби гарні мої чорні коси? Ух! їх можна злякатися увечері: вони, як довгі гадюки, переплелись та обвилились круг моєї голови. Я бачу тепер, що я зовсім не гарна! — І, відхиляючи трохи далі від себе дзеркало, скрикнула: — Ні, гарна я! Ой яка гарна! Диво! Яку радість принесу я тому, кому буду жінкою! Як милуватиметься з мене мій чоловік! Він нестямиться від радості! Він зацілує мене на смерть.

— Ну й дівка! — прошепотів, увійшовши тихо, коваль.— І хвастоців у неї мало! З годину стоїть, видивляючись у дзеркало, і не надивиться, та ще й хвалить себе вголос!

— Еге ж, парубки, чи ж вам до пари я? Ви погляньте на мене,— вела далі гарненька кокетка,— як я плавно виступаю; у мене сорочка вишита червоним шовком. А які стрічки на голові! Вам довіку не бачити пишнішого галуна! Всього цього накупив мені батько

мій, щоб одружився зо мною найкращий молодець у світі! — І, усміхнувшись, обернулася вона й побачила коваля...

Скрикнула й суворо зупинилася перед ним.

Коваль і руки опустив.

Важко передати, що виражало смагляве личко чарівної дівчини: і суворість в ньому було видно; і крізь суворість якесь глузування із збентеженого коваля; і ледве помітна краска досади тонко розливалася по обличчю; і все це так перемішалось й таке було невимовно гарне, що поцілувати її мільйон разів — от усе, що можна було зробити тоді найліпшого.

— Чого ти прийшов сюди? — так почала Оксана. — Хіба хочеться, щоб випровадила за двері лопатою? Ви всі ловкі під'їжджати до нас. Вмить пронюхаєте, коли батьків нема дома. О! Я знаю вас! Як там скриня моя, готова?

— Буде готова, моє серденько, після свят буде готова. Коли б ти знала, скільки попрацював я коло неї: дві ночі не виходив з кузні; зате в жодній попівни не буде такої скрині. Залізо поклав таке, якого не клав на сотникову таратайку, коли ходив на заробітки до Полтави. А як буде розмальована! Хоч усю околицю виходи своїми біленькими ніжками, не знайдеш такої! По всьому полю будуть розкидані червоні й сині квіти. Горітиме, як жар. Не сердься ж на мене! Дозволь хоч поговорити, хоч подивитись на тебе!

— Хто ж тобі боронить, говори й дивись!

Тут сіла вона на лаву й знову глянула в дзеркало й стала поправляти на голові свої коси. Поглянула на шию, на нову сорочку, вишиту шовком, і ледь помітний вираз самовдоволення з'явився на устах, на свіжих щічках і відсвітився в очах.

— Дозволь і мені сісти біля тебе! — сказав коваль.

— Сідай, — промовила Оксана, зберігаючи на устах та у вдоволених очах той самий вираз.

— Чарівна, люба Оксано, дозволь поцілувати тебе! — промовив підбадьорений коваль і пригорнув її до себе, наміряючись поцілувати; та Оксана відхилила свої щоки, що були вже зовсім близько від губ коваля, і відіпхнула його.

— Чого тобі ще хочеться? Йому як мед, то й ложку! Геть від мене, в тебе руки цупкіші від заліза. Та й сам ти пахнеш димом. Мабуть, геть усю мене в сажу вмазав.

Тут вона підняла дзеркало й знову почала перед ним чепуритися.

«Не любить вона мене! — думав про себе, похиливши голову, коваль.— їй усе іграшки; а я стою перед нею, як дурень, і очей не зводжу з неї. І все б стояв перед нею, і повік би не зводив з неї очей! Чарівна дівчина! Чого б я не дав, щоб дізнатися, що в неї на серці, кого вона кохає. Та ні, вона й гадки не має ні про кого. Вона милується сама собою; мучить мене, бідолашного; а я за журбою не бачу світу; а я її так люблю, як ніхто в цілому світі не любив і ніколи не любитиме».

— Чи правда, що твоя мати відьма? — промовила Оксана й засміялась, і коваль відчув, що всередині у нього все засміялося. Сміх оцей начебто враз озвався в серці, тихо заграло в жилах, а разом з тим і досада запала йому в душу, що він не мав права поцілувати це милим сміхом осяяне личко.

— Що мені мати? Ти в мене і мати, і батько, і все, що тільки є найдорожчого в світі. Якби мене покликав цар і сказав: «Ковалю Вакуло, проси в мене всього, що тільки є найкращого в моєму царстві, все віддам тобі. Звелю тобі зробити золоту кузню, і будеш ти кувати срібними молотами».— «Не хочу,— сказав би я цареві,— ні самоцвітів дорогих, Ні золотої кузні, ні всього твого царства. Дай мені краще мою Оксану!»

— Бачиш, який ти! Тільки ж батько мій сам маху не дасть. Гляди, як би він не оженився на твоїй матері,— проговорила, лукаво усміхнувшись, Оксана.— Але щось дівчата не приходять... Що воно за знак? Давно б уже час колядувати. Мені стає нудно.

— Бог з ними, моя красуне!

— Отакої! З ними, певно, придуть парубки. Ото підуть гулі! Уявляю, яких наговорять смішних історій!

— То тобі весело з ними?

— Та вже ж веселіше, як з тобою. Ага! Хтось стукнув! Певно, дівчата з парубками.

«Чого мені більше чекати? — казав сам до себе коваль.— Вона глузує з мене. їй я такий же дорогий, як переїржавіла підкова. Та коли так, то не діжде ж принаймні інший насміятися з мене. Нехай тільки помічу, хто їй подобається більше за мене; я відучу...»

Стукіт у двері та голос: «Відчини!» — різко зазвучавши на морозі, урвали його міркування.

— Стривай, я сам відчиню,— сказав коваль і вийшов у сніи, маючи намір нам'яти з досади боки першому, хто нагодиться.

Мороз узявся дужче, і вгорі так зробилося холодно, що чорт перестрибував з одного копитця на друге й хукав собі в кулак, щоб хоч як-небудь розігріти замерзлі руки. Не штука й змерзнути тому, хто товкся від ранку до ранку в пеклі, де, звісна річ, не так холодно, як у нас зимою, і де, надівши ковпак та ставши проти вогнища, ніби справжній кухмістер, підсмажував він грішників з такою втіхою, з якою звичайно жінка смажить на Різдво ковбасу.

Відьма й собі відчула, що холодно, дарма що була тепло вдягнена; і тому, піднявши руки догори, відставила ногу та, прибравши такої пози, як людина, що мчить на ковзанах, але не зворухнувши жодним сугавом, спустилася по повітрі, ніби по льодовій похилій горі, і просто в димар.

Чорт таким самим способом подався слідом за нею. А що ця тварина прудкіша за всякого фертика в панчохах, то й не дивно, що він наїхав при самім отворі димаря на шию своїй коханці, та й опинилися обое в просторій печі між горшками.

Мандрівниця відсунула тихенько затулку, щоб глянути, чи не накликав син її, Вакула, до хати гостей, та, побачивши, що нікого немає, тільки мішки лежать серед хати, вилізла з печі, скинула теплого кожуха, причепурилась, і ніхто не міг би догадатися, що вона хвилину тому їздила на мітлі.

Мати коваля Вакули мала не більше як сорок літ. Вона була ні гарна, ні погана з себе. Важко бути гарною в такі роки. Однак вона вмiла так причарувати до себе найстатечніших козаків (яким, не завадить між іншим сказати, мало було діла до краси), що до неї вчашали і голова, і дяк Йосип Никифорович (звичайно, коли дячихи не було дома), і козак Корній Чуб, і козак Касян Свербигуз. І, на похвалу їй слід сказати, вона так умiло обходилася з ними, що жодному з них і на думку не спадало, що в нього є суперник. Чи йшов богобоязливий дядько, чи дворянин, як називають себе козаки, одягнений у кобеняк з відлогою, в неділю до церкви або ж, як буває негода, до шинку, як не зайти до Солохи, не попоїсти

масних з сметаною вареників та не погомоніти в теплій хаті з балакучою й привітною господинею? І дворянин навмисно для того робив добрий гак, перше ніж добирався до шинку, і називав це — заходити по дорозі. А піде, бувало, Солоха в свято до церкви, надягнувши барвисту плахту з китайчатою запаскою, а поверх неї синю юпку з понашиваними ззаду золотими вусиками, та стане біля правого криласа, то дяк уже, далєбі, закашлювався і примружував мимохіть очі у той бік; голова гладив вуси, закладав за вухо оселедець і говорив до ближчого сусіда: «Ех, добра жінка! Чорт — не жінка!» Солоха вклонялась кожному, і кожен думав, що вона вклоняється тільки йому.

Але охочий устрявати в чужі справи зразу б помітив, що Солоха була найпривітніша до козака Чуба. Чуб був удівець; вісім скорт хліба завжди стояли перед його хатою. Дві пари добрих волів раз у раз висовували свої голови з плетеної повітки на вулицю й мукали, коли бачили куму — корову або ж дядька — товстого бугая. Бородатий цап видирався аж на стріху й деренчав звідти різким голосом, як городничий, дражнячи індичок, що виступали на подвір'ї, і повертаючись задом, коли бачив своїх ворогів, хлопчаків, які глумилися з його бороди. В скринях у Чуба було багато полотна, жупанів та старовинних кунтушів з золотими галунами: покійна жінка його була чепуруха. На городі, крім маку, капусти, соняшників, засівалося щороку дві грядки тютюну. Солоха не в.ід того була, щоб приєднати все це до свого хазяйства, заздалегідь міркуючи, який вона дасть йому лад, коли прибере до своїх рук, і ще подвоювала прихильність до старого Чуба. А щоб син її Вакула не під'їхав до його дочки та не встиг прибрати все собі,— а тоді б він, напевно, не підпустив її ні до чого втручатися,— вона вдалася до звичайного засобу всіх сорокалітніх кумась: сварити якомога частіше Чуба з ковалем. Можливо, саме ці хитрощі та кмітливість її й призвели до того, що подекуди стали балакати старі баби, особливо коли випивали де-небудь на веселій бесіді зайву чарку, що Солоха справді відьма; що Кизяколупенків парубок бачив у неї ззаду хвіст, не більший за бабське веретено, що вона ще в позатой четвер чорною кішкою перебігла дорогу, що до попаді якомсь прибігла свиня, заспівала півнем, нап'яла на голову шапку отця Кіндрата й побігла назад.

Трапилося, що саме тоді, коли баби балакали про це, прийшов якийсь чередник Тиміш Коростявий. Він не пропустив нагоди розказати, як улітку, саме перед петрівкою, коли він ліг спати в хліві, підмостивши під голову соломи, бачив на власні очі, що відьма з розпущеною косою, в самій сорочці, почала доїти корів, а він не міг поворухнутися, так вона його зачарувала; видоївши корів, вона прийшла до нього і помазала йому губи чимсь таким бридким, що він плював після того цілий день. Та це все щось сумнівно, бо один тільки сорочинський засідатель може побачити відьму. І тому всі поважні козаки махали руками, коли чули такі розмови. «Брешуть, сучі баби!» — була звичайна відповідь їх.

Вилізши з печі та причепурившись, Солоха, як добра хазяйка, почала прибирати та ставити все на своє місце; але мішків не чіпала: «Це Вакула приніс, то нехай сам і винесе!» Чорт тим часом, коли ще влітав у димар, якось ненавмисно обернувшись, побачив Чуба під руку з кумом, вже далеко від хати. Умить вилетів він з печі, перебіг їм дорогу та й почав розкидати з усіх боків кучугури замерзлого снігу. Знялася метелиця. У повітрі забіліло. Сніг літав сюди й туди мереживом і загрожував позаліплювати очі, роти й вуха перехожим. А чорт полетів знову у димар, будши цілком певний, що Чуб повернеться разом з кумом назад, застане коваля й почаствує його так, що той довго не зможе взяти в руки пензля та малювати образливі карикатури.

Справді, тільки-но здійнялась метелиця і вітер почав різати просто в очі, як Чуб уже почав жалкувати і, насуваючи глибше на голову капелюха, частував лайкою себе, чорта і кума. А втім, досада ця була удавана. Чуб дуже радий був, що здійнялася заметіль. До дяка лишилося ще у вісім разів більше тої віддалі, яку вони пройшли. Мандрівники повернули назад. Вітер дув у потилицю; але крізь хуртовину нічого не було видно.

— Стривай, куме! Ми, здається, не туди йдемо,— сказав, трохи відійшовши, Чуб,— я не бачу жодної хати. Оце-то метелиця! Зверни-но ти, куме, трохи вбік, чи не натрапиш на дорогу; а я тим часом пошукаю тут. І понесла ж нас нечиста сила в таку хугу! Не забудь гукнути, коли знайдеш дорогу. Ач, яку купу снігу напустив у вічі сатана!

Дороги, одначе, не було видно. Кум, відійшовши вбік, брьохав у довгих чоботях туди й сюди і нарешті натрапив просто на шинок. Ця знахідка так його втішила, що він забув про все і, обтрусивши з себе сніг, увійшов у сіни, нітрохи не турбуючись про кума, що залишився на вулиці. Чубові здалося тим часом, що він знайшов дорогу; спинившись, заходився він кричати з усієї сили, але кум не з'являвся, і він вирішив іти сам. Трохи пройшовши, побачив він свою хату. Кучугури снігу лежали круг неї і на покрівлі. Ляскаючи замерзлими на холоді руками, заходився він стукати в двері та кричати владно на свою дочку, щоб відчинила.

— Чого тобі тут треба? — суворо крикнув, виходячи, коваль.

Чуб, упізнавши голос коваля, відступив трохи назад.

— Е, ні, це не моя хата,— сказав він сам до себе.— До моєї хати не забреде коваль. Знов-таки, як придивитися добре, то й не ковалева. Чия б була це хата? От тобі й на! Не впізнав! Це ж кривого Левченка, що недавно одружився з молодою жінкою. Тільки у нього хата схожа на мою. Тож-то мені здалося й зразу трохи дивним, що так скоро прийшов додому. Одначе ж Левченко сидить тепер у дядка, це я знаю, чого ж тоді коваль?.. Еге-ге! Він ходить до його молодой жінки. Он як! Добро!.. Тепер я все зрозумів!

— Хто ти такий і чого товчешся під дверима? — промовив коваль ще суворіше і підійшов ближче.

«Ні, не скажу йому, хто я,— подумав Чуб,— чого доброго, ще наб'є, клятий виродок!» — і, змінивши голос, відповів:

— Це я, чоловіче добрий! Прийшов вам на втіху поколядувати трохи під вікнами.

— Забирайся к бісу з своїми колядками! — сердито закричав Вакула.— Чого ж ти стоїш? Чуеш, забирайся зараз-таки геть!

Чуб і сам уже мав цей розумний намір, але йому прикрим здалося, що мусить слухати ковалевого наказу. Здавалося, якась нечиста сила штовхала його під руку й змушувала сказати що-небудь наперекір.

— Чого це ти, справді, так розкричався? — промовив він тим самим голосом.— Я хочю колядувати, та й годі!

— Еге! Та тебе словами не вгамуєш!..— Слідом за цим Чуб відчув преболючий удар у плече.

— То оце ти, як я бачу, починаєш уже битися! — промовив він, трохи відступаючи.

— Іди, іди геть! — кричав коваль, почастивавши Чуба другим стусаном.

— Що ж це ти! — промовив Чуб голосом, у якому звучали і біль, і досада, і боязкість.— Ти, бачу, не на жарти б'єшся, та ще й боляче б'єшся!

— Геть, геть! — гукнув коваль і грюкнув дверима.

— Дивись, який хоробрий! — говорив Чуб, залишившись сам на вулиці.— І не підходь до нього! Ач який! Ото велика цяця! Ти думаєш, я на тебе суду не знайду? Ні, голубчику, я піду, і піду просто до комісара. Ти в мене знатимеш. Я не подивлюся, що ти коваль та маляр. А слід поглянути б на спину і плечі: я думаю, синці є. Мабуть, добре-таки побив, вражий син! Шкода, що холодно і не хочеться скидати кожуха! Стривай же, бісів ковалю, щоб чорт побив і тебе, і твою кузню, ти в мене потанцюєш! Бач, клятий шибеник! Одначе його тепер нема дома. Солоха, мабуть, сидить сама. Гм... воно й недалеко звідси: піти б! Час тепер такий, що нас ніхто не застане. Може, й теє, буде можна... ач, як боляче побив проклятий коваль!

Тут Чуб, почухавши собі спину, подався в другий бік. Сподівання приємності від побачення з Солохою зменшувало трохи біль і робило невідчутним навіть мороз, що тріщав по всіх вулицях, не заглушуваний свистом завірюхи. Часом на обличчі його, де бороду та вуси метелиця намилала снігом краще за всякого цирульника, що тиранським способом хапає за носа свою жертву, проступала півсолodka міна. Однак, якби сніг не хрестив туди й сюди все перед очима, то ще довго можна було б бачити, як Чуб спинявся, чухав спину, промовляв: «Боляче набив клятий коваль!» — і знову рушав далі.

У той час, коли меткий ферт з хвостом та цапиною бородою літав з димаря і потім знову в димар, ладівниця, що висіла в нього на перев'язі при боці і що в неї він сховав украдений місяць, якомсь зненацька зачепившись у печі, розкрилась, і місяць, скориставшись з цієї нагоди, вилетів крізь димар Солошиної хати й плавно здійснювався на небо. Все освітілося. Заметілі наче й не було. Сніг

запалав широким срібним полем і весь обсипався кришталевими зорями. Мороз наче потеплів. Юрби парубків і дівчат повиходили з мішками. Пісні задзвеніли, і рідко під якою хатою не товпилися колядники.

Дивно сяє місяць! Важко розказати, як добре вештатися такої ночі між дівчатами, що регочуть та співають, і між парубками, охочими на всякі жарти й витівки, які тільки може навіяти ця сміхотлива ніч. У доброму кожусі тепло; від морозу ще гарячіше горять щоки; а на пустощі сам дідько підштовхує.

Юрба дівчат з мішками вдерлася до Чубової хати, обступила Оксану. Крик, регіт, балачки приголомшили коваля. Всі наввипередки поспішали розказати красуні що-небудь нове, викладали з мішків і хвалилися паляницями, ковбасами, варениками, яких встигли чимало вже наколядувати. Оксана, здавалось, була цілком задоволена і рада, щебетала то з тією, то з тією і реготала не вгаваючи. З якоюсь досадою й заздрістю дивився коваль на таку веселість і цього разу кляв колядки, хоча й сам не раз захоплювався ними.

— Е, Одарко! — сказала весело красуня, обернувшись до однієї з дівчат.— У тебе нові черевики. Ой, які ж хороші! І з золотом! Добре тобі, Одарко, в тебе є той, хто тобі все купує; а мені нема кому дістати такі гарні черевики.

— Не тужи, моя любя Оксано! — підхопив коваль.— Я тобі дістану такі черевички, що мало яка й панночка носить.

— Ти? — сказала Оксана, швидко й згорда глянувши на нього.— Подивлюсь я, де ти дістанеш такі черевики, які могла б я надіти на свою ногу. Хіба принесеш ті, що носить цариця.

— Чи ба, яких захотіла! — загукали, сміючись, дівчата.

— А так! — казала далі горда красуня.— Будьте ви всі за свідків, якщо коваль Вакула принесе ті черевики, які носить цариця, то от вам моє слово, що вийду зараз-таки за нього заміж.

Дівчата повели з собою примхливу красуню.

— Смійся, смійся! — говорив коваль, виходячи слідом за ними.— Я й сам сміюся з себе! Думаю і не можу надумати, куди дівся розум мій? Вона мене не любить — ну, бог з нею! Ніби тільки на всьому світі й є, що Оксана. Хвалити бога, дівчат багато є хороших і без неї на селі. Та й що Оксана? З неї ніколи не буде доброї хазяйки: вона вміє тільки чепуритися. Ну, годі, час облишити ці дурощі.

Але в той самий час, коли коваль готувався бути рішучим, якийсь злий дух проносив перед ним усміхнений образ Оксани, що говорила глузливо: «Дістань, ковалю, царицині черевики, вийду за тебе заміж!» Все в ньому хвилювалось, і він думав тільки про одну Оксану.

Юрби колядників, парубки окремо, дівчата окремо, поспішали з одної вулиці на другу. Але коваль ішов, і нічого не бачив, і не брав участі у тих веселощах, які колись любив більше всіх.

Чорт тим часом не на жарт розніжився з Солохою: цілував їй руку з такими вихилясами, як засідатель попівні, хапався за серце, охкав і сказав прямо, що коли вона не погодиться вдовольнити його і, як водиться, нагородити, то він ладен на все: кинеться у воду, а душу пошле просто в пекло. Солоха була не така вже жорстока; до того ж чорт, як відомо, був її спільником. Вона таки любила, щоб цілий натовп упадав біля неї, і рідко бувала без компанії; а цей вечір, однак, думала перебути сама, бо всіх значних людей в селі було закликано на кутю до дяка. Та все обернулося по-іншому: чорт тільки-но висловив свою вимогу, як раптом почувся стукіт і голос кремезного голови. Солоха побігла відчиняти двері, а спритний чорт вліз у мішок, що лежав долі.

Голова, обтрусивши з свого капелюха сніг та випивши піднесену Солохою чарку горілки, розказав, що він не пішов до дяка, бо знялася заметіль; а побачивши світло в її хаті, завернув до неї, маючи намір перебути вечір з нею.

Не встиг голова це сказати, як у двері загрюкало знов, і почувся голос дяка.

— Сховай мене куди-небудь,— зашепотів голова.— Мені не хочеться тепер зустрітися з дяком.

Солоха довго думала, куди заховати такого огрядного гостя; нарешті вибрала найбільший мішок з вугіллям; вугілля висипала в кадовб, і кремезний голова забрався з вусами, з головою і капелюхом в мішок.

Дяк увійшов, покректуючи та потираючи руки, і розказав, що в нього не було нікого і що він сердечно радий цій нагоді погуляти трохи в неї і не злякався заметілі. Тут він підійшов до неї ближче, кашлянув, усміхнувся, доторкнувся своїми довгими пальцями до її оголеної повної руки і промовив з таким виглядом, у якому виявлялося і лукавство, і самовдоволеність:

— А що це у вас, велеліпная Солохо?

І, сказавши це, відскочив він трохи назад.

— Як то що? Рука, Йосипе Никифоровичу! — відповіла Солоха.

— Гм! Рука! Хе! Хе! Хе! — сказав задоволений з свого почину дяк і пройшовся по кімнаті.

— А це що у вас, дражайшая Солохо? — промовив він з таким самим виглядом, приступивши до неї знову, торкнувши злегка рукою за шию, і так само відскочив назад.

— Ніби не бачите, Йосипе Никифоровичу,— відповіла Солоха.— Шия, а на шиї намисто.

— Гм! На шиї намисто! Хе! Хе! Хе! — і дяк знову пройшовся по хаті, потираючи руки.

— А це що у вас, незрівнянна Солохо? — Не знати, до чого б тепер доторкнувся дяк своїми довгими пальцями, коли раптом у двері застукало й почувся голос козака Чуба.

— Ой боже мій, стороння особа! — скрикнув переляканий дяк.— Що ж це буде, як застануть особу мого звання?.. Дійде до отця Кіндрата!..

Та насправді боявся він іншого: він боявся, щоб не дізналася його половина, що й без того вже страшною рукою своєю зробила з його товстої коси таку тоненьку.

— Бога ради, доброчесна Солохо,— говорив він, тремтячи всім тілом.— Ваша добрість, як сказано в писанії Луки, глава трина... трин... Стукають, їй-богу, стукають! Ой сховайте мене куди-небудь.

Солоха висипала вугілля в кадовб з другого мішка, і не дуже товстий дяк заліз у нього та й примостився на самому дні, так що поверх нього можна б насипати ще з півмішка вугілля.

— Здорова будь, Солохо! — сказав, увіходячи до хати, Чуб.— Ти, може, і не чекала мене, га? Правда ж, не чекала? Може, я пере-, бив...— провадив далі Чуб із жартівливою та значущою міною на обличчі, яка заздалегідь давала знати, що неповороткий мозок його трудився й готувався пустити який-небудь ущипливий і хи-мерний дотеп.— Може, ви тут і розважалися з ким-небудь!.. Може, ти кого-небудь і сховала вже, га? — і, захоплений таким своїм зауваженням, Чуб засміявся, тішачись у душі, що він один тільки користується з доброї прихильності Солохи.— Ну, Солохо, дай тепер випити горілки. Я думаю, в мене горло замерзло від проклятого

морозу. І послав бог таку ніч перед різдвом! Як здійнялася, чуєш, Солохо, як здійнялася... Ото задубіли руки: не розстебну кожуха! Як здійнялася метелиця...

— Відчини! — почувся знадвору голос, і хтось штовхнув двері.

— Стукає хтось? — сказав, зупинившись, Чуб.

— Відчини! — закричали ще дужче.

— Це коваль! — промовив, схопившись за капелюха, Чуб.— Слухай, Солохо: куди хочеш сховай; нізащо в світі не хочу потрапити на очі цьому виродкові проклятому, бодай йому, чортовому синові, набігло під обома очима по пухиреві з копицю завбільшки!

Солоха, злякавшись і собі, метушилась, як очамріла, і, втративши голову, дала знак Чубові лізти в той самий мішок, в якому вже сидів дяк. Бідолашний дяк не смів навіть кашлянути чи закректати з болю, коли сів йому майже на голову важкий дядько та примостив свої намерзлі на морозі чоботи по обидва боки його скроне.

Коваль увійшов, не кажучи й слова, не скидаючи шапки, і майже повалився на лавку. Помітно було, що він у дуже поганому настрої.

В той саме час, як Солоха зачиняла за ним двері, хтось постукав ізнову. То був козак Свербигуз. Цього вже не можна було сховати в мішок, бо й мішка такого не можна було знайти. Він був товстіший за самого голову і вищий на зріст за Чубового кума. І тому Солоха вивела його на город, щоб вислухати від нього все те, що він мав їй сказати.

Коваль неухважно оглядав кутки своєї хати, прислухаючись часом до колядок, що далеко лунали по селу; нарешті спинив очі на мішках: «Чого лежать тут оці мішки? їх давно б час прибрати звідси. Через оту безглузду любов я здурів зовсім. Завтра свято, а в хаті й досі валяється всякий мотлох. Віднесу їх до кузні!»

Тут коваль присів до величезних мішків, перев'язав їх міцніше і ладнався завдати собі на плечі. Але помітно було, що його думки гуляли бог знає де, інакше б він почув, як зашипів Чуб, коли волосся на голові його прикрутила зав'язка, а здоровенний голова почав був гикати досить виразно.

— Невже не виб'ється з голови моєї ця негідна Оксана? — говорив коваль.— Не хочу думати про неї, а воно все думається, і, як навмисно, тільки про неї. Чого це так, що думка проти волі лізе в

голову? Що за чорт, мішки начебто чогось поважчали! Тут, певно, накладено ще чого-небудь, крім вугілля. Дурень я! Я й забув, що тепер мені все здається важчим. Перше, бувало, я міг зігнути й розігнути в одній руці мідний п'ятак та кінську підкову; а тепер мішка з вугіллям не підніму. Скоро вже й від вітру валитимусь. Та ні,— скрикнув він, помовчавши й підбадьорившись,— чи ж я баба! Не дам нікому сміятися з себе! Хоч десять таких мішків, усі підніму.— І бадьоро завдав собі на плечі мішки, що їх не понесли б і двоє дужих чоловіків.— Взяти й цього,— казав він далі, підіймаючи невеличкого, на дні якого лежав, скоцюрбившись, чорт.— Тут, здається, я поклав струмент свій.— Сказавши це, він вийшов із хати, насвистуючи пісню:

Мені з жінкою не возиться.

Голосніше й голосніше лунали на вулицях пісні та крики. Юрби народу побільшали ще тому, що чимало прийшло з сусідніх сіл. Парубки жартували й казилися досхочу. Часто між колядками чути було яку-небудь веселу пісню, що її тут-таки встиг скласти хто-небудь з молодих козаків. А то раптом один із юрби замість колядки пускав щедрівку й ревів на все горло:

Щедрик, ведрик!
Дайте вареник,
Грудочку кашки,
Кільце ковбаски!

Регіт винагороджував штукаря. Маленькі вікна відчинялись, і сухорляві руки бабусь, що, як і поважні батьки, самі тільки й залишалися в хатах, висувалися з вікна з ковбасою чи шматком пирога. Парубки та дівчата одні поперед одних підставляли мішки і підхоплювали свою здобич. В одному місці парубки, зайшовши з усіх боків, оточували гурт дівчат: галас, гамір, той кидав грудкою снігу, той видирав мішок з усякою всячиною. В іншому місці дівчата ловили парубка, підставляли йому ногу, і він летів разом з мішком сторч головою на землю. Здавалося, цілу ніч ладні були провеселитися! І ніч, як на те, так розкішно жевріла! І ще білішим здавалося світло місяця від блиску снігу!

Коваль спинився із своїми мішками. Йому почувся в юрбі дівчат голос і тоненький сміх Оксани. Всі жилки в ньому затремтіли;

кинувши на землю мішки, аж дяк, що був на самому дні, заохкав, забившись, і голова гикнув на все горло, подався він з маленьким мішком за плечима разом з гуртом парубків, що йшли слідом за тою дівочою юрбою, звідки йому почувся голос Оксани.

«Так, це вона! Стоїть, як цариця, і блискає чорними очима! Їй розкажує щось показний парубок; мабуть, забавне, бо вона сміється. Та вона завжди сміється». Нібито мимохіть, сам не розуміючи як, продерся коваль крізь натовп і став коло неї.

— А, Вакуло, ти тут! Здоров! — сказала красуня з тою самою усмішкою, що мало не зводила Вакулу з розуму.— Ну, багато на-колядував? Е, який маленький мішок! А черевики, які носить цариця, дістав? Дістань черевики, вийду за тебе заміж! — і, засміявшись, побігла з гуртом дівчат.

Як укопаний стояв коваль на одному місці.

«Ні, не можу: несила більше...— промовив він нарешті.— Але, боже ти мій, чому вона така з біса гарна? Її погляд, і мова, і все, ну, от так і палить, так і палить... Ні, немає вже сил перемогти себе! Час покласти край усьому: пропадай, душа, піду втоплюся в ополонці, та й поминай, як звали!»

Тут рішучим кроком пішов він уперед, догнав гурт, порівнявся з Оксаною і сказав рішуче:

— Прощай, Оксано! Шукай собі якого хочеш жениха, мороч кого хочеш; а мене не побачиш більше на цьому світі.

Красуня була ніби здивована, хотіла щось сказати, але коваль махнув рукою і подався геть.

— Куди, Вакуло? — гукнули парубки, побачивши, як біжить коваль.

— Прощайте, браття! — крикнув у відповідь коваль.— Дасть бог, побачимось на тому світі; а на цьому вже не гуляти нам разом. Прощайте, не згадуйте лихом! Перекажіть отцю Кіндратові, щоб одслужив панахиду по моїй грішній душі. Свічок перед іконами чудотворця та божої матері, каюсь, не обмалював через мирські справи. Все добро, яке знайдеться в моїй скрині, на церкву! Прощайте!

Проговоривши це, коваль кинувся знову бігти з мішком на спині.

— Він збожеволів! — говорили парубки.

— Пропаша душа! — побожно пробурмотіла бабуся, що проходила мимо.— Треба піти розказати, як коваль повісився!

Вакула тим часом, пробігши кілька вулиць, спинився передихнути. «Куди це я справді біжу? — подумав він.— Начебто все вже пропало. Пошукаю ще способу: зайду до запорожця Пузатого Пацюка. Він, кажуть, знає всіх чортів і все зробить, що тільки хоче. Піду, адже душі однаково доведеться гинути!»

Тут чорт, що довго лежав без будь-якого руху, застрибав у мішку з радості; та коваль, подумавши, що він як-небудь зачепив мішок рукою і спричинив сам цей рух, ударив по мішку дужим кулаком і, струснувши ним на плечах, подався до Пузатого Пацюка.

Цей Пузатий Пацюк справді був колись запорожцем; але чи його прогнали, чи він сам утік з Запорожжя, цього ніхто не знав. Давно вже, років з десять, а може, й п'ятнадцять, жив він у Диканьці. Спочатку він жив як справжній запорожець: нічого не робив, спав три чверті дня, їв за шістьох косарів і випивав за одним духом мало не ціле відро; а втім, було куди те все й пхати; бо Пацюк хоч на зріст був і невисокий, але вшир був досить огрядний. До того ж шаровари, які носив він, були такі широкі, що хоч як би він ступив, ніг зовсім не було помітно, і здавалося, горілчаний кадуб сунув вулицею. Мабуть, саме це й дало привід прозвати його Пузатим. Не минуло й кількох днів, як прибув він до села, а всі вже дізналися, що він знахар. Як ото хворів хто на щось, зараз кликав Пацюка; а Пацюкові досить було тільки пошептати кілька слів, і недугу наче рукою знімало. Чи траплялося, що зголоднілий дворянин вдавився кісткою з риби, Пацюк умів так влучно вдарити в спину, що кістка проходила, куди їй слід, не завдавши ніякої шкоди дворянському горлу. Останнім часом його рідко бачили на людях. Причиною цього, можливо, була лінь, а можливо, й те, що пролазити в двері ставало йому з кожним роком важче. Тоді миряни повинні були йти до нього самі, якщо мали яку потребу.

Коваль не без побоювання відчинив двері і побачив Пацюка, що сидів на долівці по-турецькому перед невеликою діжкою, на якій стояла миска з галушками. Ця миска стояла, як навмисно, врівень з його ротом. Не поворухнувши й пальцем, він нахилив трохи голову до миски і сьорбав юшку, хапаючи часом зубами галушки.

«Ні, цей,— подумав Вакула собі,— ще ледачіший за Чуба; той принаймні хоч їсть ложкою, а цей і руки не хоче підняти!»

Пацюк, мабуть, дуже зайнятий був галушками, бо, здавалося, зовсім і не помітив, як прийшов коваль, який, ледве ступивши на поріг, віддав йому пренизенький уклін.

— До твоєї милості прийшов, Пацюк! — сказав Вакула, кланяючись знову.

Товстий Пацюк підвів голову, та знову заходився сьорбати галушки.

— Ти, кажуть, не прогнівайся на цьому слові...— сказав, набираючись духу, коваль,— я веду про це мову не для того, щоб образити тебе,— доводишся трохи родичем чортові.

Проказавши це, Вакула злякався, подумавши, що висловив все це прямо і мало зм'якшив гострі слова і ждучи, що Пацюк, схопивши діжку разом з мискою, шпурне йому просто в голову, відступив трохи і затулився рукавом, щоб гаряча юшка з галушок не забризкала йому обличчя.

Але Пацюк поглянув і знову заходився сьорбати галушки.

Підбадьорений коваль наважився говорити далі:

— До тебе прийшов, Пацюк, дай тобі, боже, всього, добра всякого досхочу, хліба в пропорції! — Коваль іноді вмів вкинути модне слівце; в цьому він наламався, бувши ще в Полтаві, коли розмальовував сотникові дерев'яний паркан.— Пропадати доводиться мені, грішному! Нічого не помагає на світі! Що буде, те й буде, а доводиться просити ласки в самого чорта. То як, Пацюк? — промовив коваль, бачивши, що той все мовчить.— Що маю робити?

— Коли треба чорта, то й іди собі до чорта! — відповів Пацюк, не зводячи на нього очей та далі ковтаючи галушки.

— Для того я й прийшов до тебе,— сказав коваль, кланяючись,— крім тебе, думаю, ніхто на всім світі не знає до нього дороги.

Пацюк ні слова, доїдав решту галушок.

— Зроби ласку, чоловіче добрий, не відмов! — напосідав коваль.— Чи свинини, ковбас, борошна гречаного, ну, полотна, пшо-на чи ще чого іншого, коли треба буде... як звичайно між добрими людьми водиться... не поскупимось... Розкажи хоч, як, приміром сказати, потрапити до нього на дорогу?

— Тому не треба далеко ходити, в кого чорт за плечима,— промовив байдуже Пацюк, не рухаючись.

Вакула витріщив на нього очі, начебто на лобі в нього було написано пояснення цих слів. «Що він говорить?» — безмовно

запитувала його міна; а роззявлений рот був наготові прогинути, як галушку, перше-ліпше слово.

Але Пацюк мовчав.

Тут помітив Вакула, що ні галушок, ні діжки перед ним вже не було; а замість них стояли на долівці дві дерев'яні миски; одна була повна вареників, друга сметани. Думки його і очі мимохіть звернулися на ці страви.

«Подивимось,— казав він сам до себе,— як це буде Пацюк їсти вареники. Нахилитись він, певне, не схоче, щоб сьорбати, як галушки, та й не можна; бо треба вареника спершу вмочити в сметану».

Тільки він устиг подумати це, як Пацюк роззявив рота, подивився на вареники і ще більше роззявив рота. Тоді вареник вискочив з миски, шубовснув у сметану, перекинувся на другий бік, підскочив угору і якраз потрапив йому в рот. Пацюк з'їв і знову роззявив рота, і вареник таким самим способом помандрував знову. А його тільки й роботи було, що жувати та ковтати.

«Бач, яке диво!» — подумав коваль, і собі роззявляючи від здивування рота, і в ту ж мить помітив, що вареник лізе і йому в рот і вже помастив губи сметаною. Відіпхнувши вареник та втерши губи, коваль почав роздумувати про те, які дива бувають на світі та до яких тільки мудростей доводить людину нечиста сила, міркуючи при тому, що тільки Пацюк і може допомогти йому. «Вклонюсь йому ще, хай розтлумачить як слід... Однак що за чорт! Таж сьогодні голодна кутя, а він їсть вареники скоромні! Який з мене справді дурень, стою тут та гріха набираюся! Назад!» І побожний коваль прожогом вибіг з хати

А проте чорт, що сидів у мішку та заздалегідь уже радів, не міг витерпіти, щоб вислизнула з його рук така добра здобич. Як тільки коваль спустив мішок, він вискочив з нього й сів верхи йому на шию.

Мороз пішов поза шкірою в коваля; перелякавшись та збліднувши, не знав він, що робити, вже хотів перехреститись... Але чорт, нахиливши свій собачий писок йому до правого вуха, сказав:

— Це я — твій друг; все зроблю для товариша й друга! Грошей дам, скільки хочеш,— пискнув він йому на ліве вухо.— Оксана буде сьогодні ж наша,— прошепотів він, нахилиючи свій писок до правого вуха. Коваль стояв роздумуючи.

— Згода,— сказав він нарешті,— за таку ціну готовий бути твоїм! Чорт сплеснув руками і почав з радості галопувати на шиї коваля «Тепер уже попався коваль! — подумав він собі.— Тепер я віддячу тобі, голубчику, за всі твої малювання та небилиці, що ти вигадував на чортів! Що тепер скажуть мої товариші, коли дізнаються, що найпобожніший на все село чоловік у моїх руках?» Тут чорт засміявся з радості, згадавши, як дражнитиме в пеклі все хвостате кодло, як лютуватиме кривий чорт, якого вважали між ними першим на вигадки.

— Ну, Вакуло! — пропищав чорт, не злазячи з ковалевої шиї, ніби боячись, щоб той не втік.— Ти знаєш, що без контракту нічого не робиться.

Я згоден! — сказав коваль.— У вас, я чув, розписуються кров'ю; стривай же, я дістану з кишені цвяха! — Тут він заклав назад руку та хап чорта за хвіст.

— Бач, який жартун! — закричав, сміючись, чорт.— Ну, годі, кинь уже пустувати!

— Стривай, голубчику! — гукнув коваль.— А ось це як тобі вийде? — При цьому слові він поклав хреста, і чорт зробився такий тихий, мов ягнятко.— Постривай же,— вів далі коваль, стягаючи його за хвіст на землю,— знатимеш ти в мене, як під'юджувати на гріх добрих людей і чесних християн.

Тут коваль, не випускаючи хвоста, скочив на чорта верхи і підняв руку, наміряючись перехрестити.

— Змилуйся, Вакуло! — жалібно простогнав чорт.— Все, чого тобі треба, все зроблю, не клади тільки на мене страшного хреста!

— Ага, ось яким голосом заспівав, німець проклятий! Тепер я знаю, що робити: вези мене зараз-таки на собі! Чуєш, та лети як птиця!

— Куди? — спитав смутний чорт.

— В Петербург, просто до цариці.

І коваль обімлів від страху, почувавши, як піднімається в повітря.

Довго стояла Оксана, роздумуючи про чудні ковалеві слова. Уже в душі їй щось казало, що вона занадто жорстоко повелася з ним. Що, коли він справді наважиться на що-небудь страшне? «Чого

доброго! З горя намислить закохатися в іншу і з досади стане називати її першою красунею на селі? Та ні, він мене любить. Я така гарна! Він мене ні за що не проміняє; він пустує, прикидається. Не мине й хвилин десять, як він, мабуть, прийде глянути на мене. Я й справді сувора. Треба буде йому дати, ніби знехотя, поцілувати себе. Ото він зрадіє!» І пустотлива красуня вже жартувала з своїми подругами.

— Стривайте! — сказала одна з них.— Коваль забув мішки свої, гляньте, які страшні мішки! Він не по-нашому наколядував: я думаю, сюди по цілій чверті барана кидали; а ковбас та хліба, мабуть, і не злічити. Розкіш! Цілі свята можна об'їдатися.

— Це ковалеві мішки? — підхопила Оксана.— Тягнімо мерщій їх до мене в хату та роздивимось гарненько, чого він сюди наклав.

Всі, сміючись, схвалили таку пропозицію.

— Але ми не підніmemo їх! — раптом закричала вся юрба, силкуючись зрушити мішки.

— Постривайте,— сказала Оксана,— побіжімо хутенько по санки та одвеземо санками!

І гурт побіг по санки.

Полоненим дуже надокучило сидіти в мішках, дарма що дяк розколупав для себе пальцем чималу дірку. Коли б ще не було людей, то, може, він знайшов би спосіб і вилізти; але вилізти з мішка при всіх, показати себе на сміх... Це стримувало його, і він вирішив чекати, злегка тільки покректуючи під неввічливими Чубовими чобітьми. Чуб сам не менш бажав волі, відчуваючи, що під ним лежить щось таке, на чому сидіти було страх як незручно. Та коли почув, що вирішила його дочка, то заспокоївся і не хотів уже вилізати, міркуючи, що до хати своєї треба було пройти принаймні кроків з сотню, а то ще й другу. А вилізши, треба причепуритись, застебнути кожуха, підперезатись,— скільки-то праці! Та й капелюх залишився в Солохи. Нехай же краще дівчата довезуть на санках. Але сталося зовсім не так, як сподівався Чуб: в той час, коли дівчата побігли по санки, сухорлявий кум виходив з шинку збентежений і в поганому настрої. Шинкарка аж ніяк не наважувалась давати йому набір; він хотів вже дождатися в шинку, може, таки зайде який-небудь побожний дворянин і почастиє його; але, як навмисно, всі дворяни сиділи собі дома і, як чесні християни,

їли кутю серед своїх домашніх. Роздумуючи про зіпсуття звичаїв та дерев'яне серце шинкарки, кум набрів на мішки і став здивований.

— Бач, які мішки хтось покинув на дорозі! — сказав він, оглядаючись на всі боки.— Мабуть, тут і свинина є. Випало ж комусь щастя наколядувати стільки всякої всячини! Які страшні мішки! Нехай понабивано їх самими гречаниками та коржами, і то добре, хоч би були тут самі тільки паляниці, і то смак: жидівка за кожну паляницю дає восьмуху горілки. Потягти швидше, щоб хто не побачив.— Тут завдав він собі на плечі мішок з Чубом та з дяком, але відчув, що він надто важкий.— Ні, самому буде важко нести,— промовив він,— а ось, як на те, іде ткач Шапуваленко. Здоров, Остапе!

— Доброго здоров'я, — озвався, зупинившись, ткач.

— Куди йдеш?

— А так. Іду, куди ноги йдуть.

— Поможи, чоловіче добрий, мішки віднести! Хтось колядував та й покинув серед дороги. Добром поділимося по половині.

— Мішки? А з чим мішки: з книшами чи з паляницями?

— Та, думаю, всього є.

Тут висмикнули вони похапцем із тину по кілку, поклали на них мішок і понесли на плечах.

— Куди ж понесемо його? До шинку? — спитав дорогою ткач.

— Воно б і я так думаю, щоб до шинку; та проклята жидівка не повірить, подумає ще, що де-небудь украли; до того ж я тільки що з шинку. Ми віднесемо його до мене в хату. Там ніхто не стане на заваді: жінки нема дома.

— Чи справді ж нема дома? — спитав обережний ткач.

— Слава богу, ми не зовсім ще без глузду,— сказав кум,— хіба що чорт би поніс мене туди, де вона. Вона, певно, швендятиме з бабами до світанку.

— Хто там? — закричала кумова жінка, почувши гомін у сінях і відчиняючи двері.

Кум остовпів.

— От тобі й на! — промовив ткач, опустивши руки.

Кумова жінка була такий скарб, яких чимало на білому світі. Так само, як і її чоловік, вона майже ніколи не сиділа дома, а мало не цілий день терлася по кумасях та заможних бабусях, хвалила та їла з великим смаком і билася тільки ранками з своїм чоловіком,

бо в цей тільки час і бачила його іноді. Хата їхня була вдвоє старіша за шаровари волосного писаря; покрівля в деяких місцях була без соломи. З тину залишалось небагато, бо всякий, хто виходив з дому, ніколи не брав ціпка на собак, сподіваючись, що проходить повз кумів город і висмикне який схоче з його тину. В печі не топилося днів по три. Все, що тільки напросить ніжна дружина в добрих людей, ховала вона якомога далі від свого чоловіка і часто самоправно відбирала в нього здобич, якщо тільки він не встигав пропити її в шинку. Кум, хоч завжди перебував у байдужому настрої, не любив поступатися перед нею і тому мало не завжди виходив з дому з ліхтарями під очима, а люба половина, ойкаяючи, пленталася розказувати бабам про бешкетництво свого чоловіка та про побої, яких зазнала вона від нього.

Тепер можна собі уявити, як були спантеличені ткач та кум, коли вона несподівано стала перед ними. Спустивши мішок, вони заступили його собою й закрили полами; та вже було пізно: кумова жінка хоч і погано бачила старечими очима, проте мішок помітила.

— Оце добре! — сказала вона з радістю яструба.— Це добре, наколядували стільки! Отак завжди роблять добрі люди; тільки ні, я думаю, десь поцупили. Покажіть мені зараз, чуєте, покажіть зараз-таки мішок ваш!

— Дідько лисий тобі покаже, а не ми,— сказав, підбадьорившись, кум.

— Тобі яке діло? — сказав ткач.— Ми наколядували, а не ти.

— Ні, ти мені покажеш, мерзенний п'янюго! — скрикнула жінка, вдаривши високого кума кулаком у підборіддя й добираючись до мішка.

Але ткач і кум мужньо відстояли мішок і примусили її позадкувати. Не встигли вони опам'ятатись, як вона вискочила в сіни вже з коцюбою в руках. Проворно луснула коцюбою чоловіка по руках, ткача по спині і вже стояла біля мішка.

— Як же це ми допустили її! — мовив ткач, опам'ятавшись.

— Еге, як ми допустили! А чого ти допустив? — озвався спокійно кум.

— У вас коцюба, мабуть, залізна! — сказав після недовгої мовчанки ткач, чухаючи спину.— Моя жінка купила того року на ярмарку коцюбу; дала півкопи, але та нічого... не боляче...

Тим часом переможниця жінка, поставивши на долівку каганець, розв'язала мішок і заглянула в нього.

Та, мабуть, старечі її очі, що так добре побачили мішок, цього разу помилились.

— Е, та тут лежить цілий кабан! — скрикнула вона, сплеснувши з радості в долоні.

— Кабан! Чуєш, цілий кабан!—штовхав ткач кума.— А все ти винен!..

— Що ж поробиш? — промовив, знизуючи плечима, кум.

— Як що? Чого ми стоїмо? Відберімо мішок! Ну, починай!

— Іди геть! Геть! Це наш кабан! — кричав, виступаючи, ткач.

— Геть, геть, чортова бабо! Це не твоє добро!—казав, наближаючись, кум.

Жінка взялася знову за коцюбу, але Чуб у цей час виліз з мішка й став посеред сіней, потягаючись, як людина, що тільки-но прокинулася після довгого сну.

Кумова жінка скрикнула, вдаривши об поли руками, і всі мимоволі пороззявляли роти.

— Що ж вона, дурна, каже: кабан! Це ж не кабан! — сказав кум, вирячивши очі.

— Бач, якого чоловіка кинуло в мішок! — сказав ткач, задкуючи з переляку.— Що хоч кажи, хоч лусни, а не обійшлося тут без нечистої сили. Він же не пролізе в вікно!

— Це кум! — скрикнув, придивившись, кум.

— А ти ж думав хто? — сказав Чуб, посміхаючись.— Що, гарну я втяв з вами штуку? А ви, мабуть, хотіли мене з'їсти замість свинини. Стривайте ж, я вас потішу: в мішку лежить ще щось, коли не кабан, то, мабуть, порося чи інша живність. Підо мною безперестанку щось ворухилось.

Ткач та кум кинулись до мішка, господиня дому вчепилася з другого боку, і бійка зчинилася б знову, якби дяк сам, побачивши тепер, що нема куди дітись, не виліз із мішка.

Кумова жінка, остовпівши, випустила з рук ногу, за яку почала була тягти дяка з мішка.

— Ось і другий ще! — скрикнув злякано ткач.— Чорт знає, як повелось на світі... голова обертом іде... не ковбаси й паляниці, а людей кидають у мішки!

«Це дяк! — промовив здивований більше від усіх Чуб.— От тобі й маєш! От так Солоха! Посадовити в мішок... Тож-то, я бачу, в неї повна хата мішків... Тепер я все знаю: у неї в кожному мішку сиділо по два чоловіки. А я думав, що вона тільки мені самому... от тобі й Солоха!»

Дівчата трохи здивувались, не знайшовши одного мішка.

— Нічого, буде з нас і цього,— щебетала Оксана.

Всі гуртом узялися до мішка й поклали його на санки.

Голова вирішив мовчати, міркуючи: коли він закричить, щоб його випустили й розв'язали мішок,— дурні дівчата розбіжаться; подумують, що в мішку сидить диявол, він залишиться на вулиці, може, й до завтра.

Дівчата тим часом, дружно взявшись за руки, помчали, як вихор, з санками по скрипучому снігу. Багато хто з них, пустуючи, сідав на санки; інші вилазили навіть на самого голову. Голова вирішив перетерпіти все. Нарешті приїхали, відчинили навстіж сінешні й хатні двері і з реготом утягли мішок.

— Ану подивимось, що тут,— закричали всі, кинувшись розв'язувати.

Тут гикавка, що не переставала мучити голову весь час, коли він сидів у мішку, так посилилась, що він почав гикати та кашляти на все горло.

— Ой, тут сидить хтось! — закричали всі і з переляку кинулись геть у двері.

— Що за чорт! Куди це вас несе, мов очманілих? — сказав, входячи в двері, Чуб.

— Ой тату! — промовила Оксана.— У мішку сидить хтось.

— В мішку! Де ви взяли цей мішок?

— Коваль кинув його серед дороги,— сказали всі в один голос.

«Ну, так: хіба ж не казав я?..» — подумав собі Чуб.

— Чого ж ви злякалися? Подивимось: ану, чоловіче, прошу не прогніватися, що не називаємо на ім'я та по батькові, вилазь з мішка!

Голова виліз.

— Ой! — скрикнули дівчата.

— І голова вліз туди ж,— сказав сам до себе вражений Чуб, оглядаючи його.— Он як!.. Е!..— більше він нічого не міг сказати.

Голова й сам був не менше збентежений і не знав, що казати.

— Мабуть, надворі холодно? — промовив він, звертаючись до Чуба.

— Морозець є,— відповів Чуб,— а дозволь спитати тебе, чим ти мастиш собі чоботи, смальцем чи дьогтем?

Він хотів не те сказати, він хотів спитати:

«Як ти, голово, вліз у цей мішок?» — але сам не розумів, як вимовив зовсім інше.

— Дьогтем краще! — сказав голова.— Ну, бувай здоров, Чубе! — і, насунувши капелюха, вийшов з хати.

— Навіщо спитав я здуру, чим він мастить чоботи! — промовив Чуб, поглядаючи на двері, куди вийшов голова.— Ну й Солоха! Такого чоловіка засадити в мішок!.. Бач, чортова баба! А я дурень... Та де ж той проклятий мішок?

— Я кинула його в куток, там більше нічого нема,— сказала Оксана.

— Знаю я ці штуки, нічого нема! Дайте його сюди: там ще один сидить! Струсніть його гарненько... Що, нема? Бач, проклята баба! А подивитись на неї: як свята, наче й скоромного ніколи не брала в рот.

Але покиньмо Чуба виливати на дозвіллі свою досаду і вернімось до коваля, бо вже надворі, певно, година дев'ята.

Спочатку страшно здалося Вакулі, коли піднявся він від землі на таку висоту, що нічого вже не міг бачити внизу, та пролетів, як муха, під самим місяцем так, що якби не нахилився трохи, то зачепив би його шапкою. Однак трохи згодом він підбадьорився і вже став навіть кепкувати з чорта. Його забавляло надзвичайно, як чорт чхав і кашляв, коли він скидав з шиї кипарисового хрестика та підносив до нього. Навмисно підіймав він руку почухати голову, а чорт, думаючи, що його збираються хрестити, летів ще швидше. Все було ясне у височині. Повітря в легкому сріблястому тумані було прозоре. Все було видно; і навіть можна було помітити, як вихором промчав повз них, сидячи в горшку, чаклун; як зорі, зібравшись купкою, гралися в піжмурки; як клубочився осторонь

хмарою цілий рій духів; як чорт, що танцював при місяці, скинув шапку, побачивши коваля, що мчав верхи; як летіла, вертаючись назад, мітла, на якій, видно, тільки що з'їздила, куди треба, відьма... Багато ще погані зустрічали вони. Усе на хвилину спинялося подивитись на коваля і потім знову мчали далі своєю дорогою; коваль усе летів, і враз засяяв перед ним Петербург, увесь в огнях. (Тоді була з якогось приводу ілюмінація). Чорт, перелетівши через шлагбаум, перекинувся конем, і коваль побачив себе на баскому бігуні посеред вулиці.

Боже мій! Стукіт, грім, блиск; по обидва боки височать чотири-поверхові будинки; стукіт кінських копит, звук коліс відбивалися громом і лунали з чотирьох боків; будинки росли і ніби підіймалися з землі на кожному кроці; мости дрижали; карети летіли; візники, форейтори кричали; сніг свистів під тисячею саней, що мчали звідусіль; пішоходи тулились і тиснулись попід будинками, що обнизані були площками, і величезні тіні їх миготіли по стінах, сягаючи головою до димарів та дахів. Здивовано оглядався коваль на всі боки. Йому здавалося, що всі дома вп'ялися в нього своїми незчисленними вогняними очима і дивились. Панів, у критих сукном шубах, він бачив так багато, що не знав, перед ким шапку скидати. «Боже ти мій, скільки тут панства! — подумав коваль.— Мабуть же, кожен, хто тільки пройде вулицею в шубі, то й засідатель, то й засідатель! А ті, що катаються в таких чудових бричках із віконцями, ті як не городничі, то вже, певно, комісари, а може, ще й більше». Його думки перервані були запитанням чорта:

— Чи їхати просто до цариці?

«Ні страшно,— подумав коваль.— Тут десь, не знаю, стоять заповорожці, що проїздили восени через Диканьку. Вони їхали з Січі з паперами до цариці; все б таки порадитися з ними».

— Гей, сатано, залазь-но до мене в кишеню та веди до заповорожців!

Чорт в одну хвилину схуд і зробився таким маленьким, що легко вліз йому в кишеню. А Вакула не встиг оглянутись, як опинився перед великим будинком, зійшов, сам не знаючи як, на сходи, відчинив двері й аж відступив трохи назад від блиску, побачивши пишно оздоблену кімнату; але зразу ж підбадьорився, впізнавши тих самих заповорожців, що проїздили через Диканьку; вони сиділи на шовкових диванах, підібгавши під себе намащені дьогтем

чоботи, і курили щонайміцніший тютюн, який називали звичайно корінцями.

— Здорові були, панове! Помагай вам, боже! Ось де побачились! — сказав коваль, підійшовши та вклоняючись до землі.

— Що то там за чоловік? — запитав той, що сидів перед ковалем, у другого, що сидів далі.

— А ви не впізнали? — сказав коваль.— Це я, Вакула, коваль! Коли проїздили восени через Диканьку, то прогостювали, дай вам боже всякого здоров'я та довголіття, без малого два дні. І нову шину тоді натяг на переднє колесо у вашій кибитці!

— А! — сказав той-таки запорожець.— Це той коваль, що малює знаменито. Здоров, земляче! Чого тебе бог приніс?

— А так, захотілося подивитись, кажуть...

— Що ж, земляче,— сказав запорожець, набундючившись і бажаючи показати, що він може говорити і по-російському,— што, балшой город?

Коваль і собі не хотів осоромитись та показати себе новаком, до того ж, як уже мали нагоду бачити вище, він знався і сам на письменній мові.

— Губернія знатная! — відповів він байдуже.— Що й казати, дома балшущіє, картини висять скрозь важніі. Многії дома списані буквами з сухозлотки до чрезвычайності. Нічого казати, чудесна пропорція!

Запорожці, почувши, як то він вільно говорить,— подивились на нього ласкавіше.

— Потім побалакаємо з тобою, земляче, ще; а тепер ми їдемо зараз до цариці.

— До цариці? А будьте ласкаві, панове, візьміть і мене з собою!

— Тебе? — промовив запорожець з таким виглядом, з яким говорить дядько до чотирилітнього свого вихованця, що просить посадовити його на справжнього, на великого коня.— Що ти будеш там робити? Ні, не можна.— При цьому обличчя його набрало поважного виразу.— Ми, брат, будемо з царицею розмовляти про своє.

— Візьміть! — домагався коваль.— Проти!—шепнув він тихенько чортові, вдаривши кулаком по кишені. Не встиг він цього сказати, як другий запорожець промовив:

— Візьмімо його справді, братця!

— Чому ж і не взяти! — промовили інші

— Надівай же одяг такий, як і ми.

Коваль кинувся натягати на себе зелений жупан, коли враз двері відчинилися, увійшов чоловік з позументами і сказав, що пора їхати.

Дивно знову здалося ковалеві, коли помчав він у величезній кареті, що гойдалася на ресорах, коли по обидва боки повз нього бігли назад чотириповерхові будинки, а брук з громом, здавалося, сам котився під ноги коням.

«Боже ти мій, яке світло! — думав собі коваль.— У нас вдень не буває так ясно».

Карети зупинилися перед палацом. Запорожці вийшли, увійшли в розкішні сіни й попрямували по сліпуче освітлених сходах.

— Які сходи!—шепотів сам до себе коваль.— Шкода ногами топтати. Які прикраси! От кажуть, брешуть казки! Який чорт брешуть! Боже ти мій! Яке поруччя! Яка робота! Тут самого заліза карбованців на п'ятдесят пішло!

Запорожці, уже піднявшись на сходи, пройшли першу залу. Несміливо йшов за ними коваль, з кожним кроком боячись послизнутись на паркеті. Пройшли три зали, а коваль усе ще не переставав дивуватись. Увійшовши до четвертої, він мимоволі підійшов до картини, що висіла на стіні. Це була пречиста діва з дитятком на руках. «Що за картина! Яке чудове малювання! — міркував він.— От, здається, говорить! Здається, жива! А дитя святе! І рученята згорнуло! І усміхається, бідненьке! А фарби! Боже ти мій, які фарби! Тут вохри, я думаю, і на копійку не пішло, а все мідянка та бакан. А голуба так і горить! Лепська робота! Мабуть, ґрунт наведено було блейвасом. Проте, хоч яке предивне тут малювання, ця мідна ручка,— казав собі далі він, підходячи до дверей і мацаючи замок,— ще більшого гідна подиву. Ех, як чисто вироблено! Це все, я думаю, німецькі ковалі за найдорожчі ціни робили...»

Може б, довго ще міркував коваль, якби лакей з галунами не штовхнув його під руку та не нагадав, щоб не відставав од інших. Запорожці пройшли ще дві зали й зупинились. Тут велено було їм дождати. В залі товпилося кілька генералів у гаптованих золотом мундирах. Запорожці вклонилися на всі боки й стали гуртом. Через хвилину ввійшов, у супроводі цілого почту, високий,

огрядний чоловік у гетьманському мундирі, в жовтих чобітках. Волосся в нього було розкуйовджене, одне око трохи підсліпувате, на обличчі був вираз якоїсь погордливої величності, у всіх рухах видно було звички владарювати. Всі генерали, що досі походжали досить бундючно в золотих мундирах, заметушились і з низькими поклонами, здавалося, ловили кожне його слово й навіть щонайменший рух, щоб ту ж мить полетіти виконувати його волю. Але гетьман не звернув навіть і уваги, ледве кивнув головою та й підійшов до запорожців

Запорожці вклонилися всі в ноги.

— Чи всі ви тут? — запитав він протяжно, вимовляючи слова трохи в ніс.

— Та всі, батьку! — відповіли запорожці, кланяючись знову.

— Не забудете говорити так, як я вас учив?

— Ні, батьку, не забудемо.

— Це цар? — спитав коваль в одного з запорожців.

— Куди тобі цар! Це сам Потьомкін,— відповів той.

У другій кімнаті почулись голоси, і коваль не знав, куди подіти свої очі, коли увійшло безліч дам в атласних вбраннях з довгими хвостами і придворних у гаптованих золотом каптанах та з кісками позаду. Він тільки бачив самий блиск і більше нічого Запорожці раптом всі попадали на землю й закричали в один голос:

— Помилуй, мамо! Помилуй!

Коваль, не бачачи нічого, простягся й собі, з усією ширістю, на підлозі.

— Встаньте! — пролунав над ними владний і разом з тим приємний голос. Деякі з придворних заметушились і штовхали запорожців.

— Не встанемо, мамо! Не встанемо! Помремо, а не встанемо! — кричали запорожці.

Потьомкін кусав собі губи, нарешті підійшов сам і владно шепнув одному з запорожців. Запорожці підвелись.

Тоді насмілився й коваль підвести голову і побачив перед себе невелику на зріст жінку, трохи навіть огрядну, напудрену, з голубими очима і з тим велично усміхненим виразом, який так умів підкоряти собі все і міг належати тільки жінці, що царює.

— Ясновельможний обіцяв мене познайомити сьогодні з моїм народом, якого я ще досі не бачила,— казала дама з голубими очима, розглядаючи з цікавістю запорожців.— Чи добре вас тут приймають? — продовжувала вона, підходячи ближче.

— Та спасибі, мамо! Харч дають добрий, хоч барани тутешні зовсім не те, що в нас на Запорозжжі, чому ж не жити як-небудь?

Потьомкін скривився, бачивши, що запорожці кажуть зовсім не те, чого він їх учив...

Один із запорожців, прибравши поважної пози, виступив наперед:

— Змилуйся, мамо! Навіщо губиш вірний народ? Чим прогнівили? Хіба держали ми руку поганого татарина; хіба згоджувалися в чому-небудь з турчином; хіба зрадили тебе ділом або помислом? За що ж неласка? Перше чули ми, що велиш скрізь будувати фортеці проти нас; потім чули, що хочеш перевернути нас на карабінерів; тепер чуємо про нові напасті. Чим завинило запорозьке військо? Чи не тим, що провело твою армію через Перекоп та допомогло твоїм генералам порубати кримців?..

Потьомкін мовчав і недбало чистив маленькою щіточкою свої діаманти, якими були унізані його руки.

— Чого ж ви хочете? — ласкаво спитала Катерина.

Запорожці значуще поглянули один на одного.

«Тепер час! Цариця питає, чого хочете!» — сказав сам до себе коваль та й упав раптом на землю.

— Ваша царська величність, не велить карати, а велить милувати! З чого, не в гнів будь вашій царській милості сказано, зроблено черевички, що на ногах ваших? Я думаю, жоден швець у жодному царстві на світі не зуміє так пошити. Боже ти мій, що б то було, коли б моя жінка та взулася в такі черевики!

Цариця засміялася. Придворні засміялися теж. Потьомкін і хмурився, і усміхався разом. Запорожці почали штовхати під руку коваля, думаючи, чи не з'їхав він часом з глузду.

— Встань! — сказала ласкаво цариця.— Якщо так тобі хочеться мати такі черевики, то це неважко зробити. Принесіть йому цю ж мить черевики найдорожчі, з золотом! Далєбі, мені дуже до вподоби ця простодушність! Ось вам,— провадила цариця, звертаючи погляд до повновидого, але трохи блідого чоловіка, що стояв

осторонь, одягнений у простенький каптан з великими перламутровими ґудзиками, який свідчив, що він не належав до придворних,— мова, гідна дотепного пера вашого!

— Ви, ваша імператорська величність, занадто ласкаві. Тут потрібен принаймні Лафонтен,— відповів, уклонившись, чоловік із перламутровими ґудзиками.

— Щиро скажу вам: я й досі без пам'яті від вашого «Бригадира». Ви напрочуд гарно читаєте! Однак,— казала далі цариця, звертаючись знову до запорожців,— я чула, що на Січі у вас ніколи не женяться.

— Як же, мамо! Адже чоловікові, сама знаєш, без жінки не можна жити,— відказав той самий запорожець, що розмовляв з ковалем, і коваль здивувався, почувши, що цей запорожець, знаючи так добре грамотну мову, говорить з царицею, начебто навмисно, найгрубішою говіркою, яку звать мужицькою. «Хитрий народ! — подумав він собі.— Мабуть, недарма він це робить».

— Ми не ченці,— казав далі запорожець,— а люди грішні. Ласі, як і всі чесні християни, до скоромного. Є в нас чимало таких, що мають жінок, тільки не живуть з ними на Січі. Є в нас чимало таких, що мають жінок у Польщі; є такі, що мають жінок на Україні; є такі, що мають жінок і в Туреччині.

В цей час ковалеві принесли черевики.

— Боже ж ти мій, яка краса! — скрикнув він радісно, ухопивши черевики.— Ваша царська величність! Що ж, коли черевики такі на ногах і в них, можна гадати, ваше благородіє, ходите і на лід ковзатися, які ж повинні бути самі ніжки? Думаю, що принаймні з чистого цукру.

Цариця, що й справді мала напрочуд стрункі та прегарні ніжки, не могла не усміхнутися, чуючи такий комплімент з уст простодушного коваля, якого в його запорозькому убранні можна було вважати за справжнього красеня, незважаючи на смагляве лице.

Зрадівши з такої прихильної уваги, коваль уже хотів був розпитати гарненько царицю про все: чи правда, що царі їдять самий тільки мед та сало, і про подібні речі — але, відчувши, що запорожці штовхають його під боки, вирішив замовкнути. І коли цариця, звернувшись до старих, почала розпитувати, як у них живуть

на Січі, які там звичаї, то він, відійшовши назад, нагнувся до кишені, сказав тихо:

— Винось мене звідси хутчій! — та й опинився раптом за шлагбаумом.

— Утопився! Йй-богу, утопився! От щоб я не зійшла з цього місця, коли не втопився! — лепетала товста ткачиха, стоячи в гурті диканських баб посеред вулиці.

— Що ж, хіба я брехуха яка? Хіба я в кого-небудь корову украла? Чи кому хіба наврочила, що мені не ймуть віри? — кричала баба в козацькій свитці, з фіолетовим носом, розмахуючи руками.— От щоб мені води не захотілось пити, коли стара Переперчиха не бачила на власні очі, як повісився коваль!

— Коваль повісився? От тобі й на! — сказав голова, який, виходячи від Чуба, спинився й протиснувся ближче до тих, що розмовляли.

— Скажи краще, щоб тобі горілки не захотілося пити, стара п'яного! — відповіла ткачиха.— Треба бути такій божевільній, як ти, щоб повіситися! Він утопився! Утопився в ополонці! Це я так само знаю, як те, що ти була оце в шинкарки!

— Соромітнице! Бач, чим стала дорікати! — гнівно відказала баба з фіолетовим носом.— Мовчала б, негіднице! Хіба я не знаю, що до тебе дяк ходить щовечора?

Ткачиха спалахнула.

— Що дяк? До кого дяк? Що ти брешеш?

— Дяк? — проспівала, пробиваючись до тих, що сперечалися, дячиха у заячому кожусі, критому синьою китайкою.— От я покажу вам дяка! Хто це каже — дяк?

— Та ось до кого ходить дяк! — сказала баба з фіолетовим носом, показуючи на ткачиху.

— То це ти, суко,— закричала дячиха, підступаючи до ткачихи,— то це ти, відьмо, напускаєш на нього туману та напуваєш зіллям, щоб ходив до тебе?

— Відчепись від мене, сатано! — говорила, задкуючи, ткачиха.

— Ач, проклята відьма, бодай ти не діждала дітей своїх бачити, негіднице! Тьху!..— Тут дячиха плюнула просто межі очі ткачиси.

Ткачиха хотіла й собі зробити те саме, та замість того плюнула в неголену бороду голові, який, щоб краще все почути, протовпився до тих, що сперечалися.

— А, погана бабо! — закричав голова, утираючись полою та замахуючись батогом. Цей рух примусив усіх розійтися, лаючись, в різні кінці.

— Така мерзота! — повторив він, усе ще обтираючись.— То коваль утопився! Боже ти мій! А який знаменитий маляр був! Які ножі міцні, серпи, плуги умів виковувати! Яка сила була! Еге ж,— провадив він далі, замислившись,— таких людей мало в нас на селі. Тож-бо я ще сидючи в проклятому мішку, примічав, що бідолаха був у дуже недоброму настрої. От тобі й коваль! Був, а тепер і нема! А я збирався був підкувати свою рябу кобилу!..

І, сповнений таких християнських думок, голова тихо поплентався в свою хату.

Оксана збентежилась, коли до неї дійшли такі вісті. Вона мало вірила очам Переперчихи та бабським теревеням, вона знала, що коваль надто побожний, щоб зважитися занапастити свою душу. Та що, коли він і справді пішов з наміром ніколи не вертатись у село? А навряд чи знайдеться другий такий молодець, як коваль. Він же так кохав її! Він довше за всіх зносив її вередування! Красуня цілу ніч під своїм укривалом поверталася з правого боку на лівий, з лівого на правий,— і не могла заснути. То, розкидавшись у чарівній наготі, яку нічна пітьма ховала навіть від неї самої, вона майже вголос картала себе. То, притихнувши, вирішувала ні про що не думати — і все думала. І вся горіла; і на ранок закохалася по самі вуха у коваля.

Чуб не виявив ні радості, ні смутку з приводу долі Вакули. Його думки заповняло одне: він ніяк не міг забути зрадливості Солохи і, сонний, не переставав ганити її.

Настав ранок. Вся церква ще до схід сонця була повна людей. Літні жінки в білих намітках, в білих сукняних свитках побожно хрестились біля самого входу церковного. Дворянки в зелених і жовтих кофтах, а деякі навіть у синіх кунтушах з золотими позаду вусиками, стояли поперед них. Дівчата, у яких на головах намотана була ціла крамниця стрічок, а на шиї намиста, хрестиків та дукачів, намагалися протовпитися ще ближче до іконостаса. Та

попереду всіх стояли дворяни і прості селяни з вусами, з чубами, з товстими в'язами і щойно виголеними підборіддями, здебільшого все в кобеняках, з-під яких виставлялася біла, а в декого й синя свитка. На всіх обличчях, куди не поглянь, було видно свято. Голова заздальгідь облизувався, уявляючи, як він розговіється ковбасою; дівчата подумували про те, як вони будуть ковзатися з хлопцями на льоду; баби щиріше, ніж будь-коли, шептали молитви. На всю церкву чути було, як козак Свербигуз бив поклони. Одна тільки Оксана стояла ніби сама не своя... І молилася, і не молилася. На серці в неї зібралось стільки всяких почуттів, одне від одного болючіших, одне від одного сумніших, що обличчя її виявляло саме тільки велике збентеження; сльози бриніли на очах. Дівчата не могли збагнути причини цього й не підозрівали, що винен був коваль. Однак не сама тільки Оксана думала про коваля. Всі миряни помітили, що свято — ніби й не свято; що все начебто чогось бракує. Як на лихо, дяк після мандрування в мішку охрип і деренчав ледь чутним голосом; щоправда, приїжджий півчий гарно-таки брав баса, але далеко краще було б, якби був і коваль, який завжди, бувало, як тільки співали «Отче наш» або «Іже херувими», йшов на крилас і виводив звідти на той самий голос, на який співають і в Полтаві. До того ж він правив у церкві за титаря. Вже відійшла утренья; після утрени відійшла обідня... куди ж це, справді, подівся коваль?

Ще швидше під кінець ночі чорт мчав з ковалем назад. І вмить опинився Вакула коло своєї хати. В цей час проспівав півень.

— Куди? — закричав він, ухопивши за хвіст чорта, що хотів утекти.— Стривай, приятелю, ще не все: я ще не подякував тобі.

Тут, схопивши хворостину, оперіщив він його три рази, і бідний чорт кинувся бігти, як мужик, що його тільки-но відшмагав засідатель. Отож замість того щоб обдурити, спокусити та пошити в дурні інших, ворог людського роду сам був обдурений. Після цього Вакула ввійшов у сіни, зарився в сіно і проспав аж до обіду. Прокинувшись, він злякався, коли побачив, що сонце вже високо. «Я проспав утренью й обідню!» Тут побожний коваль засмутився, міркуючи, що це, певно, бог навмисне, караючи за грішний його намір занапастити свою душу, наслав сон, який не дав йому навіть

побувати такого великого свята в церкві. Та проте, заспокоївши себе тим, що наступної неділі висповідается у цьому попові і з нинішнього дня почне бити по п'ятдесят поклонів цілий рік, заглянув він до хати; але там не було нікого. Як видно, Солоха ще не поверталась. Обережно витяг він з-за пазухи черевики й знову здивувався з дорогої роботи та дивовижної пригоди минулої ночі; умився, причепурився якнайкраще, одягся в те саме вбрання, що добув у запорожців, вийняв із скрині нову шапку з решетилівського смушку з синім верхом, яку не надівав ще жодного разу, відколи купив її, ще будучи в Полтаві; вийняв також новий барвистий пояс; поклав усе це разом з нагайкою в хустку й подався просто до Чуба.

Чуб вирячив очі, коли ввійшов до нього коваль, і не знав, з чого дивуватись: чи з того, що коваль воскрес, чи з того, що коваль насмілювався до нього прийти, чи з того, нарешті, що він вирядився таким чепуруном і запорожцем. Та ще більше здивувався він, коли Вакула розв'язав хустку й поклав перед ним новісіньку шапку й пояс, якого ще не бачено було на селі, а сам упав йому до ніг і сказав благальним голосом:

— Змилуйся, батьку! Не гнівайся! Ось тобі й нагайка: бий, скільки душа забажає, віддаюсь сам; у всьому каюсь; бий, та не гнівайся тільки! Ти ж колись братався з покійним батьком, разом хліб-сіль їли й могорич пили.

Чуб не без таємної втіхи бачив, як ковалі, що нікому на селі у вус не дув, згинав у руці п'ятаки й підкови, як гречані млинці, той самий коваль лежав тепер коло ніг у нього. Щоб ще більше підтримати свою гідність, Чуб узяв нагайку і вдарив його тричі по спині.

— Ну, буде з тебе, вставай! Старих людей завжди слухай! Забудьмо все, що було між нами! Ну, тепер кажи, чого тобі хочеться?

— Віддай, батьку, за мене Оксану!

Чуб трохи подумав, подивився на шапку та пояс, шапка була чудова, пояс теж не поступався перед нею, згадав зрадливу Солоху і вказав рішуче:

— Добре! Присилай сватів.

— Ой! — скрикнула Оксана, переступивши поріг і побачивши коваля, і втупила з подивом і радістю в нього очі.

— Поглянь, які я тобі приніс черевики! — сказав Вакула.— Ті самі, що носить цариця.

— Ні! Ні, мені не треба черевиків! — говорила вона, махаючи руками й не зводячи з нього очей.— Я й без черевиків...— Далі вона не договорила й зашарілась.

Коваль підійшов ближче, взяв її за руку; красуня й очі опустила. Ще ніколи не була вона така дивовижно гарна. Захоплений коваль тихо поцілував її, обличчя її ще більше зашарілось, і вона стала ще краща.

Проїздив через Диканьку блаженної пам'яті архієрей, хвалив місце, де стоїть село, та, їдучи вулицею, спинився перед новою хатою

— А чия це така розмальована хата? — спитав преосвященний у вродливої молодиці з немовлятком на руках, що стояла коло дверей.

— Ковалю Вакули! — сказала йому, кланяючись, Оксана, бо це саме була вона.

— Славно! Славно робота! — сказав преосвященний, розглядаючи двері та вікна. А вікна всі були обведені кругом червоною фарбою; а на дверях всюди були козаки на конях, з люльками в зубах.

Та ще більше похвалив преосвященний Вакулу, коли дізнався, що він додержав церковного покаяння і пофарбував задарма увесь лівий крилас зеленою фарбою з червоними квітками. Це, проте, ще не все; на стіні збоку, як увійдеш у церкву, намалював Вакула чорта в пеклі, такого гидкого, що всі плювали, коли проходили повз нього, а молодиці, як тільки розплачеться на руках дитя, підносили його до картини й говорили: «Он бач, яка кака намальована!» — і дитя, стримуючи слізюньки, скося поглядало на картину й тулилося до лона своєї матері.

СТРАШНА ПОМСТА

I

Шумить, гримить околиця Києва: осавул Горобець справляє весілля свого сина. Наїхало багато людей до осавула в гості. В старовину любили добре попоїсти, ще краще любили випити, а ще краще любили повеселитися. Приїхав на гнідому коні своєму і запорожець Микитка просто з розгульного бенкету з Перешляя поля, де напував він сім днів і сім ночей королівських шляхтичів червоним вином. Приїхав і побратим осавула, Данило Бурульбаш, з другого берега Дніпра, де поміж двома горами був його хутір, з молодою жінкою Катериною і з малим сином. Дивувалися гості з білого лица пані Катерини, з чорних, як німецький оксамит, брів, з ошатної сукні й спідниці голубого полутабенку, з чобіт із срібними підківцями; та ще більше дивувалися з того, що не приїхав разом з нею старий батько. Тільки рік жив він на Задніпров'ї, а двадцять один рік пропадав без вісті і повернувся до дочки своєї, коли та вже одружилася й народила сина. Він, мабуть, багато розповів би дивовижного. Та як і не розповісти, будучи так довго в чужій землі. Там усе не так, і люди не ті, і церков Христових нема... Та він не приїхав.

Гостей частували варенухою з родзинками та сливами і короваєм на чималому тарелі. Музики взялися за спідущку його, в якій були запечені гроші, і на якийсь час замовкли, поклавши біля себе цимбали, скрипки та бубни. Тим часом молодиці і дівчата, утерши вишиваними хустками, вже виступали знову з рядів своїх; а парубки, взявшись в боки, гордо поглядаючи навколо, готові були помчати їм назустріч,— як старий осавул виніс дві ікони благословити молодих. Ті ікони дісталися йому від святого схимника, старця Варфоломія. Не багата на них оправа; не виблискує ані срібло, ані золото; та ніяка нечиста сила не посміє торкнутися того, у кого вони в хаті. Піднявши ікони вгору, осавул лагодився проказати коротку молитву... як враз закричали, налякавшись, діти, що гралися на землі, а тоді поточився й народ, і всі перелякано показували пальцями на козака, що стояв посеред них. Хто він такий, ніхто не знав. Та вже він хвацько протанцював козачка і вже встиг насмішити натовп, що обступив його. Коли ж осавул підняв ікони, враз

все обличчя його змінилося: ніс витягся і схилився набік, замість карих, застрибали зелені очі, губи посиніли, підборіддя затремтіло і загострилося, як спис, з рота висунувся, кривий зуб, за плечима виріс горб і став козак дідом.

— Це він! Це він! — кричали в юрмі, тісно тулячися одне до одного.

— Чаклун з'явився знову! — кричали матері, хапаючи на руки дітей своїх.

Велично і сановито виступив наперед осавул і сказав гучним голосом, виставивши проти нього ікони:

— Згинь, образ сатани, тут тобі немає місця!

І, зашипівши та клацнувши, як вовк, зубами, зник чудний дід.

Пішли, пішли і зашуміли, як море в негоду, пересуди й балачки поміж людьми.

— Що це за чаклун? — питали молоді й небувалі.

— Лихо буде! — говорили старі, похитуючи головами. І скрізь, на всьому широкому осавуловому подвір'ї, стали збиратися в купки й слухати історії про незвичайного чаклуна. Та всі майже говорили різне, і чогось певного ніхто не міг розповісти про нього.

На подвір'я викотили бочку меду і немало поставили відер грецького вина. Все повеселішало знову. Загриміла музика; молодіці, дівчата, молодецьке козацтво в яскравих жупанах закружляли. Дев'яностолітня й столітня стареча, хильнувши, взялися й собі пританцьовувати, згадуючи немарно збігли роки. Бенкетували до пізньої ночі, і бенкетували так, як тепер уже не бенкетують. Стали гості розходитися; та мало хто побрів додому. Чимало зосталося ночувати в осавула на широкому подвір'ї; а ще більше козацтво заснуло само, непрохане, під лавами, на долівці, біля коня, біля хліва; де похилилася з хмелю козацька голова, там і лежить і хропе на весь Київ.

II

Тихо світить на весь світ: то місяць вийшов з-за гори. Мов дамським коштовним і білим як сніг серпанком укрив він гористий берег Дніпра, і тінь відступила ще далі в гушавину сосен.

Серединою Дніпра плив дуб. Сидять спереду два хлопці; чорні козацькі шапки набакир, і під веслами, ніби від кресала вогонь, летять бризки на всі боки.

Чому не співають козаки? Не говорять ні про те, як уже ходять по Україні ксьондзи і перехрещують козацький люд на католиків, ні про те, як два дні билася біля Солоного озера орда. Як їм співати, як говорити про відважні діла: пан їх Данило задумався, і рукав кармазинового жупана опустився з дуба і черпає воду. Пані їх Катерина тихо гойдає дитину і не зводить з нього очей, а на незаслану полотном ошатну сукню сірою курявою осідає вода.

Любо глянути з середини Дніпра на високі гори, на широкі луги, на зелені ліси! Гори оті — не гори: підшви у них немає, внизу у них, як і вгорі, гостра вершина, і під ними, і над ними високе небо. Ті ліси, що стоять на горбах, не ліси: то волосся, що вирросло на патлатій голові лісовика. Під нею у воді миється борода, і під бородою, і над волоссям високе небо. Ті луги — не луги: то зелений пояс, що оперезав посередині кругле небо, і у верхній половині, і в нижній половині прогулюється місяць.

Не дивиться пан Данило навколо, дивиться він на молоду дружину свою.

— Чого, моя молода дружино, моя золота Катерино, засмутилася?

— Я не засмутилася, пане мій Даниле! Мене настрашили дивні розповіді про чаклуна. Кажуть, що він народився таким страшним... і ніхто з дітей змалечку не хотів гратися з ним. Слухай, пане Данило, як страшно розповідають: що немов йому все ввижалося, ніби всі сміються з нього. Чи зустрінеться темного вечора з яким-небудь чоловіком, то йому одразу й здавалося, що той розкриває рот і вискалює зуби. І на другий день знаходили мертвим того чоловіка. Мені дивно, мені страшно було, коли я слухала ці розповіді,— говорила Катерина, виймаючи хустку і витираючи нею обличчя дитини, що спала у неї на руках. На хустці було вишито нею червоним шовком листя та ягоди.

Пан Данило ані слова і став поглядати у темний бік, де далеко з-за лісу чорнів земляний вал, з-за валу підносився старий замок. Над бровами враз залягли три зморшки; ліва рука почала гладити молодецькі вуси.

— Не так ще страшно, що чаклун,— сказав він,— як страшно те, що він лихий гість. З якої він примхи надумав притягтися сюди? Я чув, що хочуть ляхи будувати якусь фортецю, щоб перетяти нам дорогу до запорожців. Якщо це правда... Я рознесу чортяче

гніздо, хай тільки почую, що у нього там якась кубло. Я спляю старого чаклуна, так що й воронам нічого буде розкльовувати. Однак ж, думаю, він не без золота і різного добра. Он де жив цей диявол! Якщо у нього є золото... Ми зараз будемо пливти повз хрести — це кладовище! Тут гниють його нечисті прадіди. Кажуть, вони всі ладні були себе продати за гріш сатані з душею і драними жупанами. Якщо ж у нього справді є золото, то гаяться нічого тепер: не завжди на війні можна здобути...

— Знаю, що задумав ти. Нічого не віщує доброго мені зустріч з ним... Але ти так важко дихаєш, так суворо дивишся, брови твої так похмуро насунулися на очі!..

— Мовчи, бабо! — розсердився Данило.— З вами хто зв'яжеться, сам стане бабою. Хлопче, дай мені вогню в люльку! — При цій мові обернувся він до одного з гребців, який, вибивши з своєї люльки гарячий попіл, став перекладати його в люльку свого пана.— Лякає мене чаклуном! — говорив далі пан Данило.— Козак, слава богу, ані чортів, ані ксьондзів не боїться. Багато було б користі, коли б ми стали слухатися жінок. Чи не так, хлопці? Наша жінка — люлька та гостра шабля!

Катерина замовкла, опустивши очі, дивлячись у сонну воду; а вітер морщив воду брижами, і весь Дніпро іскрився, як вовча шерсть серед ночі.

Дуб повернув і став держатися лісистого берега. На березі виднілося кладовище. Ветхі хрести стовпилися в купу. І калина не росте між ними, і трава не зеленіє, тільки місяць гріє їх з небесної височини.

— Чуєте, хлопці, крик? Хтось кличе нас на допомогу! — сказав пан Данило, обернувшись до гребців своїх.

— Ми чуємо крики, і, здається, з того боку,— разом сказали хлопці, показуючи на кладовище.

Та все стихло. Човен повернув і став огинати береговий виступ. Раптом гребці опустили весла і втупились у щось застиглими очима. Застиг і пан Данило: страх і холод проник у козацькі жили.

Хрест на могилі захитався, і тихо підвівся з неї висхлий мрець. Борода до пояса; на пальцях кігті довгі, ще довші, ніж самі пальці. Тихо підняв він руки догори. Обличчя все затремтіло у нього і скривилося. Страшну муку, видно, терпів він.

— Душно мені! Душно! — простогнав він диким нелюдським голосом.

Голос його, мов ніж, краяв серце, і мрець раптом пішов під землю. Захитався другий хрест, і знову вийшов мрець, ще страшніший, ще вищий, ніж перший. Увесь заріс. Борода по коліна, і ще довші кістяні кігті. Ще страшніше закричав він:

— Душно мені! — і зник під землю.

Похитнувся третій хрест, підвівся третій мрець. Здавалося, самі тільки кістки підвелися високо над землею. Борода по самі п'яти; пальці з довгими кігтями вп'ялися в землю. Страшно звів він руки вгору, неначе хотів дістати місяць, і закричав так, ніби хтось почав пиляти його жовті кістки...

Дитя, що спало на руках у Катерини, скрикнуло й прокинулося. Сама пані теж скрикнула. Гребці повпускали шапки в Дніпро. Сам пан здригнувся.

Усе раптом зникло, мов і не було; однак ж довго хлопці не бралися за весла.

Стурбовано дивився Бурульбаш на молоду дружину, яка злякано гойдала на руках заплакане дитя; пригорнув її до серця і поцілував у лоб.

— Не лякайся, Катерино! Дивися: нічого нема! — казав він, показуючи навколо.— Це чаклун хоче настрашити людей, щоб ніхто не добрався до нечистого гнізда його. Бабів тільки самих він налякає цим! Дай сюди на руки мені сина! — Кажучи це, підняв пан Данило свого сина на руках і підніс до самого свого обличчя: — Що, Іване, ти не боїшся чаклунів? Ні, кажи, тату, я козак. Годі ж, перестань плакати! Додому приїдемо! Приїдемо додому — мати нагодує кашею, покладе тебе спати в колиску, заспіває:

Люлі, люлі, люлі!
Люлі, синку, люлі!
Ти виростай, виростай на забаву!
Козацтву на славу,
Вороженькам на розправу!

Слухай, Катерино, мені здається, що батько твій не хоче жити у згоді з нами. Приїхав похмурий, суворий, неначе сердиться... Ну, невдоволений чимось, навіщо й приїжджати. Не хотів випити за козацьку волю! Не погойдав на руках дитини! Спочатку я хотів

був йому звірити все що лежить на серці, та чогось не можу, мова з язика не йде. Ні, в нього не козацьке серце! Козацькі серця, коли зустрінуться де, то мало не виб'ються з грудей одне одному назустріч!.. Що, мої любі хлопці, скоро берег? Ну, шапки я вам дам нові. Тобі, Стецьку, дам криту оксамитом, гаптовану золотом. Я її зняв разом з головою у татарина. Вся його оправа дісталася мені; саму тільки його душу я випустив на волю. Ну, причалюй! От Іване, ми й приїхали, а ти все плачеш! Візьми його, Катерино!

Усі вийшли з дуба. З-за гори стало видно солом'яну стріху; то дідівська оселя пана Данила. За нею ще гора, а там уже й поле, а там хоч сто верст пройди, не стрінеш жодного козака.

III

Хутір пана Данила між двома горами, у вузькій долині, що збігає до Дніпра. Невисокі в нього хорони: хата на вигляд, як і в звичайних козаків, і в ній одна світлиця; та вистачає місця там і йому, і дружині його, і старій служниці, і десятьом добірним хлопцям. По стінах угорі — дубові полиці. Густо на них стоять миски, горшки для трапези. Є між ними і келихи срібні, і чарки, оправлені в золото, даровані й здобуті на війні. Нижче висять дорогі мушкети, шаблі, пищалі, списи. Волею й неволею перейшли вони від татар, турків та ляхів; немало зате й пощерблені. Дивлячись на них, пан Данило мов по позначках пригадував, як і з ким бився. Під стіною, внизу, дубові, гладенько витесані лави. Біля них, перед лежанкою, висить на мотузках, протягнутих у кільце, вгвинчене в стелю, колиска. У всій світлиці долівка гладенько вирівняна й вимазана глиною. На лавах спить з дружиною пан Данило. На лежанці стара служниця. В колисці бавиться й гойдається мале дитя. На долівці покотом ночують молодці. Та козакові краще спати на гладенькій землі під вільним небом. Йому не пуховик і не перина потрібна. Він мостить собі під голову свіже сіно і вільно простягається на траві. Йому весело, прокинувшись серед ночі, глянути на високе, вкрите зірками небо і здригнутися від нічного холоду, що приніс свіжість козацьким кісточкам. Потягуючись і бубонячи крізь сон, закурює він люльку і загортається щільніше у теплий кожух.

Не рано прокинувся Бурульбаш після вчорашньої гулянки. А прокинувшись, сів у кутку на лаві і почав гострити нову, виміняну

ним, турецьку шаблю. А пані Катерина взялася гаптувати золотом шовковий рушник. Раптом зайшов Катеринин батько, сердитий, нахмурений, із заморською люлькою в зубах, підійшов до дочки і суворо став допитувати її, чого це так пізно повернулася вона додому.

— Про це, тестю, не її, а мене слід питати! Не жінка, а чоловік відповідає. У нас уже так заведено, не прогнівися! — сказав Данило, не полишаючи діла.— Може, в інших, невірних землях цього не буває — я не знаю.

Почервоніло суворе тестеве обличчя, і очі дико блиснули.

— Кому ж, як не батькові, наглядати за своєю дочкою,— пробурмотів він про себе.— Ну, я тебе питаю: де вештався до пізньої ночі?

— Оце вже діло, дорогий тестю! На це я тобі скажу, що я давно вже виріс з тих, що їх молодичі сповивають. Знаю, як сидіти на коні. Умію держати в руках шаблю гостру. Ще дещо умію.. Умію також нікому не відповідати за те, що роблю.

— Я бачу, Даниле, я знаю, ти хочеш сварки. Хто криється, у того, певне, на умі недобре діло.

— Думай собі, що хочеш,— сказав Данило,— думаю і я собі. Слава богу, ні в якому ще безчесному ділі не був; завжди стояв за віру православну й вітчизну, не так, як деякі зайди вештаються бог зна де, коли православні б'ються на смерть, а потім налетять косити не ними посіяне жито. На уніатів навіть не схожі: не заглянуть у божу церкву. Таких годилося б розпитати як слід, де вони волочилися.

— Е, козаче! Чи знаєш ти... я погано стріляю: тільки за сто сажнів куля моя пронизує серце. Я й рубаюся поганенько: від людини залишаються шматочки дрібніші за крупу, з якої варять кашу.

— Я готовий,— сказав пан Данило, сміливо перехрестивши повітря шаблею, неначе знав, навіщо її гострив.

— Даниле! — зойкнула Катерина, ухопивши його за руку і повиснувши на ній.— Згадай, божевільний, подивися, на кого ти підіймаєш руку! Батьку, твоє волосся біле як сніг, а ти розпалився, як нерозумний хлопець!

— Жінко! — крикнув грізно пан Данило.— Ти знаєш, я не люблю цього. Знай своє бабське діло!

Шаблі страшно брязнули, залізо рубало залізо, й іскрами, не наче курявою, обсипали себе козаки. З плачем пішла Катерина в окрему світлицю; кинулася на ліжку і затулила вуха, щоб не чути шабельних ударів. Та не так погано билися козаки, щоб можна було заглушити їх удари. Серце її хотіло розірватися на частки. По всьому її тілу — чула вона — проходили звуки: стук, стук.

— Ні, не витерплю, не витерплю... може, вже червона кров б'є струмком з білого тіла. Може, тепер знемагає мій милии; а я лежу тут! — І вся бліда, ледве переводячи дух, увійшла в хату.

Рівно і страшно билися козаки. Ні той, ні той не подолає. От наступає Катеринин батько, подається пан Данило. Наступає пан Данило, подається суворий батько, і знову нарівні. Киплять. Розмахнулися... ух! Шаблі дзвенять... і, скреготнувши, відлетіли набік клинки.

— Дякую тобі, боже! — сказала Катерина і скрикнула знову, коли побачила, що козаки вхопилися за мушкети. Налагодили кремені, звели курки.

Вистрелив пан Данило — не влучив. Націлився батько... Він старий, око в нього не таке гостре, як в молодого; одначе не тремтить його рука. Постріл гримнув... Похитнувся пан Данило... Зачервонів від крові лівий рукав козацького жупана.

— Ні! — закричав він.— Я не продам так дешево себе. Не ліва рука, а права отаман. Висить у мене на стіні турецький пістоль: ще ні разу за все життя не зраджував він мене. Злізай зі стіни, старий товаришу! Зроби другові послугу! — Данило простяг руку.

— Даниле! — закричала в розпачі, схопивши його за руки і кидуючись йому в ноги, Катерина.— Не за себе благаю. Мені один кінець, негідна та дружина, котра живе після свого чоловіка. Дніпро, холодний Дніпро буде мені могилою... Та поглянь на сина, Даниле, поглянь на сина! Хто пригріє бідолашне дитя? Хто приголубить його? Хто навчить його літати на вороному коні, битися за волю й віру, пити й гуляти по-козацькому? Пропадай, сину мій, пропадай! Тебе не хоче знати батько твій! Дивись, як він одвертає лице своє. О! Я тепер знаю тебе! Ти звір, а не людина! У тебе вовче серце, а душа лукавої гадини. Я думала, що в тебе хоч крапля жалю є, що в твоєму кам'яному тілі людське почуття горить. Тяжко ж я помилилася. Тобі це радість дасть. Твої кістки будуть

танцювати в труні з радощів, коли нечестиві звірі ляхи кинуть у полум'я твого сина, коли син твій буде кричати під ножами й окропом! О, я знаю тебе! Ти радий би з труни встати і роздмухувати шапкою вогонь, що звихриться під ним!

— Чекай, Катерино! Йди, мій любий Іване, я поцілую тебе! Ні, дитя моє, ніхто не зачепить волосинки твоєї. Ти виростеш на славу вітчизні; як вихор носитимешся ти перед козаками, з оксамитовою шапочкою на голові, з гострою шаблею в руці. Дай, батьку, руку! Забудьмо, що було між нами. В тому, що зробив перед тобою неправого,— винюся. Чого ж ти не подаєш руки? — говорив Данило Катерининому батькові, який стояв на одному місці, не виражаючи на обличчі своєму ані гніву, ані замирення.

— Батьку! — скрикнула Катерина, обійнявши і поцілувавши його.— Не будь неблаганний, прости Данила: він не засмутить більше тебе!

— Задля тебе тільки, моя дочко, прощаю! — відповів він, поцілувавши її і блиснувши дивно очима. Катерина злегка здригнулась: чудний їй здався і поцілунок, і дивний блиск очей. Вона сперлася ліктем на стіл, на якому перев'язував поранену свою руку пан Данило, думаючи, що негарно і не по-козацькому зробив, попросивши прощення, не будши ні в чому винний.

IV

Блиснув день, та не сонячний: небо хмурилося, і дрібний дощ сіявся на поля, на ліси, на широкий Дніпро. Прокинулася пані Катерина, та не радісна: очі заплакані, і вся вона смутна й неспокоїна.

— Чоловіче мій милий, чоловіче любий, дивний мені сон снився!

— Який сон, моя люба пані Катерино?

— Снилось мені, дивно, далебі, і так живо, неначе наяву снилося мені, що батько мій є та сама потвора, що ми бачили в осавула. Та прошу тебе, не вір у сон: які дурниці приверзуться! Неначе я стояла перед ним, тремтіла вся, боялася, і від кожного слова його стогнали мої жили. Коли б ти чув, що він говорив...

— Що ж він говорив, моя золота Катерино?

— Говорив: «Ти глянь на мене, Катерино, я гарний! Люди даремно кажуть, що я поганий. Я буду тобі добрим чоловіком. Глянь, як

я позираю очима!» При цій мові навів він на мене вогняні очі, я скрикнула й прокинулася.

— Так, сни багато говорять правди. Одначе чи знаєш ти, що за горою не зовсім спокійно. Здається, чи не ляхи заворушилися знову. Мені Горобець прислав сказати, щоб я не спав. Даремно тільки він турбується; я й без того не сплю. Хлопці мої за цю ніч зробили дванадцять засік. Посполитство будемо частувати свинцевими сливами, а шляхтичі потанцюють під батогами,

— А батько знає про це?

— Сидить у мене на шиї твій батько! Я досі розгадати його не можу. Багато, мабуть, він гріхів наробив у чужій землі. Що ж справді-таки за причина: живе з місяць і хоч би раз розвеселився, як справжній козак! Не схотів випити меду! Чуєш, Катерино, не схотів випити меду, що я витрусив у брестських жидів. Гей, хлопче! — крикнув пан Данило.— Збігай, малий, у погріб та принеси жидівського меду! Горілки навіть не п'є! Уявляєш! Мені здається, пані Катерино, що він і в господу Христа не вірує! Га! Як тобі здається?

— Бог знає, що говориш ти, пане Даниле!

— Дивно, пані! — говорив далі Данило, беручи глиняний кухоль від козака,— погані католики навіть дуже охочі до горілки; самі тільки турки не п'ють. Що, Стецьку, багато хильнув меду в підвалі?

— Покуштував тільки, пане!

— Брешеш, собачий сину! Бач, як мухи обсіли вуса! Я по очах бачу, що хильнув з піввідра. Ех, козаки! Що за завзятий народ! На все готовий для товариша, а хмільне висушить сам. Я, пані Катерино, щось давно вже був п'яний. Га?

— Ото давно! А минулого...

— Не бійся, не бійся, більше кухля не вип'ю! А от і турецький ігумен у двері лізе! — промовив він крізь зуби, побачивши тестя, який пригнувся, щоб увійти в двері.

— А чого ж це, моя дочко! — сказав батько, скидаючи з голови шапку і поправивши пояс, на якому висіла шабля з чудовими самоцвітами.— Сонце вже високо, а в тебе обід не готовий?

— Готовий обід, пане батьку, зараз поставимо! Виймай горщик з галушками! — сказала пані Катерина старій служниці, що витирала дерев'яний посуд.— Стривай, краще я сама вийму,— вела далі Катерина,— а ти поклич хлопців!

Усі сіли на долівці кружка: проти покуття пан отець, по ліву руку — пан Данило, по праву — пані Катерина і десять найвірніших молодців у синіх та жовтих жупанах.

— Не люблю я цих галушок! — сказав пан отець, трохи поївши і кладучи ложку.— Ніякого смаку в них!

«Знаю, що тобі краща жидівська локшина»,— подумав Данило.

— Чому ж, тестю,— сказав він уголос,— ти кажеш, що смаку немає в галушках? Погано зварені, чи що? Моя Катерина так варить галушки, що й гетьманові не часто доводиться їсти такі. А гребувати ними нічого. Це християнська їжа! Усі святі люди й угодники бож галушки їли.

Ані слова батько; змовк і пан Данило.

Подали смаженого кабана з капустою і сливами.

— Я не люблю свинини! — сказав Катеринин батько, вигрібаючи ложкою капусту.

— Чому ж не любити свинини? — сказав Данило.— Тільки турки та жида не їдять свинини.

Ще суворіше нахмурився батько.

Тільки саму лемішку з молоком і їв старий батько і хильнув замість горілки з фляги, що була в нього за пазухою, якоїсь чорної води.

Пообідавши, заснув Данило молодецьким сном і прокинувся тільки надвечір. Сів він і почав писати листи у козацьке військо; а пані Катерина почала гойдати ногою коліску, сидючи на лежанці. Сидить пан Данило, дивиться лівим оком на писання, а правим у віконце. А з віконця далеко виблискують гори й Дніпро. За Дніпром синіють ліси. Мерехтить зверху проясніле нічне небо; та не далеким небом і не синім лісом милується пан Данило, дивиться він на береговий виступ, на якому темнів старий замок. Йому здалося, наче блиснуло в замку світлом вузеньке віконечко. Та все тихо. Це, мабуть, привиділося йому. Чути тільки, як глухо шумить унизу Дніпро і з трьох боків одна по одній б'ють раптово пробуджені хвилі. Він не бунтує. Він, як дід, бурчить і нарікає; йому все не любе; все змінилося навколо нього; тихо ворогує він з прибережними горами, лісами, лугами і несе на них скаргу в Чорне море.

От на широкому Дніпрі зачорнів човен, і в замку знову неначе блиснуло щось. Тихо свиснув Данило, і вбіг на його свист вірний хлопець.

— Бери, Стецьку, з собою мерщій гостру шаблю та гвинтівку і йди за мною!

— Ти йдеш? — спитала пані Катерина

— Йду, жінко. Треба оглянути всі місця: чи все гаразд.

— Мені, одначе, страшно залишатися самій. Сон мене змагає. Що, коли мені присниться те ж саме? Я навіть не певна, чи був то сон, так це все було схоже на яв.

— З тобою стара зостанеться; а в сінях і на подвір'ї сплять козаки!

— Стара спить уже, а на козаків надія погана. Слухай, пане Даниле, замкни мене в кімнаті, а ключ візьми з собою. Мені тоді не так буде страшно, а козаки хай ляжуть під дверима!

— Хай буде так,— сказав Данило, витираючи пил з гвинтівки і насипаючи на полицю пороху.

Вірний Стецько вже стояв одягнений при всій козацькій зброї. Данило надів смушеву шапку, зачинив вікно, зачинив на засуви двері, замкнув і вийшов потихеньку з двору поміж сонними своїми козаками в гори.

Небо майже все прояснилося. Свіжий вітер ледь-ледь повівав з Дніпра. Коли б не було чути здалеку квиління чайки, то тиша була б і зовсім німа. Та от ніби шурхіт... Бурульбаш з вірним слугою тихо сховався за терник, що прикривав вирубану засіку. Хтось у червоному жупані, з двома пістолями, з шаблею при боці сховався з гори.

— Це тесть! — промовив пан Данило, розглядаючи його з-за куща.— Навіщо й куди йому йти в цей час? Стецьку! Не лови гав, дивися пильно, куди попрямує пан отець.

Чоловік у червоному жупані зійшов на самий берег і повернув до мису.

— А! Он куди! — сказав пан Данило.— Що, Стецьку, адже ж він прямісінько поперся до чаклуна в гніздо.

— Та, мабуть, не куди інше, пане Даниле! Інакше ми б його побачили з того боку. А він зник біля замку.

— Почекай, виліземо, а потім підемо по слідах. Тут щось та криється. Ні, Катерино, я казав тобі, що батько твій лиха людина; не так він і робив усе, як православному годиться.

Уже мелькнули пан Данило і його вірний хлопець на виступі берега. От уже їх і не видно. Глухий ліс, що оточував замок, сховав їх. Вгорі тихо засвітилося віконце. Внизу стоять козаки й думають, як би то зайти їм. Ні воріт, ні дверей не видно. З двору, мабуть, є хід; та як зайти у двір? Здалеку чути, як бряжчать ланцюги і бігають собаки.

— Чого я думаю довго! — сказав пан Данило, побачивши перед вікном високого дуба.— Сій тут, хлопче! Я полізу на дуб, з нього можна прямо дивитись у вікно.

Зняв він з себе пояс, кинув на землю шаблю, щоб не бряжчала, і, ухопившись за гілля, поліз угору. Віконце все ще світилося. Сівши на гілляку біля вікна, обхопив він рукою стовбур і глянув, у кімнаті й свічки немає, а світиться. По стінах чудні знаки. Висить зброя, та все дивна, такої не носять ні турки, ні кримці, ні ляхи, ні християни, ні славний народ шведський. Під стелею сюди й туди пролітають нетопирі, і тінь від них миготить на стінах, на дверях, на помості. Ось відчинилися без скрипу двері. Входить хтось у червоному жупані і просто до стола, накритого білою скатертиною. «Це він, це тесть!» Пан Данило опустився трохи нижче і притулився щільніше до дерева.

Та тому ніколи дивитися, чи не зазира хто у вікно. Він прийшов похмурий, сердитий, зірвав з стола скатертину — і враз по всій кімнаті тихо розлилося прозоро-голубе світло. Хвилі давнішого блідо-золотого світла, не змішуючись з ним, переливалися, пірнали, неначе в блакитному морі, і тяглися пасмами, ніби на мармурі. Тоді поставив він на стіл горщик і почав кидати в нього якісь трави.

Пан Данило почав придивлятися і не побачив на ньому вже червоного жупана; замість того з'явилися на ньому широкі шаровари, які носять турки; за поясом пістолі; на голові якась чудна шапка, розписана вся не руськими і не польськими письменами. Глянув на обличчя — і обличчя стало змінюватися: ніс витягся і завис над губами, рот за хвилину розтягся до вух; зуб визирнув з рота, викривився, і став перед ним той самий чаклун, що з'явився на весіллі в осавула. «Правдивий твій сон, Катерино!» — подумав Бурульбаш.

Чаклун став ходити навколо стола, знаки стали швидше мінятися на стіні, а нетопирі почали літати скоріше вниз і вгору, сюди

й туди. Голубе світло рідшало, рідшало та й зовсім ніби згасло. І світлиця світилася вже блідим рожевим світлом Здавалося, з тихим дзвоном розливалось дивне світло по всіх кутках і раптом зникло, і усе вкрила пільма. Чути тільки шум, неначе вітер у тиху вечірню годину вигравав, кружляючи по водяному дзеркалу, нахилляючи ще нижче у воду сріблясті верби. І ввижається панові Данилу, що в світлиці блищить місяць, ходять зірки, неясно мигтить темно-синє небо, і холод нічного повітря війнув навіть йому в обличчя. І ввижається панові Данилу (тут він став мацати себе за вуса, чи не спить), що вже не небо в світлиці, а його власна опочивальня; висять на стіні його татарські й турецькі шаблі; біля стін полиці, на полицях домашній посуд і начиння; на столі хліб і сіль; висить колиска... але замість образів визирають страшні обличчя; на лежанці... та густий туман вкрив усе, і стало знову темно. І знову з дивним дзвоном освітилася вся світлиця рожевим світлом, і знову стоїть чаклун нерухомо, як і раніше, в дивовижній своїй чалмі. Звуки стали гучніші й густіші, тонке рожеве світло яснішало, і щось біле, неначе хмаринка, попливло посередині хати; і ввижається панові Данилу, що хмара та не хмара, що то стоїть жінка; тільки з чого вона: з повітря, чи що, виткана? Чому ж вона стоїть і землі не торкається, і не спирається ні на що, і крізь неї просвічує рожеве світло, і миготять на стіні знаки? Ось вона якось поворухнула прозорою головою своєю: тихо світяться її блідо-голубі очі, волосся в'ється і спадає на плечі їй, неначе блідо-сірий туман, губи блідо червоніють, мов крізь біло-прозоре ранкове небо ллється ледве помітне ясно-червоне світло зорі; брови невиразно темніють... Ой! Це Катерина! Тут відчув Данило, що руки й ноги у нього немов скуті; він силкувався щось вимовити, та губи ворушилися без звуку.

Нерухомо стояв чаклун на своєму місці.

— Де ти була? — спитав він, і та, що стояла перед ним, затремтіла.

— О! Навіщо ти мене викликав? — тихо простогнала вона.— Мені було так радісно. Я була в тому самому місці, де народилась і прожила п'ятнадцять років. О, як хороше там! Які зелені й пахучі ті луки, де я гралася в дитинстві; і польові квіточки ті ж самі, і хата наша, і город! О, як обняла мене люба мати моя! Яка любов у неї в очах! Вона голубила мене, цілувала у вуста і щоки, розчісувала

густим гребінцем мою русу косу... Батьку! — тут вона втупила в чаклуна бліді очі.— Навіщо ти зарівав матір мою?

Грізно чаклун посварився пальцем.

— Хіба я просив тебе говорити про це? — і прозора красуня затремтіла.— Де тепер пані твоя?

— Пані моя, Катерина, тепер заснула, а я й зраділа, спурхнула й полинула. Мені давно хотілось побачити матір. Мені раптом стало п'ятнадцять років; я вся стала легенька, як пташка. Навіщо ти мене викликав?

—Ти пам'ятаєш усе те, що я говорив тобі вчора? — спитав чаклун так тихо, що ледве можна було розібрати.

— Пам'ятаю, пам'ятаю; та чого б не дала я, щоб тільки забути про це! Бідна Катерина! Вона багато чого не знає з того, що знає душа її.

«Це Катеринина душа»,— подумав пан Данило, та все ще не наважувався поворухнутися.

— Покайся, батьку! Хіба не страшно, що після кожного убивства твого мерці встають з могил?

— Ти знову за старе! — грізно перебив чаклун.— Я поставлю на своєму, я змушу тебе зробити, що мені хочеться. Катерина полюбить мене!..

— О, ти страховище, а не батько мій! — застогнала вона.— Ні, не буде, як ти хочеш! Правда, ти домігся нечистими чарами своїми, що можеш викликати душу й мучити її; та сам тільки бог може змушувати її робити те, що йому хочеться. Ні, ніколи Катерина, доки я буду держатися в її тілі, не наважиться на безбожний вчинок. Батьку, вже близько страшний суд! Коли б ти і не батько мій був, і тоді не примусив би мене зрадити свого коханого, вірного чоловіка. Коли б чоловік мій і не був мені вірний і любий, і тоді б не зрадила його, тому що бог не любить клятвопорушних і невірних душ.

Тут втупила вона бліді очі свої у вікно, під яким сидів пан Данило, і застигла на місці...

— Куди ти дивишся? Кого там бачиш? — закричав чаклун.

Прозора Катерина затремтіла. Та вже пан Данило був давно на землі і пробирався з своїм вірним Стецьком у свої гори. «Страшно, страшно!» — говорив він про себе, відчувши якийсь страх у козацькому серці, і незабаром пройшов через свій двір, де усе ще

міцно спали козаки, крім одного, що сидів за вартового і кутив люльку.

Небо все було засіяне зірками.

V

— Як добре ти зробив, що розбудив мене! — говорила Катерина, протираючи очі вишиваним рукавом своєї сорочки і розглядаючи з ніг до голови свого чоловіка, що стояв перед нею.— Який страшний сон я бачила! Як важко дихали груди мої! Ух!.. Мені здавалося, що я вмираю...

— Який же сон, чи не такий? — і став Бурульбаш розповідати дружині своїй усе, що він бачив.

— Ти як про це дізнався, чоловіче мій? — здивовано спитала Катерина.— Але ні, багато чого мені невідомо з того, що ти розповідаєш. Ні, мені не снилося, ніби батько убив матір мою; ані мерців, нічого не бачила я. Ні, Даниле, ти не так розповідаєш. Ой, який страшний батько мій!

— І не диво, що ти багато чого не бачила. Ти не знаєш і десятої частини з того, що знає душа. Чи знаєш, що батько твій антихрист? Ще минулого року, коли збирався я разом з ляхами на кримців (тоді я ще держав сторону того поганського народу), мені говорив ігумен Братського монастиря,— він, жінко, свята людина,— що антихрист має владу викликати душу кожної людини; а душа гуляє по своїй волі, коли людина засне, і літає разом з архангелами навколо божої світлиці. Мені з першого разу не сподобалося обличчя твого батька. Коли б я знав, що у тебе такий батько, я б не одружувався з тобою; я б кинув тебе і не брав би на душу гріха, породичавшись з антихристовим племенем.

— Даниле! — сказала Катерина, затуливши обличчя руками і плачучи.— Чи я завинила чим перед тобою? Чи я зрадила тебе, любий мій чоловіче? Чим же накликала на себе гнів твій? Чи не вірно служила тобі? Чи сказала наперекір слово, коли ти повертався напідпитку з молодецького бенкету? Чи не народила тобі чорнобрового сина?..

— Не плач, Катерино, я тебе тепер знаю і не кину нізащо. Гріхи всі лежать на батькові твоєму.

— Ні, не називай його батьком моїм! Він не батько мені. Бог свідок, я зрікаюся його, зрікаюся батька! Він антихрист, боговідступник! Хай гине він, потопає — не подам руки, щоб врятувати його. Хай сохне він від таємного зілля — не подам води напитися йому. Ти в мене батько мій!

VI

У глибокому склепі в пана Данила, за трьома замками, сидить чаклун, закутий у залізні ланцюги, а вдалині над Дніпром палає бісівський його замок, і червоні, як кров, хвилі плещуть і товпляться навколо старовинних стін. Не за чаклунство і не за безбожні діла сидить у глибокому склепі чаклун. За те суддя бог. А сидить він за таємну зраду, за те, що змовлявся з ворогами православної руської землі продати католикам український народ і попалили християнські церкви. Похмурий чаклун; думка чорна як ніч у нього в голові. Тільки один день залишається жити йому; а завтра попрощається з світом. Завтра чекає на нього страта. Не зовсім легка страта чекає на нього: це ще милість, коли зварять живцем його в казані або здеруть з нього грішну шкіру. Похмурий чаклун похилив голову. Може, він уже и кається перед смертю, тільки не такі гріхи в нього щоб бог простив його. Вгорі перед ним вузьке вікно із залізними ґратами. Брязкаючи ланцюгами, підтягся він до вікна подивитися, чи не пройде дочка його Вона лагідна, не злопам'ятна, як голубка, чи не змилюється над батьком... Та нікого немає. Внизу біжить дорога, по ній ніхто не пройде. Нижче привілля дніпрове; Дніпрові ні до кого немає діла: він бушує, і невесело слухати колодникові одноманітний шум його.

Та от хтось з'явився на дорозі — то козак! І тяжко зітхнув в'язень. Знову навколо безлюдно. Он хтось вдалині спускається... Розмаявся зелений кунтуш... Сяє на голові золотий кораблик... Це вона! Ще ближче притулився він до вікна. Ось уже підходить близько...

— Катерино! Дочко! Змилюсь, подай милостиню!..

Вона німа, вона не хоче слухати, вона й очей не підведе на в'язницю і вже пройшла, уже й сховалася. Порожньо на всьому світі. Журно гомонить Дніпро. Туга залягає в серці. Та чи знає цю тугу чаклун?

День хилиться надвечір. Вже сонце сіло. Вже й немає його Вже й вечір: свіжо; десь реве віл; звідкись долинають звуки — мабуть, десь ідуть люди з роботи й веселяться; на Дніпрі проплив човен... кому яке діло до колодника! Блиснув на небі срібний серп. Он хтось іде з того боку по дорозі. Важко розглядіти у п'їтми. Це повертається Катерина.

Дочко! Христа ради! І люті вовченята не роздеруть свою матір! Дочко! Хоч глянь на злочинного батька свого! — Вона не слухає і йде далі.— Дочко, заради нещасної матері!..— Вона спинилася.— Прийди прийняти моє останнє слово!

— Навіщо ти кличеш мене, боговідступнику! Не називай мене дочкою! Ми не рідня з тобою. Чого ти хочеш від мене заради нещасної моєї матері?

— Катерино! Близький мій кінець, я знаю, мене твій чоловік хоче прив'язати до кобилячого хвоста и пустити по полю, а може, и іще страшнішу вигидає кару...

— Та хіба є на світі кара, рівна твоїм гріхам? Жди її, ніхто не стане просити за тебе.

— Катерино! Мене не кара страшить, а муки на тому світі... Ти безгрішна, Катерино, душа твоя буде літати в раю біля бога; а душа боговідступного батька твого буде горіти у вогні вічному, і ніколи не згасне той вогонь; усе дужче й дужче буде він розгоратися і краплини роси ніхто не зронить, і вітер не подихне...

Цю кару не в моїй волі полегшити,— сказала Катерина, відвернувшись.

— Катерино! Зачекай, ще хоч одне слово: ти можеш врятувати мою душу. Ти не знаєш ще, який добрий і милосердий бог. Чула ти про апостола Павла, який був він грішний чоловік, та потім показався і став святий.

— Що я можу зробити, щоб врятувати твою душу? — сказала Катерина.— Чи ж мені, безсилій жінці, про це думати?

— Коли б мені пощастило звідси вийти, я б усе кинув. Покаюся: піду в печери, надіну на тіло жорстку власяницю, день і ніч буду молитися богу. Не тільки скоромного, не візьму риби в рот! Не постелю одежини, лягаючи спати! І все буду молитися, все молитися! І якщо не зніме з мене милосердя боже хоч сотої частини гріхів, закопаюся по шию в землю або замуруюся в кам'яну стіну, не візьму ні їжі, ні пиття й помру, а все добро своє віддам ченцям, щоб сорок днів і сорок ночей правили по мені панахиду.

Завагалася Катерина.

— Нехай я й відімкну, та хіба зможу я розкувати твої ланцюги?

— Я не боюся ланцюгів,— говорить він,— ти кажеш, що вони за-
кували мені руки й ноги? Ні, я напустив їм у вічі туману і замість
руки простяг сухе дерево. Ось я, дивися, на мені нема тепер жод-
ного ланцюга! — казав далі він, виходячи на середину.— Я б і стін
цих не побоявся і пройшов би крізь них, та чоловік твій і не знає,
які це стіни, їх ставив святий схимник, і ніяка нечиста сила не
зможе звідси вивести колодника, не відімкнувши тим самим ключ-
чем, яким замикав святий свою келію. Таку саму келію викопаю і
я собі, нечуваний грішник, коли вийду на волю.

— Слухай, я випущу тебе, та коли ти мене обманюєш,— сказала
Катерина, зупинившись перед дверима,— і замість того щоб пока-
ятися, станеш знову чортові братом?

— Ні, Катерино, мені недовго зостається жити вже. Близький і
без страти мій кінець. Невже ти думаєш, що я віддам сам себе на
вічну муку?

Замки загримотіли.

— Прощай! Хай боронить тебе бог милосердий, дитино моя! —
сказав чаклун, поцілувавши її.

— Не торкайся мене, нечуваний грішнику, іди скоріше! — мовила
Катерина, та його вже не було.

— Я випустила його,— проговорила вона, злякавшись й дико
оглядаючи стіни.— Що я скажу тепер чоловікові? Я загинула. Мені
лишається живій тепер закопатися в могилу! — і, заридавши, май-
же впала вона на пеньок, на якому тільки що сидів колодник.—
Але я врятувала душу,— сказала вона тихо,— я зробила святе
діло. Та чоловік мій... Я вперше обманула його. О, як страшно, як
тяжко буде говорити йому неправду. Хтось іде. Це він! Чоловік! —
скрикнула вона в розпачі і непритомна впала на землю.

VII

— Це я, доню моя! Це я, моє серденько! — почувла Катерина, оп-
ритомнівши, і побачила перед собою стару служницю. Баба, схи-
лившись, здавалось, щось шепотіла і, простягнувши над нею висхлу
руку свою, бризкала на неї холодною водою.

— Де я? — мовила Катерина, підводячись і озираючися.— Передо мною шумить Дніпро, за мною гори... куди завела ти мене, бабо?

— Я тебе не завела, а вивела; винесла на руках своїх з задущливого підвалу. Замкнула ключиком, щоб тобі не перепало від пана Данила.

— Де ж ключ? — сказала Катерина, позираючи на свій пояс.— Я його не бачу.

— Його відв'язав чоловік твій подивитися на чаклуна, дитино моя.

— Подивитися?.. Бабо, я загинула! — скрикнула Катерина.

— Хай бог милує нас від цього, дитино моя! Мовчи тільки, моя паняночко, ніхто ні про що не дізнається!

— Він утік, проклятий антихрист. Ти чуєш, Катерино? Він утік! — сказав пан Данило, підступаючи до дружини своєї. Очі грізно блискали; шабля, брязкаючи, тряслася на боці в нього. Помертвіла жінка.

— Його випустив хтось, мій любий чоловіче? — промовила вона тремтячи.

— Випустив, правда твоя; та випустив чорт. Глянь, замість нього колода закута в залізо. Зробив же бог так, що чорт не боїться козачих рук! Коли б тільки думку про це мав у голові хоч один з моїх козаків, і я б дізнався... я б і карі йому не знайшов!

— А коли б я?..— мимохить промовила Катерина і злякано спиналася.

— Коли б ти надумала, тоді б ти не жінка мені була. Я б тебе зашив тоді в мішок і втопив би на самій середині Дніпра!..

Дух захопило Катерині, і їй здалося, що волосся стало сторч на голові її.

VIII

На дорозі біля самого кордону, у корчмі, зібралися ляхи і бенкетують уже два дні. Немало всього наброду. Зійшлися, мабуть, для якогось наїзду: у декого й мушкети є; дзенькають шпори; брязкають шаблі. Пани веселяться й хвастають, говорять про небувалі діла свої, глузують з православ'я, звать народ український своїми холопами, і поважно крутять вуса, і пихато задирають голови, вигідно розкинувшись на лавах. З ними і ксьондз. Тільки й ксьондз

у них їм до пари і зовні навіть не схожий на християнського попа. П'є й гуляє з ними і говорить нечестивим язиком своїм соромітні речі. Нічим не поступається перед ними й челядь: позакидали назад рукави пошарпаних жупанів своїх і ходять козирем, мовби щось путнє. Грають у карти, б'ють один одного по носах. Набрали з собою чужих жінок. Галас, бійка!.. Пани скаженіють та бешкетують; хапають за бороду жида, малюють йому на нечестивому лобі хрест; стріляють у жіночок холостими зарядами і танцюють краков'як з нечестивим попом своїм. Не бувало такого осквернення руської землі і від татар. Мабуть, їй уже бог призначив за гріхи терпіти таку наругу! Чути крізь суцільний содом, що говорять про задніпровський хутір пана Данила, про красуню дружину його... Не на добре діло зібралася ця згряя!

ІХ

Сидить пан Данило біля стола у своїй світлиці, підпершися ліктем, і думає. Сидить на лежанці пані Катерина і співає пісню.

— Щось сумно мені, дружино моя! — сказав пан Данило.— І голова болить у мене, і серце болить. Якось тяжко мені! Видно, десь недалеко вже ходить смерть моя.

«О мій любий чоловіче! Прихилися до мене голівонькою! Навіщо ти плекаєш у себе такі чорні мислі»,— подумала Катерина, та не посміла сказати. Гірко їй було, повинній перед чоловіком, приймати його ласку.

— Слухай, дружино моя! — сказав Данило. Не покидай сина, коли мене не стане. Якщо кинеш його, не буде тобі від бога щастя на тому й на цьому світі. Тяжко буде гнити моїм кісткам у сирій землі; а ще тяжче буде душі моїй.

— Що ти кажеш, чоловіче мій! Чи ж не ти глузував з нас, кволик жінок? А тепер сам говориш, як квола жінка. Тобі ще довго треба жити.

— Ні, Катерино, чує душа близьку смерть. Чогось сумно стає на світі. Часи лихі надходять. Ох, пам'ятаю, пам'ятаю я роки; вже, мабуть, так не буде! Він був ще живий, честь і слава нашого війська, старий Конашевич! Наче зараз бачу — проходять козацькі полки! То був золотий час, Катерино! Старий гетьман сидів на вороному коні. Виблискувала в руках булава; круг нього сердюки;

а навколо хвилювало червоне море запорожців. Заговорив гетьман — і все завмерло. Заплакав старий, як почав згадувати нам колишні діла та бої. Ех, коли б ти знала, Катерино, як рубалися ми тоді з турками! На голові моїй видно і досі шрами. Чотири кулі в чотирьох місцях пронизали мене. І жодна з ран не зажила цілком. Скільки ми тоді набрали золота! Коштовні самоцвіти шапками черпали козаки. Яких коней, Катерино, коли б ти знала, яких коней ми тоді забрали! Ох, не воювати вже мені так! Здається, і не старий, і тілом дужий, а шабля козацька випадає з рук, живу без діла, і сам не знаю, для чого живу. Порядку немає на Україні: полковники й осавули гризуться, як собаки, між собою. Немає старшої голови над усіма. Шляхетство наше перейняло польські звичаї, перебрало лукавство... продало душу, прийнявши унію. Жиди утискують бідний народ. О часи, часи, минулі часи, де ділися ви, літа мої? Піди, хлопче, у підвал, принеси мені кухоль меду! Вип'ю за колишню долю і за давні літа!

— Як будемо приймати гостей, пане? З лугового боку ідуть ляхи! — сказав, увійшовши в хату, Стецько.

— Знаю, чого ідуть вони,— промовив Данило, підводячися з місця.— Сідлайте, мої вірні слуги, коней! Беріть зброю! Шаблі наголо! Не забудьте набрати й свинцевого толокна. З честю треба зустріти гостей!

Та ще не встигли козаки сісти на коней і позаряджати мушкети, а вже ляхи, неначе опалий восени з дерева на землю лист, засіяли собою гору.

— Е, та тут є з ким позмагатися! — сказав Данило, позираючи на товстих панів, що, поважно блискаючи золотою зброєю, похитувалися спереду на конях.— Видно, ще раз доведеться нам погуляти на славу! Втійшайся ж, козацька душе, востаннє! Гуляйте, хлопці, прийшло наше свято!

І пішла по горах веремія і загув бенкет: гуляють мечі; літають кулі; іржуть і тупотять коні. Від крику паморочиться голова; від диму сліпнуть очі. Усе змішалось. Та козак відчуває, де друг, де ворог; продзижчить куля — падає хвацький вершник з коня; свисне шабля — котиться по землі голова, мимрячи язиком щось недоладне.

Та вирізняється з натовпу червоний верх козацької шапки пана Данила; миготить золотий пояс на синьому жупані- вихором в'ється грива вороного коня. Як птиця, перелітає він з місця на місце; вигукує і махає дамаською шаблею і рубає з правого і лівого плеча. Рубай, козаче! Гуляй, козаче! Тіш молодецьке серце; та не задивляйся на золоту зброю й жупани! Топчи під ногами золото й самоцвіти! Коли, козаче! Гуляй, козаче! Та оглянься назад: нечестиві ляхи підпалюють вже хати і женуть налякану худобу. І, як вихор, повернув пан Данило назад, і шапка з червоним верхом мелькає вже біля хат, і рідшає ворогів навколо нього.

Не годину, не дві б'ються козаки з ляхами. Не багато вже лишилось тих і других. Та не бере втома пана Данила: збиває з сідла довгим списом своїм, топче баским конем піших; вже очищається двір, уже почали розбігатися ляхи; вже здирають козаки з убитих золоті жупани і багату зброю; вже пан Данило збирається в погоню і розглядається, щоб скликати своїх... і аж закипів від люті: побачив Катерининою батька. Он він стоїть на горі і націлює на нього мушкет. Данило погнав коня просто на нього... Козаче, на загибель ідеш!.. Мушкет гримить — і чаклун зник за горою. Тільки вірний Стецько бачив, як майнув червоний одяг і дивна шапка. Захитався козак і впав на землю. Кинувся вірний слуга до свого пана — лежить пан його, простягнувшись на землі і закривши ясні очі. Червона кров закипіла на грудях. Та, видно, почув вірного слугу свого. Тихо розплющив очі; , блиснув очима:

— Прощай, Стецьку! Скажи Катерині, щоб не кидала сина! Не кидайте і ви його, мої вірні слуги! — і стих. Вилетіла козацька душа з дворянського тіла; посиніли уста. Спить козак непробудно.

Заридав вірний слуга і махає рукою Катерині:

— Іди, пані, йди; підгуляв твій пан. Лежить він п'янісінький на сирій землі. Довго не витверезиться!

Сплеснула руками Катерина і впала, як сніп, на мертве тіло.

— Чоловіче мій, чи це ти лежиш тут, закривши очі? Устань, мій любий соколе, подай рученьку свою! Підведися! Подивися хоч раз на свою Катерину, ворухни вустами, промов хоч одне слово!.. Та ти мовчиш, ти мовчиш, мій ясний пане! Ти посинів, як Чорне море. Серце твоє не б'ється! Чому ти такий холодний, мій пане? Мабуть, не гарячі мої сльози, несила їм зігріти тебе! Мабуть, не голосний

мій плач, не розбудити ним тебе! Хто ж поведе тепер полки твої? Хто помчить на твоєму вороному коникові? Гучно загукає і замахає шаблею перед козаками? Козаки, козаки! Де честь і слава ваша? Лежить честь і слава ваша, склепивши очі, на сирій землі! Поховайте ж мене, поховайте разом із ним! Засипте мені очі землею! Придушіть кленовими дошками на білі груди! Мені не потрібна більше краса моя!

Плаче й побивається Катерина; а далина вся вкривається курявою: мчить старий осавул Горобець на допомогу.

Х

Чудовий Дніпро у тиху погоду, коли вільно і плавно мчить крізь ліси й гори повні води свої. Ані ворухнеться; ані загуркотить. Дивишся і не знаєш, іде чи не йде його велична широчінь, і здається, неначе увесь вилитий він із скла і неначе блакитний дзеркальний шлях, без міри в ширину, без кінця в довжину, плине і в'ється по зеленому світу. Любо тоді й жаркому сонцю глянути з височини і опустити промені у холод скляних вод, і прибережним лісам яскраво відбитися у водах. Зеленокудрі! Вони припали разом з польовими квітами до вод і, схилившись, дивляться у них, і не надивляться, і не намілюються світлим образом своїм, і посміхаються до нього, і вітають його, киваючи гіллям В середину ж Дніпра вони не сміють глянути: ніхто, крім сонця й блакитного неба, не дивиться на нього. Мало який птах долетить до середини Дніпра. Розкішний! Немає рівної йому ріки на світі. Чудовий Дніпро і теплої літньої ночі, коли все засинає — і людина, і звір, і птах; а тільки бог величаво озирає небо і землю і величаво струшує ризу. Від ризи сиплються зірки. Зірки горять і сяють над світом, і всі разом відбиваються у Дніпрі. Усіх їх держить Дніпро у темному лоні своєму Жодна не втече від нього, хіба що згасне на небі. Чорні ліси, унизані сонними воронами, і в давнину розламані гори, нависнувши, силкуються закрити його хоч довгою тінню своєю марно! Немає нічого на світі, що могло б прикрити Дніпро. Синій, синій рухається він плавним розливом, і серед ночі, як серед дня, видно його так далеко, як тільки може бачити людське око. Ніжачись і пригортаючись ближче до берегів від нічного холоду, дає він по собі срібний струмінь; і струмінь той спалахує, неначе

дамаська шабля; а він синій, знову заснув. Чудовий і тоді Дніпро, і немає ріки, рівної йому, на світі! Коли ж підуть горами по небу сині хмари, чорний ліс хитається до кореня, дуби тріщать, і блискавка, зламуючися поміж хмарами, враз осяє весь світ — страшний тоді Дніпро! Водяні горби гуркочуть, б'ючись об гори, і з блиском та стогоном відбігають назад, і плачуть, і голосять вдалині. Так побивається стара козакова мати, виряджаючи свого сина у військо. Розгульний і бадьорий, іде він на вороному коні, узявшись в боки і по-молодецькому заламавши шапку; а вона, ридаючи, біжить за ним, хапається за стремена, ловить вудила, і ламає руки, і заливається гарячими сльозами.

Дико чорніють поміж войовничими хвилями обгорілі пні й каміння на береговому виступі. Б'ючися об берег, підіймається вгору і падає вниз човен, що хоче тут пристати Хто з козаків насмілився гуляти в човні в годину, коли розгнівався старий Дніпро? Видно, не знає козак, що він ковтає людей, як мух.

Човен пристав, і вийшов з нього чаклун. Невеселий він: гірка йому тризна, яку справили козаки над убитим своїм паном. Немало поплатилися ляхи: сорок чотири пани з усією зброєю й жупанами та тридцять три холопи порубані на куски; а решту разом з кіньми погнали в полон продати татарам.

По кам'яних схилах спустився він поміж обгорілими пеньками вниз, де глибоко в землі викопана була у нього землянка. Тихо увійшов він, не рипнувши дверима, поставив на стіл, вкритий скатертиною, горщик і став кидати довгими руками своїми якісь невідомі трави; узяв кухоль, зроблений з якогось дивного дерева, зачерпнув ним води і почав лити, ворущачи губами і творячи якісь заклинання. З'явилося рожеве світло в світлиці; і страшно було глянути тоді йому в обличчя. Воно здавалося кривавим, глибокі зморшки тільки чорніли на ньому, а очі були як у вогні. Нечистивий грішник! Вже й борода давно посивіла, і обличчя пооране зморшками, і висох увесь, а все ще плекає безбожний намір. Посеред хати попливла біла хмарина, і щось схоже на радість блиснуло в обличчі його. Та чому ж раптом став він нерухомий, з роззявленим ротом, не сміючи поворухнутися, і чому волосся на його голові стало сторч, як щетина? У хмарині перед ним світилося чиєсь дивне обличчя. Непрохане, некликане з'явилося воно до нього в

гості; що далі, вирізнялося більше і втупило в нього нерухомі очі. Риси його, брови, очі губи — все незнайоме йому. Ніколи за все життя своє він його не бачив. І страшного, здається, в ньому мало; а непереборний жах охопив чаклуна. А незнайома дивна голова крізь хмарину так само нерухомо дивилася на нього. Хмарина вже й зникла; а риси невідомого ще ясніше визначились, і гострі очі не відривалися від нього. Чаклун пополотнів. Диким, не своїм голо- сом скрикнув, перекинув горщик... Все зникло.

ХІ

— Заспокойся, моя люба сестро! — говорив старий осавул Горобець.— Сни мало коли говорять правду.

— Приляж, сестро! — говорила молода його невістка.— Я по- кличу бабу, ворожку; проти неї ніяка сила не встоїть. Вона виллє переполох тобі.

— Нічого не бійся! — сказав син його, хапаючись за шаблю.— Ніхто тебе не скривдить.

Похмуро, каламутними очима, дивилася на всіх Катерина і не знаходила слів. «Я сама накликала на себе загибель. Я випустила його». Нарешті вона сказала:

— Мені немає від нього спокою! От уже десять днів я у вас у Києві; а горя й на краплину не поменшало. Думала, буду хоч се- ред тиші вирощувати на помсту сина... Страшний, страшний при- видівся він мені у сні! Боронь боже і вам побачити його! Серце мое й досі б'ється. «Я зарубаю твоє дитя, Катерино,— кричав він,— якщо не вийдеш за мене заміж!..» — і, зарідавши, кинулася вона до колиски, а злякане дитя простягло ручки й кричало.

Кипів і лютився син осавула, почувши такі слова. Розходився і сам осавул Горобець:

— Нехай тільки спробує він, окаянный антихрист, прийти сюди; знатиме, чи буває сила в руках старого козака. Бог бачить,— го- ворив він, підводячи вгору гострі очі,— чи не летів я допомогти братові Данилові? Його свята воля! Застав уже в холодній постелі, на якій багато, багато полягало козацького народу. Зате хіба не бучна була тризна по ньому? Чи випустили хоч одного ляха жи- вого? Заспокойся ж, моя дитино! Ніхто не посміє тебе скривдити, хіба ні мене не буде, ні мого сина.

По цій мові старий осавул підійшов до колиски, і дитя, побачивши на ремені в нього у срібній оправі червону люльку й гаман з блискучим кресалом, простягло до нього рученята і засміялося.

— У батька піде,— сказав старий осавул, знімаючи з себе люльку і віддаючи йому,— ще з колиски не вийшов, а вже думає курити люльку.

Тихо зітхнула Катерина і почала гойдати колиску. Умовилися перебути ніч разом, і трохи згодом поснули всі. Заснула й Катерина.

У дворі і в хаті все було тихо, не спали тільки козаки, що стояли на варті. Враз Катерина, скрикнувши, прокинулася, і за нею прокинулися всі.

— Він убитий, він зарізаний! — закричала вона і кинулася до колиски.

Усі обступили колиску і скам'яніли від страху: в ній лежало неживе дитя. Жодного звуку не видав ніхто з них, не знаючи, що й думати про нечуваний злочин.

ХІІ

Далеко від Українського краю, проїхавши Польщу, проминувши і багатолюдне місто Лемберг, ідуть рядами високоверхі гори. Гора за горою, неначе кам'яні ланцюги, перекинулись по землі вправо і вліво і обковують її кам'яною товщею, щоб не просочилося шумне й буйне море. Тягнуться кам'яні пасма у Валахію і в Седмиградську область, і громадям стали у вигляді підкови між галицьким і угорським народом. Немає таких гір у нашій країні. Погляд не зможе охопити їх; а на вершину деяких не ступала й нога людська. Дивний і вигляд їх: чи не зухвале море вибігло в бурю з широких берегів, підкинуло вихором збурені хвилі, і вони, скам'янівши, залишилися нерухомі в повітрі? Чи не обірвалися з неба важкі хмари і захарастили собою землю? Бо й на них такий самий сірий колір, а біла вершина блищить і іскриться на сонці. Ще до Карпатських гір почуєш руську вимову, і за горами ще де-не-де прозвучить начебто рідне слово, а там уже й віра не та, і мова не та. Живе не малолюдний народ угорський; їздить на конях, рубається і п'є не гірше за козака; а за кінську зброю та дорогі каптани не скупяться виймати з кишені червінці. Роздольні й великі між горами озера. Як скло, непорушні вони і, як дзеркало, відбивають в собі голі вершини гір і зелені їх підніжжя.

Та хто серед ночі, сяють чи не сяють зорі, їде на величезному вороному коні? Який богатир нелюдського зросту мчить під горами, над озерами, відсвічується з велетенським конем у непорушних водах, і велетенська тінь його страшно перебігає по горах? Блищать карбовані лати; на плечі спис; брязкає біля сідла шабля; шолом насунутий; вуси чорніють; очі заплющені; вії опущені — він спить. І, сонний, держить поводи; а за ним сидить на тому ж самому коні малятко джура і теж спить і, сонний, держиться за богатиря. Хто він, куди, чого їде? Хто його знає. Не день, не два вже він переїжджає гори. Блисне день, зійде сонце, його не видно; зрідка тільки помічали верховинці, що по горах миготить чиясь довга тінь, хоча небо ясне, і хмаринка не пройде по ньому. Тільки ж ніч нашле темряву, знову його видно і він відбивається в озерах, і за ним, тремтячи, мчить тінь його. Вже проїхав багато він гір і зїхав на Криван. За гору цю немає вищої в Карпатах; як цар, височить вона над іншими. Тут зупинився кінь і вершник, і ще глибше поринув він у сон, і хмари, спустившись, закрили його.

XIII

— Тс... тихо, бабо! Не стукай так, дитя моє заснуло. Довго кричав син мій, тепер спить. Я піду в ліс, бабо! Та чого ж ти так дивишся на мене? Ти страшна: у тебе з очей витягаються залізні кліщі... Ух, які довгі! І горять, як вогонь! Ти, мабуть, відьма! О, якщо ти відьма, то щезни звідси! Ти вкрадеш мого сина. Який дурний той осавул: він думає, мені весело жити в Києві; ні, тут і чоловік мій, і син; хто ж буде доглядати хати? Я вийшла так тихо, що ані кіт, ні собака не почули. Ти хочеш, бабо, стати молодою — це зовсім не важко: треба танцювати тільки; дивися, як я танцюю...— І, промовивши такі безладні слова, вже кружляла Катерина, озираючися навколо безумними очима і взявшись руками у боки. З вереском притупувала вона ногами; без міри, без такту дзвеніли її срібні підкови. Незаплетені чорні коси металися по білій шиї. Як птиця, не зупиняючися, літала вона, розмахуючи руками і киваючи головою, і здавалося, що, знесилившись, або впаде на землю, або віддасть богові душу.

Сумна стояла стара няня, і слізьми налилися її глибокі зморшки; важкий камінь лежав на серці у вірних хлопців, що дивилися на

свою пані. Вже зовсім ослабіла вона і ліниво тупала ногами на одному місці, думаючи, що танцює горлицю.

— А в мене намисто є, парубки! — сказала вона нарешті, зупинившись.— А у вас немає!.. Де чоловік мій? — скрикнула вона раптом, вихопивши з-за пояса турецький кинджал.— О! Це не такий ніж, якого треба.— При цьому і сльози, і туга з'явилися у неї на обличчі.— У батька мого глибоко серце, цим не дістанеш до нього. У нього серце із заліза куте. Йому скувала одна відьма на пекельному вогні. Чого ж не йде батько мій? Хіба він не знає, що час заколоти його? Видно, він хоче, щоб я сама прийшла...— І, не докінчивши, дивно засміялася.— Мені спала на думку кумедна історія: я згадала, як ховали мого чоловіка. Адже його живого поховали... Який сміх брав мене... Слухайте, слухайте! — І, замість говорити далі, почала вона співати пісню:

Біжить візок кривавенький;
У тім візку козак лежить,
Постріляний, порубаний.
В правій руці дротик держить,
З того дроту кривця біжить;
Біжить ріка кривавая.
Над річкою явір стоїть,
Над явором ворон криче.
За козаком мати плаче!
Не плач, мати, не журися!
Бо вже твій син оженився,
Та взяв жінку паняночку,
В чистім полі земляночку.
І без дверець, без віконць.
Та вже пісні вийшов кінець.
Танцювала риба з раком...

А хто мене полюбить, трясця його матері!

Так змішувалися у неї всі пісні. Уже день і два живе вона в своїй хаті і не хоче й слухати про Київ, і не молиться, і тікає від людей, і з ранку до пізнього вечора бродить по темних дібровах. Гостре гілля дряпає біле лице й плечі; вітер шарпає розплетені коси; торішнє листя шурхотить під ногами її — ні на що не дивиться вона. В час, коли вечірня зоря гасне, ще не з'являються зірки, не горить місяць, а вже страшно ходити в лісі, на дерева видираються і хапаються за сучки нехрещені діти, ридають, регочуть, котяться клубком по дорогах і в широкій кропиві; з дніпрових хвиль вибігають

зграйками дівчата, що загубили свої душі; волосся ллється з зеленої голови на плечі, вода лунко дзюрчить, стікаючи з довгого волосся на землю, і дівчина світиться крізь воду, немов крізь скляну сорочку; уста дивно посміхаються, щоки палають, очі виманюють душу... вона згоріла б від кохання, вона зацілувала б... Тікай, хрещений чоловіче! Вуста її — лід, постіль — холодна вода; вона залоскоче тебе і затягне у ріку. Катерина не дивиться ні на кого, не боїться, безумна, русалок, бігає пізно з ножем своїм і шукає батька.

Рано-вранці приїхав якийсь гість, ставний з себе, в червоному жупані і розпитує про пана Данила; все чує, витирає рукавом заплакані очі й знизує плечима. Він, мовляв, воював разом з покійним Бурульбашем; разом рубалися вони з кримцями і турками, та чи ж чекав він, щоб такий кінець спіткав пана Данила? Розповідає гість іще про багато що і хоче бачити пані Катерину.

Катерина спочатку не слухала нічого, що говорив гість; а тоді стала, як розумна, прислухатися до його мови. Він розповів про те, як вони жили разом з Данилом, наче брат з братом; Катерина все слухала і не зводила з нього очей.

«Вона прийде до пам'яті,— думали хлопці, дивлячись на неї.— Цей гість вилікує її! Вона вже слухає, як розумна!»

Гість почав розповідати тим часом, як пан Данило під час щирої розмови сказав йому: «Дивися, брате Копряне, коли волею божею не стане мене на світі, візьми до себе жінку, і хай вона буде твоєю дружиною...»

Страшно втупила в нього очі Катерина.

— А! — скрикнула вона.— Це він! Це батько! — і кинулася на нього з ножем.

Довго боровся той, намагаючися вирвати у неї ніж. Нарешті виврав, замахнувся — і сталася страшна річ: батько вбив безумну дочку свою

Вражені козаки кинулися були на нього; та чаклун встиг скочити на коня і зник з очей.

XIV

За Києвом з'явилося небачене чудо. Усі пани й гетьмани зібралися дивуватися з цього чуда: раптом стало видно далеко у всі

кінці світу. Вдалині засинів Лиман, за Лиманом розливалось Чорне море. Бували люди впізнали й Крим, що горою підносився з моря, і болотяний Сиваш. Ліворуч було видно землю Галицьку.

— А то що таке? — розпитував народ, що тут зібрався, старих людей, показуючи на далекі бовваніючі в небі і більше схожі на хмари сірі й білі верхи.

— То Карпатські гори! — одказували старі люди.— Між ними є такі, з яких вік не сходить сніг, а хмари пристають і ночують там.

Тут сталося нове диво: хмари злетіли з найвищої гори, і на вершині її з'явився при всій рицарській зброї вершник на коні з заплушченими очима, і його було так видно, неначе стояв він поблизу.

Тут, між враженим і наляканим народом, один скочив на коня і, дико озираючися навколо, неначе шукаючи очима, чи не жететься хто за ним, поспішно, з усієї сили погнав коня свого. То був чаклун. Чого ж так перелякався він? З страхом придивившись до дивного рицаря, впізнав він те саме обличчя, що незване привиділося йому, коли він чаклував. Сам не міг він зрозуміти, чому так злякався, коли його побачив, і, боязко озираючися, мчав він на коні, поки не застав його вечір і не проглянули зірки. Тут повернув він додому, може, спитати нечисту силу, що значить таке диво. Вже хотів він був перескочити з конем через вузьку ріку, що виступила рукавом серед дороги, як враз кінь на всьому скаку спинився, повернув до нього морду і, о диво, засміявся! Білі зуби страшно блиснули двома рядами в темряві. Стало сторч волосся на голові в чаклуна. Дико закричав він, і заплакав, як навіжений, і погнав коня просто до Києва. Йому ввижалося, що все з усіх боків бігло ловити його: дерева, обступивши темним лісом і, неначе живі, киваючи чорними бородами і витягаючи довге гілля, силкувалися задушити його, здавалося, що зірки бігли поперед нього, показуючи всім на грішника; сама дорога, здавалося, мчала по слідах його.

У розпачі чаклун летів до Києва до святих місць.

XV

Самотньо сидів у своїй печері перед лампадою схимник і не зводив очей з святої книги. Вже багато літ, як він усамітнився в своїй печері. Вже зробив собі і дощану труну, в яку лягав спати

замість ліжка. Закрив святий старець свою книгу і став- молитися... Раптом ускочив чоловік дивний і страшний з себе. Вперше здивувався святий схимник і відступив, побачивши такого чоловіка. Весь тремтів він, як осиковий лист; очі дико косилися; очі страхітливо блискали, дроз проймав од вигляду потворного його обличчя.

— Отче! Молися! Молися! — закричав він у розпачі.— Молися за пропащу душу! — і упав на землю.

Святий схимник перехрестився, дістав книгу, розгорнув і з жахом відступив назад, випустивши книгу.

— Ні, нечуваний грішнику! Немає тобі прощення! Тікай звідси! Не можу молитися за тебе!

— Ні? — закричав грішник, як безумний.

— Дивися, святі букви у книзі налилися кров'ю. Ще ніколи в світі не було такого грішника!

— Отче, ти смієшся з мене!

— Іди, окаянный грішнику! Не сміюся я з тебе. Страх бере мене. Недобре бути людині з тобою разом!

— Ні, ні! Ти смієшся, не говори... я бачу, як розтягся рот твій: от біліють рядами твої старі зуби!..

І, як ошалілий, кинувся він на старого схимника і вбив його.

Щось тяжко застогло, і стогін пронісся полем і лісом. З-за лісу піднялися худі, сухі руки з довгими кігтями; затряслися і зникли.

І вже ні страху, нічого не відчував він. Усе здається йому якимось невиразним. У вухах шумить, у голові шумить, мов від хмелю, і геть усе перед очима вкривається неначе павутиною. Скочивши на коня, поїхав він прямо до Канева, думаючи звідти через Черкаси податися до татар просто в Крим, сам не знаючи для чого... їде він уже день, їде другий, а Канева все нема. Шлях той самий; час йому б уже давно бути, та не видно Канева. Вдалині заблищали маківки церков. Але це не Канів, а Шумськ. Здивувався чаклун, побачивши, що він заїхав зовсім в інший бік. Погнав коня назад до Києва і через день під'їхав до міста; та не Київ то був, а Галич, місто, яке ще далі від Києва, ніж Шумськ, і вже недалеко від угорців. Не знаючи, що робити, повернув він коня знову назад, та відчуває знову, що їде в протилежний бік і все вперед. Ніхто на світі не міг би розповісти, що було на душі у чаклуна; а коли б хтось заглянув і побачив, що в ній діялося, то вже недосипав би ночей і не засміявся б ніколи. Це була не злість, не страх і не люта досада. Немає

такого слова на світі, яким можна було б це назвати. Його палило, пекло, йому хотілося б увесь світ витоптати конем своїм, всю землю від Києва до Галича з людьми, з усім потопити в Чорному морі. Та не від злоби хотілося йому це зробити: ні, сам він не знав від чого. Весь здригнувся він, коли вже замаячили близько перед ним Карпатські гори і високий Криван, що накрив своє тім'я, неначе шапкою, сірою хмарою; а кінь усе мчав і летів по горах. Хмари враз зникли, і перед чаклуном з'явився у страшній величі вершник. Чаклун силкувався спинити коня; міцно натягав вудила; дико іржав кінь, підіймаючи гриву, і мчав до лицаря. Тут здалося чаклунові, що все в ньому завмерло, що нерухомий досі вершник ворухнувся і враз розплющив свої очі; побачив чаклуна, що мчав до нього, і розсміявся. Як грім, розсипався дикий сміх по горах і зазвучав у серці чаклуна, потрясши йому все всередині. Йому здавалося, ніби хтось сильний вліз у нього і ходив всередині його, і бив молотами по серцю, по жилах... так страшно відбився в ньому той сміх!

Ухопив вершник страшною рукою чаклуна і підняв його в повітря. Вмить помер чаклун і розплющив після смерті очі. Та вже був мертвий і дивився, як мрець. Так страшно не дивиться ні живий ні воскреслий. Поводив він навколо мертвими очима і побачив мерців, що піднялися від Києва, і від землі Галицької, і від Карпат, як дві краплі води схожих обличчям на нього.

Бліді, бліді, один за одного вищий, один за одного кошавіший, стали вони навколо вершника, що держав у руках страшну здобич. Ще раз засміявся лицар і кинув його в безодню. І всі мерці скочили в безодню, підхопили його і вп'ялися в нього своїми зубами. Ще один, з усіх найвищий, з усіх найстрашніший, хотів підвестися з землі; та не міг, не мав сили цього зробити, такий великий виріс він у землі; а коли б підвівся, то перекинув би і Карпати, і Седмиградську, і Турецьку землю; трохи тільки ворухнувся він, і затрусилася від того вся земля. І багато поперекидалось скрізь хат. І багато подавило народу.

Чути часто в Карпатах свист, мов тисяча млинів шумить колами х на воді. То в безвихідній безодні, якої не бачила ще, боячись проходити поблизу, жодна людина, мерці гризуть мерця. Частенько було по всьому світові, що земля тряслася від краю й до краю; це від того буває, міркують письменні люди, що є десь

поблизу моря гора, з якої вихоплюється полум'я і течуть палаючі ріки Та старі, що живуть і в Угорщині, і в Галицькій землі, краще знають це й кажуть, що то хоче підвестися великий, великий мрець, що виріс в землі і трясє її.

XVI

У місті Глухові зібрався народ біля старого бандуриста і вже з годину слухав, як сліпець грав на бандурі. Ще таких чудових пісень і так добре не співав жоден бандурист. Спочатку повів він про колишню гетьманщину, за Сагайдачного і Хмельницького. Тоді інші були часи: козаки були в славі, топтали кіньми ворогів, і ніхто не наважувався посміятися з них. Співав і веселі пісні дід і звертав свої очі на народ, мов видющий; а пальці, з приробленими до них кісточками, літали, як муха, по струнах, і, здавалося, струни самі грали; а навколо народ, старі люди, похиливши голови, а молоді, звівши очі на діда, не сміли й шептатися між собою

— Стривайте,— сказав дід,— я вам заспіваю про одно давнє діло. Народ збився ще тісніше, і сліпець заспівав:

— За пана Степана, князя Седмиградського, був князь Седмиградський королем і в ляхів, жили два козаки: Іван та Петро. Жили вони так, як брат з братом: «Дивися, Іване, все, що здобудеш,— все пополам. Коли кому радість — радість і другому; коли кому горе — горе й обом; коли кому здобич — пополам здобич; коли хто в полон потрапить — другий спродай усе і дай викуп, а коли ні, сам іди в полон». Так і було: все, що б не діставали козаки, все ділили пополам; чи забирали чужу худобу, чи коней — все ділили пополам.

* * *

Воював король Степан з турчином. Уже три тижні воював він з турчином, а все не може його вигнати. А в турчина був паша такий, що сам з десятима яничарами міг порубати цілий полк. От оголосив король Степан, що коли знайдеться сміливець і приведе до нього того пашу живого чи мертвого, заплатить йому одному стільки, скільки одержує все військо. «Ходімо, брате, ловити пашу!» — сказав брат Іван Петрові. І поїхали козаки: один — в один бік, другий — в інший.

* * *

Чи піймав би, чи не піймав би Петро, а вже Іван веде пашу арканом за шию до самого короля. «Добрий козак!» — сказав король Степан і наказав заплатити одному йому стільки грошей, скільки одержує все військо; і наказав одрізати йому землі там, де він надумає собі, і дати худоби, скільки схоче. Як одержав Іван нагороду від короля, того ж дня розділив усе нарівно між собою і Петром. Узяв Петро половину королівської нагороди, та не міг стерпіти того, що Іван має таку честь від короля, і затаїв глибоко в душі помсту.

* * *

Їхали обидва лицарі на подаровану королем землю, за Карпати. Посадив козак Іван з собою на коня свого сина, прив'язавши його до себе. Вже смеркло — вони все їдуть. Малий заснув, став дримати і сам Іван. Не дримай, козаче, у горах дороги небезпечні!.. Та в козака такий кінь, що сам скрізь знає дорогу, не спіткнеться і не оступиться. Є між горами провалля, у проваллі дна ніхто не бачив; скільки від землі до неба, стільки до дна того провалля. Понад самим проваллям дорога — два чоловіки ще можуть проїхати, а троє нізащо. Став обережно ступати кінь з сонним козаком. Поряд їхав Петро, увесь тремтів і затаїв дух від радості. Оглянувся і штовхнув побратима в провалля. І кінь з козаком і хлопчиком полетів у провалля.

Ухопився ж, одначе, козак за гілляку, і тільки кінь полетів на дно. Став він видиратися з сином за плечима вгору; трохи вже не доліз, підвів очі і побачив, що Петро наставив списа, щоб штовхнути його назад. «Боже ти мій праведний, краще б мені не підводити очей, ніж бачити, як рідний брат наставляє списа, щоб штовхнути мене назад. Брате мій любий! Коли мене списом, якщо вже мені так написано на роду, але візьми сина! Що зробило тобі безневинне дитя, щоб йому гинути такою лютою смертю?» Засміявся Петро і штовхнув його списом, і козак з хлопчиком полетів на дно. Забрав собі Петро все добро і став жити, як паша. Табунів ні в кого таких не було, як у Петра. Овець та баранів ніде стільки не було. І помер Петро.

* * *

Як помер Петро, покликав бог душі обох братів, Петра й Івана, на суд. «Великий грішник цей чоловік! — сказав бог.— Іване! Не зможу я вибрати скоро йому кари; вибери ти сам йому кару!» Довго думав Іван, вигадуючи кару, і нарешті сказав: «Велику кривду вчинив мені цей чоловік: зрадив свого брата, як Іуда, і позбавив мене чесного мого роду і потомства на землі. А людина без чесного роду й потомства — як хлібне зерно, кинуте в землю і загине марно в землі. Сходу немає — ніхто не знатиме, що кинуте було насіння.

* * *

Зроби ж, боже, так, щоб усе потомство його не мало на землі щастя! Щоб останній з роду був такий злочинець, якого ще не було на світі! І від кожного його злочину щоб діди й прадіди його не знайшли б спокою у трунах і, терплячи муку, незнану на світі, вставали б з могил! А Іуда Петро щоб не мав сили встати і від того терпів би муку ще тяжчу; і їв би, як скажений, землю, і корчився б під землею!

* * *

І коли прийде час змірити злочин того чоловіка, підійми мене, боже, з того провалля на коні на найвищу гору, і хай прийде він до мене, і кину я його з тієї гори у найглибше провалля, і всі мерці, його діди й прадіди, де б не жили за життя, щоб усі потяглися з різних, кінців землі гризти його за ті муки, що він завдав їм, і вічно б його гризли, і повеселився б я, дивлячися на його муки! А Іуда Петро щоб не міг підвестися з землі, щоб поривався гризти й собі, та гриз би самого себе, а кістки його росли б чимдалі більші, щоб через те ще сильнішим ставав його біль. Та мука буде для нього найстрашніша: для людини-бо немає більшої муки, як хотіти помститися і не могли помститися».

* * *

«Страшну кару ти вигадав, чоловіче! — сказав бог.— Хай буде все так, як ти сказав, але й ти сиди вічно там на коні своєму, і не буде тобі царства небесного, доки ти будеш сидіти там на коні своєму!» І те все так збулося, як було сказано: і донині стоїть в Карпатах на коні дивний лицар, і бачить, як у бездонному

проваллі гризуть мерця мерці, і чує, як мрець, що лежить під землею, росте, гризе в страшних муках свої кістки і страшно стрясає всією землею...

Уже сліпець скінчив свою пісню; уже знову став перебирати струни; уже почав співати смішні приказки про Хому та Ярему, про Скляра Стокозу... та старі й малі все ще не могли опам'ятатись і довго стояли, похиливши голови, думаючи про страшну подію, що трапилася в давнину.

ІВАН ФЕДОРОВИЧ ШПОНЬКА ТА ЙОГО ТІТОНЬКА

З цією історією трапилася історія: нам розповідав її Степан Іванович Курочка, що приїздив з Гадяча. Треба вам сказати, що пам'ять у мене,— і не кажіть,— така вже погана: хоч говори, хоч не говори — однаково. Як у підрешіток воду лий. Знаючи за собою такий гріх, навмисне ж прохав його записати її в зошит. Ну, дай боже йому здоров'я, людина він завжди для мене хороша,— узяв та й записав. Поклав я її до маленького столика: ви, я гадаю, добре його знаєте: він стоїть у кутку, тільки-но зайдеш у двері... Та я ж забув, що ви ніколи в мене не були. Стара моя, що я з нею разом живу років із тридцять, зроду грамоти не вчилася; нема чого й гріха таїти. От примічаю я, що вона пиріжки пече на якомусь папері. Пиріжки вона, любі читачі, на диво добре пече; кращих пиріжків ви ніде не їстимете. Подивився якомсь я на спідку пиріжка, дивлюся: писані слова. Ніби серце в мене знало: підходжу до столика — зошита й половини нема! Решту аркушів — усі на пиріжки розтягла. Що маєш робити? На старості літ не битися ж!

Торік трапилося переїздити через Гадяч, навмисне ще, не доїжджаючи до міста, зав'язав вузлика, щоб не забути попросити про це Степана Івановича. Цього замало: сам собі пообіцяв, як тільки чхну в місті, то щоб при цьому згадати про нього. Все дарма. Проїхав через місто, і чхнув, і висякався в хустку, а все забув, та вже згадав, як верстов із шість од'їхав од застави. Що поробиш, довелося друкувати без закінчення. Але коли хто забажає безпремінно знати, про що мовиться далі в цій повісті, то тому слід тільки навмисне приїхати до Гадяча і попрохати Степана Івановича. Він з радістю розповість її, хоч, мабуть, знову від початку до кінця. Живе він недалеко біля кам'яної церкви. Тут є зразу невеличкий завулок: як тільки завернеш у завулок — то будуть другі чи треті ворота. Та ось краще: коли побачите у дворі велику жердину з перепелом і вийде назустріч вам огрядна молодиця в зеленій спідниці (він, слід зауважити, живе парубком), то це його подвір'я. А втім, ви можете зустріти його на базарі, де буває він щоранку до дев'ятої години, вибирає рибу й зелень для свого стола й бесідує з отцем Антипом або з жидом-відкупщиком. Ви його зразу впізнаєте, бо ні в кого нема, крім нього, панталонів з кольорової вибійки та китайчаного жовтого сюртука. А от іще вам прикмета: коли ходить

він, завжди розмахує руками. Ще небіжчик тамтешній засідатель, Денис Петрович, завжди, було, вгледівши його здаля, говорив: «Дивіться, дивіться, он вітряк іде!»

I. ІВАН ФЕДОРОВИЧ ШПОНЬКА

Вже чотири роки, як Іван Федорович Шпонька у відставці і живе в своєму хуторі Витребеньках. Коли ще він був Ванюшею, то вчився в Гадяцькому повітовому училищі і, треба сказати, був преблагонаравним і престараним хлопчиком. Учитель російської граматики, Никифор Тимофійович Деепричастіє, говорив, що коли б у нього були всі такі старанні, як Шпонька, то він би не носив із собою до класу' кленової лінійки, якою, як він і сам признавався, стомлювався бити по руках пустунів та ледарів. Зошит у нього завжди був чистенький, кругом облінований, ніде ані плямочки. Сидів він завжди смирно, склавши руки й втупивши очі в учителя, і ніколи не привішував товаришеві, що сидів попереду, на спину папірців, не різав парти і не грав до приходу вчителя у тісної баби. Коли комусь треба було ножика підстругати перо, то він негайно звертався до Івана Федоровича, знаючи, що в нього завжди був ніжик, і Іван Федорович, тоді ще просто Ванюша, виймав його з невеличкого шкіряного чохольчика, прив'язаного до петлі свого сіренького сюртучка, і прохав тільки не скребти пера лезом ножика, запевняючи, що для цього є тупий бік. Така доброзвичайність швидко звернула на нього увагу навіть самого вчителя латинської мови, один кашель якого у сінцях, перед тим як просовувалася у двері його фризова шинеля та обличчя, прикрашене віспою, наганяв страху на весь клас. Цей страшний учитель, у якого завжди на кафедрі лежало два жмутки різок і половина слухачів стояли навколішках,— призначив Івана Федоровича аудитором, незважаючи на те, що в класі було багато далеко здібніших.

Тут не можна не згадати одного випадку, що вплинув на все його життя. Один з підлеглих йому учнів, щоб умовити свого аудитора написати йому в списку scit¹, тоді, як він свого завдання ні в зуб не знав, приніс до класу загорнутий у папір, облитий маслом млинєць. Іван Федорович хоч і додержував справедливості, але на цей раз був голодний і не міг протистояти спокусі; взяв млинця,

¹ Scit — знає (лат.).

поставив перед собою книгу й почав їсти. І так цим захопився, що навіть не помітив, як у класі настала мертва тиша. Тоді тільки з жахом опам'ятався він, коли страшна рука, простягтись з фризової шинелі, вхопила його за вухо й витягла на середину класу.

— Подавай сюди млинця! Подавай, кажу тобі, негіднику! — промовив грізний учитель, ухопив пальцями масного млинця й викинув його за вікно, суворо заборонивши школярам, що бігали в дворі, чіпати його. Після цього відшмагав він дуже боляче Івана Федоровича по руках. І справді: руки винні, вони брали, а не інша частина тіла. Що б там не було, тільки відтоді полохливість, і без того нерозлучна з ним, ще збільшилася. Може, оця сама пригода й була причиною того, що він ніколи не мав бажання вступити до цивільної служби, пересвідчившись на досвіді, що не завжди щастить ховати кінці.

Було вже йому десь біля п'ятнадцяти літ, коли він перейшов у другий клас, де замість скороченого катехізису та чотирьох правил арифметики взявся він за поширений, за книгу про обов'язки людини та за дробі. Але, побачивши, що чим далі в ліс, тим більше дров, і діставши звістку, що батенько наказав довго жити, пробув іще два роки і, за згодою матінки, вступив потім у П*** піхотний полк. П*** піхотний полк був зовсім не того сорту, до якого належать багато піхотних полків, і, незважаючи на те, що він здебільшого стояв по селах, проте тримався так, що не поступався перед іншими кавалерійськими. Більша частина офіцерів пила виморозки і вміла тягати жидків за пейсики незгірш од гусарів; кілька чоловік навіть танцювали мазурку, і полковник п*** полку ніколи не забував підкреслити це, розмовляючи з ким-небудь в товаристві. «У мене,— говорив він звичайно, ляскаючи себе по череву після кожного слова,— багато хто танцює мазурку; вельми багато; дуже багато». Щоб іще більше показати читачам освіченість п*** піхотного полку, ми додамо, що двоє з офіцерів були азартні гравці в банк і програвали мундир, кашкет, шинелю, темляк і навіть білизну, що не скрізь і між кавалеристами можна знайти.

Однак таке товариство аж ніяк не зменшило полохливості Івана Федоровича. А тому, що він не пив виморозків, віддаючи перевагу чарці горілки перед обідом і вечерею, не танцював мазурки і не грав у банк, то, натурально, мусив був залишатися самотнім.

Таким чином, коли інші роз'їжджали на обивательських по дрібних поміщиках, він, сидячи в своїй квартирі, робив те, що було гідне самотньої тихої й доброї душі: то чистив гудзики, то читав ворожебну книгу, то наставляв по кутках у своїй кімнаті пастки на мишей, то, зрештою, скинувши мундир, лежав на ліжку. Зате не було нікого справнішого за Івана Федоровича в полку. І взводом своїм він так командував, що ротний командир завжди ставив його за приклад. Зате невдовзі, через одинадцять літ після одержання прапорщицького чину, йому надали звання підпоручика.

Протягом цього часу він одержав звістку, що матінка його померла; а тітонька, рідна сестра матері, яку він знав тільки тому, що вона привозила йому в дитинстві і надсилала навіть у Гадяч сушені груші і роблені нею самою пресмачні пряники (з матінкою вони були посварилися, а через це Іван Федорович після не бачив її),— ця тітонька, через свою добродушність, взялася керувати невеличким його маєтком, про що у свій час повідомила його листом. Іван Федорович, будучи зовсім упевнений у розсудливості тітоньки, почав, як і раніш, виконувати свою службу. Інший на його місці, діставши такий чин, загордився б; але гордощі були йому зовсім невідомі, і, ставши підпоручиком, він був такий самий Іван Федорович, яким був колись у прапорщицькому чині. Прослуживши чотири роки після такої знаменної для нього події, він готувався разом з полком виступити з Могильовської губернії до Великороси,— як ось дістав листа такого змісту:

«Любий племіннику,
Іване Федоровичу!

Надсилаю тобі білизну: п'ять пар нитяних шкарпеток та чотири сорочки з тонкого полотна: та ще хочу поговорити з тобою про діло: ти ж бо вже маєш чин немаловажний, що, гадаю, тобі відомо, і дійшов таких літ, що час і за хазяйство взятися, то на військовій службі тобі нема чого більше служити. Я вже стара і не маю змоги доглянути твоє хазяйство; та й справді, чимало до цього маю сказати тобі особисто. Приїзди, Ванюшо! Чекаючи справжньої радості тебе бачити, застаюся многолюбна тітка

Василина Цупчевська.

Чудна в городі у нас виросла ріпа, більше схожа на картоплю, ніж на ріпу».

Через тиждень після одержання цього листа Іван Федорович написав таку відповідь:

«Милостива пані, тітонько
Василино Кашпорівно!

Дуже дякую вам за прислану білизну. Особливо шкарпетки в мене дуже старі, що навіть денщик їх штопав чотири рази, і через те зробилися дуже вузькі. Щодо вашої думки про мою службу, я цілком згодний з вами і позавчора подав у відставку. А як тільки одержу звільнення, то найму візника. Колишньої вашої комісії, щодо насіння пшениці, сибірської арнаутки, не зміг виконати: у всій Могильовській губернії нема такої. А свині тут годують здебільшого брагою, підмішуючи трохи перегралого пива.

З найглибшою пошаною, милостива пані, залишаюсь племінником
Іваном Шпонькою».

Нарешті Іван Федорович одержав відставку в чині поручика, найняв за сорок карбованців жида від Могильова до Гадяча і сів у кибитку якраз тоді, коли дерева одяглися в молоде, ще рідке листячко, уся земля зазеленіла свіжою зеленню і по всьому полю пахло весною.

II. ДОРОГА

В дорозі нічого надзвичайного не трапилося. їхали трохи більше як два тижні. Можливо, що й швидше б доїхав Іван Федорович, але побожний жид шабашував щосуботи і, прикрившись своєю попоною, молився цілий день. Проте Іван Федорович, як я вже мав нагоду ото колись зауважити, був такою людиною, що не підпускав до себе нудьги. На той час він розв'язував чемодан, виймав білизну, розглядав її гарненько, чи так випрано, чи так складено, знімав обережно пушинку з нового мундира, пошитого вже без погончиків, і знову складав усе якнайкраще. Книг він, правду кажучи, не любив читати; а як і заглядав іноді у ворожебну книгу, так це через те, що любив зустрічати там знайоме, читане вже кілька разів. Так міський житель іде щодня до клубу не для того, щоб почути там щось нове, а щоб зустріти тих приятелів, з якими він з давніх-давен звик правити теревені в клубі. Так чиновник з

великою насолодою читає адрес-календар по кілька разів на день не для якихось дипломатичних вправ, його надзвичайно тішить друкований список імен. «А! Іван Гаврилович такий-то,— проказує він глухо про себе.— А! Ось і я! Гм!» І потім знову перечитає його з тими ж таки вигуками.

Після двотижневої їзди Іван Федорович дістався до того села, що було за сто верстов од Гадяча. Це було в п'ятницю. Сонце давно вже зайшло, коли він в'їхав з кибиткою і з жидом на постійний двір. Цей постійний двір нічим не відрізнявся від інших, побудованих у невеличких селах. У них звичайно дуже гостинно частують подорожнього сіном та вівсом, ніби він — поштова коняка. А якби він забажав поснідати, як завжди снідають порядні люди, то зберіг би невгамованим свій апетит до іншої нагоди. Іван Федорович, знаючи це все, заздалегідь запасся двома в'язками бубликів і ковбасою, і, попрохавши чарку горілки, в якій не буває недостачі в жодному постійному дворі, почав свою вечерю, сівши на лаві перед дубовим столом, непорушно вкопаним у долівку.

Аж ось почувся гуркіт брички. Ворота заскрипіли: але бричка довго не в'їздила у двір. Гучний голос лаявся з старою, що держала трактир. «Я в'їду,— почув Іван Федорович,— але якщо хоч одна блощиця вкусить мене в твоїй хаті, то приб'ю, їй-богу, приб'ю, стара відьмо! І за сіно нічого не дам!»

За хвилину двері відчинились і ввійшов, краще сказати вліз, огрядний чоловік у зеленому сюртуку. Голова його нерухомо покоїлася на короткій шиї, що здавалася ще товстішою від двоповерхового підборіддя. Здавалося, що й на вигляд він належав до тих людей, які ніколи не завдавали собі клопоту дрібницями і в яких усе життя йшло як по маслу.

— Здорові були, шановний пане! — вигукнув він, побачивши Івана Федоровича.

Іван Федорович мовчки уклонився.

— А дозвольте запитати, з ким маю честь розмовляти? — вів далі огрядний приїжджий. При такому допиті Іван Федорович мимоволі підвівся з місця, виструнчився, що звичайно він робив, коли його питав про щось полковник.

— Одставний поручик Іван Федорович Шпонька,— одказав він.

— А наслідуюсь запитати, в які місця зволите їхати?

— У власний хутір Витребеньки.

— Витребеньки! — скрикнув суворий допитувач.— Дозвольте, шановний пане, дозвольте! — говорив він, підступаючи до нього й розмахуючи руками, ніби хтось його не пускав чи він протискувався крізь юрбу, і, наблизившись, узяв Івана Федоровича в обійми, поцілувавши спочатку в праву, потім у ліву і потім знову в праву щоку. Іванові Федоровичу дуже сподобалося це цілування, бо його губам пухкі щоки незнайомого здалися м'якими подушками.— Дозвольте, шановний пане, познайомитися,— вів далі товстун,— я поміщик того ж таки Гадяцького повіту і вам сусіда. Живу від хутора вашого Витребеньки не далі як за п'ять верстов, у селі Хортищі; а прізвище моє Григорій Григорович Сторченко. Неодмінно, неодмінно, шановний пане, і знати вас не хочу, коли не завітаєте в гості в село Хортище. Я тепер поспішаю в справі... А це що? — промовив він тихим голосом до свого, що якраз увійшов, жокея, хлопчика в козацькій свитці з залатаними ліктями, який з розгубленою міною ставив на стіл клунки та ящики.— Що це? Що? — і голос Григорія Григоровича непомітно ставав грізнішим і грізнішим.— Хіба я це сюди звелів ставити тобі, голубе? Хіба я не говорив тобі спершу розігріти курку, шахраю? Геть! — скрикнув він і тупнув ногою.— Стривай, пико! Де погрібець із штофиками? Іване Федоровичу! — говорив він, наливаючи в чарку настоянки.— Прошу уклінно лікувальної!

— Їй-богу-с, не могу... я вже мав нагоду...— промовив ніяковіючи Іван Федорович.

— І слухати не хочу, шановний пане! — підвищив голос поміщик.— І слухати не хочу! З місця не зійду, доки не вип'єте...

Іван Федорович, побачивши, що не можна відмовитися, не без задоволення випив.

— Це курка, шановний пане,— вів далі огрядний Григорій Григорович, розрізавши її ножем у дерев'яному ящику.— Слід вам сказати, що куховарка моя Явдоха іноді любить хильнути і через те часто пересушує. Гей, хлопче! — тут повернувся він до хлопчика у козацькій свитці, що приніс перину й подушки.— Постели мені постіль на підлозі серед хати! Та дивись, сіна повище наклади під подушку! Та висмикни у баби з мички трохи клоччя заткнати мені вуха на ніч! Слід вам знати, шановний пане, що я маю звичку

затикати на ніч вуха після того проклятого випадку, коли в одній російській корчмі заліз в ліве вухо тарган. Кляті кацапи, як я потім дізнався, їдять навіть щі з тарганами. Неможливо описати, що діялося зо мною: у вусі так і лоскоче, так і лоскоче... Ну хоч на стіну! Мені допомогла вже в наших місцях проста бабуся. І чим би ви гадали? Просто зашіптуванням. Що ви скажете, шановний пане, про лікарів? Я гадаю, що вони просто морочать та дурять нас. Яка-небудь баба у двадцять разів краще знає від усіх тих лікарів.

— Дійсно, ви зволите говорити чистісіньку правду. Яка-небудь справді буває...— Тут він зупинився, ніби не добираючи далі підходящого слова.

Не завадить тут і мені сказати, що він взагалі не був щедрим на слова. Можливо, це було від боязкості, а можливо, від бажання висловитися красивіше.

— Добре, добре перетруси сіно! — говорив Григорш Григорович своєму служці.— Тут сіно таке гидке, що так і дивись, як-небудь попаде сучок. Дозвольте, шановний пане, побажати вам на добраніч! Взавтра вже не побачимося: я виїжджаю вдосвіта. Ваш жид шабашуватиме, бо взавтра субота, і через те вам нема чого вставати рано. Не забудьте ж мого прохання; і знати вас не хочу, коли не приїдете в село Хортище.

Тут камердинер Григорія Григоровича стяг із нього сюртук і чоботи і натяг замість того халат, і Григорій Григорович повалився на постіль, і, здавалося, величезна перина лягла на другу.

— Гей, хлопче! Куди ж ти, негіднику? Іди-но сюди, підправ мені ковдру! Гей, хлопче, підмости під голову сіна! А що, коней вже напоїли? Ще сіна! Сюди, під оцей бік! Та підправ, йолопе, як слід ковдру! От так, ще! Ох! — Тут Григорій Григорович ще зітхнув разів зо два і пустив страшенний носовий свист по всій кімнаті, похрюпуючи часом так, що стара, яка дрімала на лежанці, прокинувшись, починала раптом пильно роздивлятися навколо, та, не бачивши нічого, заспокоювалась і засинала знов.

Другого дня, коли прокинувся Іван Федорович, товстого поміщика вже не було. Це була одна тільки цікава пригода, що трапилася з ним у дорозі. На третій день після цього наближався він до свого хутірця.

Тут відчув він, що серце в нього сильно заколотилося, коли виглянув, махаючи крильми, вітряк і коли, в міру того, як жид поганяв свої шапи на гору, показувалася внизу низка верб. Живо й яскраво блищав крізь них ставок і дихав свіжістю. Тут колись він купався. В цьому самому ставку він колись із дітлахами брів по шию у воді за раками. Кибитка виїхала на греблю, і Іван Федорович побачив той самий старовинний домок, вкритий очеретом; ті самі яблуні й черешні, на які він колись потайки лазив. Тільки-но вїхав він у двір, як позбігалися з усіх боків собаки всіх сортів: бурі, чорні, сірі, рябі. Деякі, гавкаючи, кидалися під ноги коням; інші бігли позаду, помітивши, що вісь вимашчена салом. Один, стоячи біля кухні й накривши лапою кістку, гавкав на все горло; другий гавкав здаля і бігав сюди й туди, махаючи хвостом і ніби промовляючи: «Подивіться, люди хрещені, який я прекрасний молодець!» Хлоп'ята в забруднених сорочках бігли подивитися. Свиня, що ходила по двору з шістнадцятьма поросятами, підвела вгору з запитливим виглядом своє рило і хрюкнула дужче, ніж звичайно. На дворі лежало на землі багато ряден з пшеницею, з просом і ячменем, що сушилися на сонці. На даху теж немало сушилося різних трав: Петрових батогів, нечуй-вітру та інших. Іван Федорович так захопився розгляданням всього цього, що опам'ятався тоді тільки, як рябий собака вкусив за литку жида, що злазив з козлів. Збіглася двірня, що складалася з куховарки, однієї баби та двох дівок у шерстяних спідницях, які після перших вигуків: «Та це ж панич наш!» — оповістили, що тітонька садить на городі пшінку разом з дівкою Палажкою та кучером Омельком, який часто виконував роботу городника й сторожа. Але тітонька, що ще здаля забачила рогожеву кибитку, була вже тут. І Іван Федорович здивувався, коли вона майже підняла його на руках, ніби не довіряючи, чи та це тітонька, що писала йому про свою дряхлість та хвороби.

ІІІ. ТІТОНЬКА

Тітоньці Василені Кашпорівні в цей час було десь біля п'ятдесяти. Замужем вона ніколи не була і завжди говорила, що життя дівоче для неї найдорожче. Проте, наскільки пам'ятаю, ніхто її не сватав. Причиною цьому було те, що всі чоловіки відчували при ній якусь боязкість і ніяк не наважувались освідчитися їй. - «Вельми

крутої вдачі Василина Кашпорівна!» — говорили женихи, і це була правда, бо Василина Кашпорівна хоч кого вміла зробити тихішим за траву. П'яницю мірошника, що зовсім ні на що не був здатний, вона, власного своєю мужньою рукою смикаючи щодня за чуба, без ніякої сторонньої допомоги, вміла зробити золотом, а не людиною. Зріст у неї був майже велетенський, огрядність і сила цілком відповідні. Здавалося, що природа допустилася непростимої помилки, визначивши їй надягати темно-коричневий по буднях капот з дрібними зборками і червону кашемірівську шаль в день великодньої неділі та на свої іменини, тоді як їй найбільше личили б драгунські вуса та довгі ботфорти. Зате її поведінка цілком відповідала її виглядові: вона сама плавала човном, веслючи краще від усякого рибалки; стріляла дичину; стояла не відходячи над косарями; знала точно число днів і кавунів на баштані; брала мито по п'ятаку з воза, що проїздив через її греблю; вилазила на дерево й трусилася груші, біла ледачих васалів своєю страшною рукою й підносила достойним чарку горілки з тої ж таки грізної руки. Майже одночасно вона лаялася, фарбувала прядиво, бігала на кухню, робила квас, варила медове варення й поралася цілий день і скрізь встигала. Наслідком цього було те, що маленький маєток Івана Федоровича, який мав усього вісімнадцять душ за останньою ревізією, процвітав якнайкраще. До того ж вона надто гаряче любила свого племінника і старанно збивала для нього копійчину.

З приїздом додому життя Івана Федоровича цілком змінилося й пішло зовсім іншим шляхом. Здавалося, природа саме створила його керувати вісімнадцятидушним маєтком. Сама тітонька помітила, що з нього буде путній хазяїн, хоча, проте, не в усі господарські справи дозволяла йому втручатися.

— Воно ще молода дитина! — завжди вона проказувала, незважаючи на те, що Іванові Федоровичу було замалим не сорок років.— Де йому все знати!

Одначе він невідступно бував на полі біля женців та косарів, і це давало насолоду надзвичайну його ніжній душі. Одностайний помах десятиох, а то й більше блискучих кіс, шум трави, що падає рівними покосами; іноді заливисті пісні жниць, то веселі, як зустріч гостей, то сумні, як розлука; спокійний, чистий вечір, та

й що за вечір! Яке вільне й свіже повітря! Яке тоді пожвавлене все: степ червоніє, синіє і грає барвами; перепели, дрохви, чайки, коники, тисячі комах, і від них свист, гудіння, тріск, крик, і раптом стройний хор; і все не мовчить ані хвилини. А сонце сідає й ховається. У! Як свіжо та гарно! По полю то там, то там запалюють вогні, становлять казани, і довкола казанів сідають вусаті косарі. Парують галушки. Смеркає... Важко розповісти, що робилось тоді з Іваном Федоровичем. Він забував, приєднавшись до косарів, покуштувати їхніх галушок, які він дуже любив, і стояв нерухомо на одному місці, стежачи очима за чайкою, що зникала в небі, або рахуючи копи нажатого хліба, що вкривали поле.

Невдовзі про Івана Федоровича вже говорили, як про великого хазяїна. Тітонька не могла натішитися з свого племінника і ніколи не пропускала нагоди, щоб не похвастатись ним. Одного дня,— це було вже після жнив, і саме наприкінці липня,— Василина Кашпорівна, взявши Івана Федоровича з таємничим виглядом за руку, сказала, що вона тепер хоче поговорити з ним про справу, яка її вже давно турбує.

— Тобі, любий Іване Федоровичу,— так вона почала,— відомо, що в твоєму хуторі вісімнадцять душ, хоча це за ревізією, а без того, можливо, набереться більше, можливо, буде до двадцяти чотирьох. Але не в тім справа. Ти знаєш той лісок, що за нашою левадою, і, мабуть, знаєш за тим-таки ліском широкий луг: він має десь біля двадцяти десятин; а трави стільки, що можна щороку продавати більше як на сто карбованців, особливо коли, як кажуть, у Гадячі буде кінний полк.

— Аякже, тітонько, знаю: трава дуже хороша.

— Це я сама знаю, що дуже хороша, але чи знаєш ти, що вся та земля по-справжньому твоя. Чого ж ти так витріщився? Слухай, Іване Федоровичу! Ти пригадуєш Степана Кузьмовича? Що я кажу: пригадуєш! Ти тоді був таким маленьким, що не міг навіть вимовити його ймення. Куди ж! Я пам'ятаю, коли приїхала на самісіньке пущення, перед пилипівкою, і взяла була тебе на руки, то ти трохи не зіпсував мені всього плаття; щастя моє, що встигла передати тебе мамці Мотрі. Такий ти тоді був поганий!.. Та не в цьому річ. Вся земля, що за нашим хутором, і само село Хортище належало Степанові Кузьмовичу. Він, треба тобі сказати, ще тебе не було й на світі, як почав їздити до твоєї матінки; щоправда,

тоді, як твого батька не було вдома. Але я, однак, не докоряючи їй це кажу,— упокой господи її душу! — хоч покійниця завжди була несправедлива щодо мене. Але не в цьому річ. Хоч як там було, тільки Степан Кузьмович зробив тобі дарчий запис на той самий маєток, що про нього я тобі говорила. Але покійниця твоя матінка, між нами кажучи, мала предивний характер. Сам чорт, прости мене господи за це бридке слово, не міг зрозуміти її. Куди вона діла той запис — сам бог знає. Я гадаю просто, що він в руках у того старого холостяка Григорія Григоровича Сторченка. Тій пузатій шельмі дістався весь його маєток. Я готова битись об заклад на що завгодно, коли він не приховав запису.

— Дозвольте доповісти, тітонько: чи не той це Сторченко, з яким я познайомився на станції? — Тут Іван Федорович розповів про свою зустріч.

— А хто його знає,— відповіла, трохи подумавши, тітонька.— Може, він і не негідник. Щоправда, він ще тільки півроку як переїхав до нас жити; за такий час людини не розпізнаєш. Стара-бо, його матінка, я чула, дуже розумна жінка і, кажуть, велика майстерниця солити огірки. Килими власні дівки її вміють дуже добре виробляти. Але як ти кажеш, що він тебе добре прийняв, то їдь до нього. Можливо, старий грішник послухається совісті та й віддасть, що належить не йому. Мабуть, можеш поїхати и бричкою, тільки клята дітвора повисмикувала ззаду всі гвіздки; треба буде сказати кучеру Омелькові, щоб поприбивав скрізь краще шкіру.

— Навіщо, тітонько? Я візьму візка, яким ви їздите іноді стріляти дичину.

На цьому й закінчилася розмова.

ІV. ОБІД

Обідньої пори Іван Федорович в'їхав у село Хортище і трохи злякався, коли під'їздив до панського будинку. Будинок той був довгий і не під очеретяною, як у багатьох поміщиків, а під дерев'яною покрівлею. Дві комори у дворі теж під дерев'яною покрівлею; ворота дубові. Іван Федорович був схожий на того франта, який, приїхавши на бал, бачить всіх, на кого не гляне, одягненими краще за нього. З шанобливості він зупинив свого візка біля комори і пішов пішки до ганку.

— А, Іване Федоровичу! — закричав товстий Григорій Григорович, що ходив по двору в сюртуку, але без галстука, без жилета і без підтяжок. Одначе й це вбрання, здавалося, обтяжувало його опасисту постать, бо піт з нього лився градом.— Що ж ви говорили, що зразу, як тільки побачитеся з тітонькою, приїдете, та й не приїхали?

Після цих слів губи Івана Федоровича зустріли ті ж таки знайомі подушки.

— Здебільшого зайнятий господарством... Я приїхав до вас на хвилинку, власне, в справі...

— На хвилинку? От цього й не буде. Гей, хлопче! — закричав товстий господар, і той-таки хлопчик у козацькій свитці вибіг з кухні.— Скажи Касянові, щоб ворота замкнув, чуєш, замкнув міцніше! А коні цього пана розпріг цієї ж хвилини! Прошу до кімнати; тут така спека, що в мене вся сорочка мокра

Іван Федорович, увійшовши до кімнати, вирішив не гаяти марно часу і, незважаючи на свою боязкість, наступати рішуче.

— Тітонька мала честь... говорила мені, що дарчий запис покійного Степана Кузьмовича...

Важко змалювати, яка неприємна міна скривила при цих словах широке лице Григорія Григоровича.

— Їй-богу, нічого не чую! — відповів він.— Треба вам сказати, що у мене в лівому вусі сидів тарган. В російських хатах прокляті кацапи скрізь порозводили тарганів. Не можна описати ніяким пером, що за муки були. Так от і лоскоче, так і лоскоче. Мені допомогла вже одна бабуся найпростішим способом...

— Я хотів сказати ..— насмілився перебити Іван Федорович, бачивши, що Григорій Григорович навмисне хоче повернути розмову на інше,— що й в духівниці покійного Степана Кузьмовича згадується, так би мовити, про дарчий запис... за ним мені належить...

— Я знаю, це вам тітонька встигла наговорити. Це брехня, їй-богу, брехня! Ніякого дарчого запису дядечко не робив. Хоч, правда, в духівниці й згадується про якийсь запис; але де він? Ніхто не давав його. Я вам це кажу тому, що щиро бажаю вам добра. Їй-богу, це брехня!

Іван Федорович замовк, гадаючи, що, може, й справді тітоньці так тільки здалося.

— А от іде сюди матінка з сестрами,— промовив Григорій Григорович,— отже, обід готовий. Ходіте! — При цьому він поволик Івана Федоровича за руку до кімнати, де стояли на столі горілка й закуска

У той-таки час увійшла бабуся, низенька, справжній кофейник у чепчику, з двома панночками — білявою й чорнявою. Іван Федорович, як вихований кавалер, поцілував спочатку бабусину ручку, а потім обох панночок.

— Це, матінко, наш сусіда, Іван Федорович Шпонька! — сказав Григорій Григорович.

Бабуся дивилася пильно на Івана Федоровича, або, може бути, тільки так здавалося, що дивилася. Втім, це було втілення доброти. Здавалося, що вона ось-ось запитає Івана Федоровича: скільки ви на зиму солите огірків?

— Ви горілку пили? — запитала бабуся.

— Ви, матінко, мабуть, не виспалися,— сказав Григорій Григорович,— хто ж таки запитує гостя, чи пив він? Ви тільки частуйте, а чи пили ми, чи ні, це наша справа. Іване Федоровичу! Прошу, золототисячникової або трохимівської сивушки, яку ви більше любите? Іване Івановичу, а ти чого стоїш? — промовив Григорій Григорович, обернувшись назад, і Іван Федорович побачив Івана Івановича, що наближався до горілки, в довгополому сюртуку, з величезним стоячим коміром, що затуляв усю його потилицю, так що голова його сиділа у комірці, ніби в бричці.

Іван Іванович підійшов до горілки, потер руки, роздивився гарненько чарку, підніс до світла; вилив раптом з чарки всю горілку в рот, але, не ковтаючи, прополоскав гарненько нею в роті, після чого вже проковтнув і, закусивши хлібом з солоними опеньками, звернувся до Івана Федоровича:

— Чи не з Іваном Федоровичем, паном Шпонькою, маю честь говорити?

— Так точно-с,— одповів Іван Федорович.

— Дуже, дуже зволили змінитися з того часу, як я вас знаю. Як же,— говорив далі Іван Іванович,— я ще пам'ятаю вас ось якими.— При цьому він підніс долоню на аршин од підлоги.— Покійний батенько ваш, дай боже йому царство небесне, незвичайний був чоловік. Кавуни та дині завжди в нього були такі, яких тепер ніде

не знайдете. От хоча б і тут,— вів він далі, відводячи його набік,— подадуть вам за столом дині. Що це за дині? Дивитись не хочеться! Чи вірите, шановний пане, що в нього були кавуни,— промовив він з таємничим виглядом, розставивши руки, ніби хотів охопити товсте дерево,— їй-богу, отакі!

— Ходімо до столу! — промовив Григорій Григорович, взявши Івана Федоровича за руку. Всі вийшли до їдальні. Григорій Григорович сів на звичайному своєму місці, край стола, завісившись величезною серветкою, скидаючись у цьому вигляді на тих героїв, що їх малюють цирульники на своїх вивісках. Іван Федорович, червоніючи, сів на вказане йому місце проти двох панночок; а Іван Іванович одразу ж присів біля нього, радіючи душею, що буде з ким ділитися своїми знаннями.

— Ви даремно взяли куприк, Іване Федоровичу! Це індичка! — сказала бабуся, звернувшись до Івана Федоровича, якому в цей час підніс блюдо сільський офіціант в сірому фраку з чорною латкою — Візьміть спинку!

— Матінко! Адже вас ніхто не просить втручатися! — промовив Григорій Григорович.— Будьте певні, що гість сам знає, що йому взяти! Іване Федоровичу, візьміть крильце, он друге, з пупком! Та що ж це ви так мало взяли? Візьміть стегенце! Ти чого роззявив рота з блюдом? Преси! Ставай, негіднику, навколішки! Говори зараз же: Іване Федоровичу, візьміть стегенце!

— Іване Федоровичу, візьміть стегенце! — проревів, ставши навколішки, офіціант з блюдом.

— Гм, що це за індичка! — промовив стиха Іван Іванович, з виразом зневаги повернувшись до свого сусіда.— Чи такі мають бути індички? Якби ви побачили в мене індичок! Я вас запевняю, що сала в одній більше, ніж у десятку таких, як оці. Чи вірите, пане мій, що навіть противно дивитись, як вони ходять у мене по двору, такі жирні!..

— Іване Івановичу, ти брешеш! — промовив Григорій Григорович, прислухавшись до його мови.

— Я вам скажу,— говорив все так само своєму сусідові Іван Іванович, удаючи, ніби він не чув слів Григорія Григоровича,— що торік, коли я відсилав їх у Гадяч, давали по п'ятдесят копійок за штуку. І то ще не хотів брати.

— Іване Івановичу, я тобі кажу, що ти брешеш! — промовив Григорій Григорович, щоб ясніше було, по складах і голосніше, ніж перше.

Але Іван Іванович, удаючи, ніби це стосувалося не його, говорив так само далі, тільки значно тихіше:

— Саме так, пане мій, не хотів брати У Гадячі в жодного поміщика...

— Іване Івановичу! Адже ж ти дурний, і більше нічого,— голосно сказав Григорій Григорович.— Таж Іван Федорович знає все це краще за тебе і, очевидно, не повірить тобі.

Тут Іван Іванович зовсім образився, замовк і взявся за індичку, незважаючи на те, що вона не така була жирна, як оті, що на них противно було дивитись.

Стук ножів, виделок та тарілок змінив на якийсь час розмову; але голосніше від усього чулося висмоктування Григорієм Григоровичем мозку з баранячої кістки.

— Чи читали ви,— запитав Іван Іванович після деякої мовчанки, висовуючи голову з своєї брички до Івана Федоровича,— книгу: «Подорож Коробейникова до святих місць»? Справжня насолода для душі й для серця! Тепер таких книг не друкують Дуже жалко, що не подивився якого року.

Іван Федорович, почувши, що мова йде про книгу, старанно почав набирати собі соусу.

— Справді, дивно, пане мій, як подумаєш, що простий міщанин пройшов усі місця ті. Більш як три тисячі верстов, пане мій! Більш як три тисячі верстов! Істинно його сам Господь сподобив побувати в Палестині і в Єрусалимі.

— Так ви кажете, що він,— промовив Іван Федорович, який багато чув про Єрусалим ще від свого денщика,— був і в Єрусалимі!

— Про що ви кажете, Іване Федоровичу? — запитав з краю стола Григорій Григорович.

— Я тобто мав нагоду зауважити, що які є на світі далекі краї! — сказав Іван Федорович, будши сердечно задоволений з того, що вимовив таку довгу й складну фразу.

— Не вірте йому, Іване Федоровичу! — сказав Григорій Григорович, не почувши як слід.— Все бреше!

Тим часом обід закінчився. Григорій Григорович пішов до своєї кімнати, як звичайно, трохи поспати.

А гості пішли слідом за бабусяю-господинею та панночками до вітальні, де той-таки стіл, на якому вони, йдучи обідати, залишили горілку, ніби якимось чудом заставився блюдечками з варенням різних сортів та блюдами з кавунами, вишнями й динями.

Відсутність Григорія Григоровича помітна була у всьому. Господиня стала балакучішою й відкривала сама, без прохання, багато секретів, як робити пастилу і сушити груші. Навіть панночки розговорилися; але білявенька, що здавалася молодшою на шість років од своєї сестри і якій на вигляд було біля двадцяти п'яти літ, була мовчазніша. Та найбільше говорив і діяв Іван Іванович. Бувши певний, що його тепер ніхто не зіб'є и не змішає, він говорив і про огірки, і про сіяння картоплі, і про те, які в старовину були розумні люди,— куди теперішнім,— і про те, як дедалі все розумнішає і доходить до вигадування наймудріших речей. Одно слово, це був один з тих людей, які з великою охотою люблять займатися втішними для душі розмовами і говоритимуть про все, про що тільки можна говорити. Коли розмова торкалася поважних і благочестивих речей, то Іван Іванович зітхав після кожного слова, киваючи легенько головою; коли господарських, то висував голову з своєї брички і робив такі міни, що, дивлячись на них, здається, можна було прочитати, як треба робити грушевий квас, які великі ті дині, що про них він говорив, і які жирні ті гуси, що бігають у нього по двору. Нарешті, вже ввечері, на превелику силу пощастило Івану Федоровичу попрощатися І, незважаючи на свою зговорливість і на те, що його насильно залишали ночувати, він настояв-таки на своєму намірі поїхати і поїхав.

V. НОВИЙ ЗАДУМ ТІТОНЬКИ

— Ну що? Видувив у старого лиходія запис? — таким запитанням зустріла Івана Федоровича тітонька, що нетерпляче чекала на нього вже кілька годин на ганку і не витерпіла нарешті, щоб не вибігти за ворота.

— Ні, тітонько! — відповів Іван Федорович, злязючи з візка.— У Григорія Григоровича нема ніякого запису.

— І ти повірив йому? Бреше він, проклятий! Коли-небудь попадеться, їй-право, відлупцюю його власними руками! О, я йому спушу сала! Однак треба спочатку поговорити з нашим підсудком, чи не можна судом з нього стягти... Але не про це тепер річ. Ну що ж, обід був хороший?

— Дуже... так, вельми, тітонько.

— Ну, а які були страви, розкажи? Стара, я знаю, майстерниця доглядати за кухнею.

— Сирники були з сметаною, тітонько. Соус з голубами, начиненими...

— А індичка з сливами була? — запитала тітонька, бо сама добре вміла готувати цю страву

— Була й індичка!.. Вельми гарні панночки, сестриці Григорія Григоровича, особливо білявенька!

— А! — сказала тітонька і подивилася пильно на Івана Федоровича, що, почервонівши, опустив очі. Нова думка швидко промайнула в її голові.— Ну що ж? — запитала вона з цікавістю й жваво.— Які в неї брови?

Слід зауважити, що тітонька завжди бачила першу красу жінок — у бровах.

— Брови, тітонько, точнісінько такі, які, ви розповідали, замолоду були у вас. І на всьому обличчі невеличкі веснянки.

— А! — промовила тітонька, задоволена зауваженням Івана Федоровича, який, проте, й на думці не мав сказати цим комплімент.— А яке було на ній плаття? Хоч, проте, тепер важко знайти такої добротної матерії, яка от хоча б, приміром, у мене на оцім капоті. Але не в цьому річ. Ну що ж, ти розмовляв про що-небудь з нею?

— Тобто як?.. Я, тітонько? Ви, може,, вже гадаєте...

— А що ж? Що ж тут дивного? На все божа воля. Може, тобі на роду написано жити з нею в парі.

— Я не знаю, тітонько, як ви можете таке говорити. Це свідчить, що ви зовсім не знаєте мене...

— Ну, от уже й образився! — промовила тітонька. «Ще молода дитина! — подумала вона про себе.— Нічого не знає! Треба їх звести до купи, хай познайомляться!»

Тут тітонька пішла глянути на кухню і залишила. Івана Федоровича. Але з того часу вона тільки й думала про те, як побачити скоріш свого племінника жонатим і побавити маленьких внучат. У голові в неї нагромаджувались самі тільки готування до весілля, і помітно було, що в усіх справах вона метушилася значно більше, ніж раніш, хоч, одначе, ці справи йшли скоріш гірше, ніж краще. Часто-густо, готуючи якесь тістечко, яке вона ніколи не довіряла куховарці, вона, замислившись і уявляючи, що біля неї стоїть маленький онучок, що просить пирога, неухважно простягла йому руку з кращим шматком, а дворовий пес, користуючись з цього, хапав цей ласий шматок і своїм голосним жваканням виводив її з задуми, за що й бував завжди битий кочергою. Навіть облишила вона свої улюблені заняття і не їздила полювати, особливо коли замість куріпки застрелила ворону, чого ніколи раніше з нею не траплялось.

Нарешті, через чотири дні після цього всі побачили викочену з сарая у двір бричку. Кучер Омелько, він же городник і сторож, ще з самого ранку стукав молотком і прибивав шкіру, відганяючи безперестану собак, що лизали колеса. Вважаю за свій обов'язок попередити читача, що це була та сама бричка, на якій їздив ще Адам. І тому, коли хтось буде видавати іншу за адамівську, то це суцзя брехня, і бричка неодмінно підроблена. Зовсім невідомо, яким чином вона врятувалася від потопу. Треба гадати, що в Ноєвім ковчезі був для неї окремий сарай. Шкода дуже, що читачам не можна описати її вигляд. Досить сказати, що Василина Кашпорівна була дуже задоволена з її архітектури і завжди жалкувала, що вийшли з моди старовинні екіпажі. Сама будова брички, трохи набік, тобто так, що правий бік її був значно вищий за лівий, дуже їй подобалася, бо, з одного боку, як вона казала, може влазити низенький, а з другого — високий. Зате всередині брички могло вміститися штук п'ять малорослих і троє таких, як тітонька.

Десь опівдні Омелько, впоравшись з бричкою, вивів з стайні троє коней, трохи, може, молодших од брички, і почав їх прив'язувати вірвовкою до величного екіпажа. Іван Федорович і тітонька, один з лівого боку, друга з правого, влізли у бричку, і вона рушила. Мужики, що траплялися по дорозі, бачивши такий багатий екіпаж (тітонька тільки коли-не-коли виїздила в ньому), шанобливо

зупинялися, знімали шапки і вклонялися до пояса. Години за дві кибитка зупинилася перед ганком,— гадаю, не треба говорити: перед ганком Сторченкового дому. Григорія Григоровича не було вдома. Бабуся з панночками вийшли зустріти гостей в їдальню. Тітонька підійшла величною ходою, дуже ловко виставила одну ногу наперед і сказала голосно:

— Дуже рада, пані моя, що маю честь особисто засвідчити вам мою пошану. А разом з респектом дозвольте подякувати за гостинність вашу моєму племінникові Іванові Федоровичу, що дуже він нею хвалився. Чудесна у вас гречка, пані! Я бачила її, підїжджаючи до села. А дозвольте дізнатися, скільки кіп ви маєте з десятини?

Після цього почалося загальне цілування. А коли посідали у вітальні, то бабуся-господиня почала:

— Щодо гречки я не можу вам сказати: це справа Григорія Григоровича. Я вже давно облишила це, та й не можу: вже стара! В старовину в нас, я пам'ятаю, гречка була до пояса; тепер бог знає що, хоча, між іншим, і кажуть, що тепер усе краще.— Тут бабуся зітхнула. І якомусь спостерігачеві почулося б у цьому зітханні зітхання давнього вісімнадцятого століття.

— Я чула, моя пані, що у вас власні ваші дівки чудесні вміють виробляти килими,— промовила Василина Кашпорівна і цим зачепила бабуся за найчутливішу її струну. При цих словах вона ніби пожвавїшала, і розмова в неї полилася про те, як слід фарбувати прядиво, як готувати для цього нитку з килимів швидко розмова зїхала на те, як солити огірки і сушити груші. Одно слово, не минуло й години, як обидві дами так розговорилися між собою, ніби вік були знайомі. Василина Кашпорівна багато про що вже почала говорити з нею таким тихим голосом, що Іван Федорович нічого не міг почути.

— Та чи не хочете подивитися? — сказала, підводячись, бабуся-господиня.

З нею попідводилися панночки й Василина Кашпорівна, і всі подалися в дівочу. Тітонька, одначе, дала знак Іванові Федоровичу залишитися і сказала щось тихо бабусі.

— Машенько! — сказала бабуся, звертаючись до білявенької панночки. Зостанься з гостем та поговори з ним, щоб гостеві не було скучно!

Білявенька панночка залишилася й сіла на диван. Іван Федорович сидів на своєму стільці, як на голках, червонів і опускав очі; але панночка, здавалося, цього не помічала і байдуже сиділа на дивані, розглядаючи уважно вікна та стіни або стежачи очима за кицькою, що лякливо пробігала під стільцями.

Іван Федорович трохи підбадьорився і хотів був почати розмову; але здавалося, що всі свої слова він розгубив по дорозі. Нічого не спадало на думку.

Мовчанка тривала біля чверті години. Панночка все так само сиділа. Нарешті Іван Федорович насмівся:

— Влітку дуже багато мух, пані! — промовив він напівтремтячим голосом.

— Дуже багато! — відповіла панночка.— Братик спеціально для цього зробив хлопавку з старого матінчиного черевики; але все ще дуже багато.

Тут розмова знову припинилась, і Іван Федорович уже ніяк не знаходив слів.

Нарешті господиня з тітонькою й чорнявою панночкою повернулися. Поговоривши ще трохи, Василина Кашпорівна попрощалася з бабусею і панночками, незважаючи на всі запрошення залишитися ночувати. Бабуся з панночками вийшли на ганок провести гостей і довго ще кланялися тітоньці й племінникові, що виглядали з брички.

— Ну, Іване Федоровичу! Про що ж ви говорили удвох з панночкою? — запитала по дорозі тітонька.

— Вельми скромна й добронравна дівця Марія Григорівна! — сказав Іван Федорович.

— Слухай, Іване Федоровичу! Я хочу поговорити з тобою серйозно. Адже тобі, слава богу, тридцять восьмий рік. Чин ти вже маєш хороший. Час подумати і про дітей! Тобі неодмінно потрібна дружина...

— Як, тітонько! — закричав, перелякавшись, Іван Федорович.— Як дружина! Ні, тітонько, годі-бо... Ви зовсім засоромили... я ще ніколи не був одружений... Я зовсім не знаю, що з нею робити!

— Дізнаєшся, Іване Федоровичу, дізнаєшся,— промовила, посміхаючись, тітонька; та й подумала про себе: «Куди ж! Ще зовсім молода дитина, нічого не знає!» — Так, Іване Федоровичу! — говорила

вона далі вголос.— Кращої дружини не можна знайти тобі, як Марія Григорівна. Тобі вона до того ж дуже сподобалася. Ми вже щодо цього чимало переговорили з бабусею: вона дуже рада мати тебе за свого зятя; ще, правда, невідомо, що скаже той гріховод Григорович. Але ми не подивимося на нього, і хай-но він тільки наважиться не віддати посагу, ми його до суду.

В цей час бричка підїхала до двору, і старезні шкапи підбадьорилися, відчуваючи, що близько стайня.

— Слухай, Омельку! Коням насамперед дай одпочити як слід, а не веди зразу, розпрягши, до води! Вони коні гарячі. Ну, Іване Федоровичу,— говорила далі, вилазючи, тітонька,— я раджу тобі гарненько подумати про це. Мені ще треба забігти на кухню, я забула Солосі замовити вечерю, а вона, негідниця, я гадаю, сама й не подумала про це.

Але Іван Федорович стояв, ніби громом прибитий. Щоправда, Марія Григорівна дуже непогана панночка, але оженитися!.. Це здавалося йому таким дивним, таким чудним, що він ніяк не міг подумати без страху. Жити з дружиною!.. Незрозуміло! Він не сам буде в своїй кімнаті, а їх має бути скрізь двоє!.. Піт виступав у нього на обличчі в міру того, як він заглиблювався в роздуми.

Раніш, ніж завжди, ліг він у постіль, але, хоч як намагався, ніяк не міг заснути. Нарешті бажаний сон, цей загальний заспокоювач, прийшов і до нього; але який сон! Ще такий чудернацьких сновидінь він ніколи не бачив. То снилося йому, що навколо нього все шумить, крутиться, а він біжить, біжить, не почуває під собою ніг... от уже вибивається з сил... Раптом хтось хапає його за вухо. «Ой! Хто це?»— «Це я, твоя дружина!» — з шумом говорив йому якийсь голос; і він раптом прокидався. То ввижалося йому, що він уже одружений, що все в їх домику таке чудне, таке дивне: в його кімнаті стоїть не одиноке, а подвійне ліжко. На стільці сидить дружина, йому дивно, він не знає, як підійти до неї, про що говорити з нею; і помічає, що в неї гусяче лице. Ненароком він повертається вбік і бачить другу дружину, теж з гусячим лицем. Повертається в інший бік — стоїть третя дружина. Назад — ще одна дружина. Тут його охоплює туга. Він кинувся бігти в садок; але в садку жарко. Він скинув капелюха і бачить: в капелюсі сидить дружина. Піт виступив у нього на обличчі. Поліз у кишеню за хусткою — і в кишені

дружина, вийняв з вуха вату — і там сидить дружина... То раптом він стрибав на одній нозі; а тітонька, дивлячись на нього, говорила з поважним виглядом: «Так, ти мусиш стрибати, бо ти вже тепер одружена людина». Він до неї, а тітонька вже не тітонька, а дзвіниця. І почував він, що хтось його тягне вірвовкою на дзвіницю. «Хто це тягне мене?» — жалібно промовив Іван Федорович. «Це я — твоя дружина, тягну тебе, бо ти дзвін». — «Ні, я не дзвін, я Іван Федорович!» — кричав він. «Так, ти дзвін», — говорив, проходячи мимо, полковник П*** піхотного полку. То раптом снилося йому, що дружина зовсім не людина, а якась шерстяна матерія; що він у Могильові заходить у крамницю до крамаря. «Якої накажете матерії? — говорив крамар. — Ви візьміть дружині, це наймодніша матерія! Дуже добротна! З неї тепер шують сюртуки». Крамар міряє й ріже дружину. Іван Федорович бере під пахву, йде до жида, кравця. «Ні, — каже жид, — це погана матерія! з неї ніхто не шиє собі сюртука...»

Переляканий, безтямний прокидався Іван Федорович. Холодний піт лився з нього градом.

Тільки-но встав він уранці, зразу ж звернувся до ворожильної книги, в якій наприкінці один добросердий книготорговець, через свою рідкісну добрість і некорисливість, умістив скорочений сонник. Але там зовсім не було нічого, навіть хоч трошки схожого на такий чудернацький сон.

Тим часом у тіточчиній голові визрів зовсім новий задум, про який ви дізнаєтесь у наступному розділі.

ЗАЧАРОВАНЕ МІСЦЕ

*Бувальщина, розказана дячком ***ської церкви*

Йй-богу, набридло вже розказувати! Бо що ви думаєте? Справді, скучно: кажи та й кажи, і не відв'яжуться. Ну, добре, я розкажу, тільки, ей-ей, це буде востаннє. От ви казали, що людина може справитися, як то кажуть, з чортом. Воно-то й так, тобто коли гарненько подумати, то буває на світі всього... Тільки все ж не говоріть цього. Захоче обморочити диявольська сила, то обморочить. йй-богу, обморочить! Ось слухайте, будьте ласкаві: було нас у батька всіх четверо. Я був іще тоді дурень. Всього мав років одинадцять; так ні ж бо — не одинадцять; пригадую, як зараз, що коли одного разу побіг рачки і загавкав по-собачому, батько гукнув на мене, похитавши головою:

— Ей, Хомо, Хомо! Тебе женити пора, а ти дурієш, як молодий лошак!

Дід ще тоді був живий і на ноги,— хай йому легенько тикнеться на тім світі,— кріпенький. Бувало, оце надумає...

Та що ж так розказувати? Цей вигрібає цілу годину з печі жарину для своєї люльки, другий чогось побіг за комору. Що ж це справді!.. Ще коли б з примусу, а то самі напросились. Слухати так слухати!

Батько ще на початку весни повіз у Крим на продаж тютюн. От не пригадую тільки, два чи три вози спорядив він. Тютюн був тоді в ціні. Взяв він із собою і брата трьох літ — заздалегідь привчати до чумакування. Нас зосталося: дід, мати, я, та брат, та ще брат. Дід насадив баштан понад самим шляхом і перейшов жити в курінь; взяв і нас з собою горобців та сорок ганяти з баштана. Не скажу, щоб нам там було погано. За день, бувало, наїсися огірків, динь, ріпи, цибулі, гороху, що в животі, йй-богу, наче півні співають. Ну, а до того ж і вигода. Шляхом їздить усякий люд, кожному заманеться кавуна або дині. Хуторяни, бувало, чого тільки не нанесуть на обмін: курей, яєць, індиків... Життя було хороше. А найбільше до вподоби було дідові те, що кожного дня проїде шляхом чумаків возів із півсотні. Чумаки, знаєте, люди бувалі: почнуть розповідати — аби слухати охота! А дідові чумацькі розмови, як голодному галушки. Бувало, оце стрінеться з старими знайомими (діда вже

всі знали), та ви самі знаєте, що буває, коли зійдеться старизна. Тара, тара, тоді та отоді, таке та отаке було... Ну і розіллються! Бог знає колишнє пригадають.

Одного разу,— ну, так, ніби зараз це бачу,— сонце вже заходило, дід ходив по баштану і знімав з кавунів листя, що ними покривав ЇХ од сонця вдень.

— Дивись, Остапе,— кажу я братові,— он чумаки їдуть!

— Де чумаки? — гукнув дід, роблячи на великій дині знак, щоб, бува, не з'їли хлопці.

Шляхом справді тяглося возів із шість. Попереду ішов один уже з сивими вусами. Не дійшовши ступнів, як би вам сказати, десять, він спинився.

— Здоров, Максиме! Ось де привів бог побачитись!

Дід примружив очі:

— А! Здоров, здоров! Звідки бог несе! І Болячка тут? Здоров, здоров, брате! Що за чорт! Та тут усі: і Крутотрищенко! І Печериця! І Ковельок! І Стецько! Здорові були! А, га, га! Го, го!..— І пішло цілування.

Волів розпрягли й пустили пастися на траву. Вози залишили на шляху; а самі посідали кружка перед куренем і запалили люльки. Та Де вже там до люльок? За розповідями та балаканиною чи й по одній дісталось. Після полуденка став дід пригощати чумаків динями. Кожний, взявши диню, обчистив її чепурненько ножиком (люди були все бувалі, бачили немало, знали вже, як їдять у світі; либонь, і за панський стіл хоч і зараз готові сісти); обчистивши гарненько, проткнув кожен пальцем дірочку в дині, випив з неї кисіль, далі краяв по шматочку і клав у рот.

— Чого ж ви, хлопці,— каже дід,— роти пороззявляли? Танцюйте, собачі діти! Де, Остапе, твоя сопілка? Ану лиш козачка! Хомо, берись у боки! Отак! Гей, гоп!

Я був тоді хлопець проворний. Старість клята! Тепер уже так не утну; замість усіх викрутасів, ноги тільки спотикаються. Довго дивився дід на нас, сидючи з чумаками. Тільки помічаю я — ноги в його чогось не стоять на місці, наче їх хто соває.

— А дивись, Хомо,— каже Остап,— коли б не пішов старий хрін танцювати!

І що ж ви думаєте? Не встиг він цього сказати — не витерпів старий! Забажалось, бачите, похвастатись перед чумаками.

— Ах, чортові діти! Хіба так танцюють? Ось як танцюють! — Дід став на ноги, руки вперед і вдарив закаблуками.

Ну, казати правду, танцював він так, що хоч би й з гетьманшею. Ми стали осторонь, і пішов старий викручувати ногами по рівному, коло грядки огірків. Тільки дійшов він до половини і хотів, розігнавшись, викинути якогось свого викрутаса,— не підіймаються ноги, та й тільки! Що за напасть! Розігнався знову, дійшов до середини — не бере! Хоч ти що — не бере, та й годі! Ноги стали як дерев'яні. «Чи не прокляте місце! Чи не чортове навождення! Вплутається ж ірод, ворог роду людського!»

Ну як тут осоромитись перед чумаками! Розігнався знову, почав часто та дрібно — дивитись любо; до середини дійшов — ні! Не витанцьовується, та й тільки!

— А, проклятий сатано! Щоб ти був подавився гнилою динею! Щоб ти маленьким здох, собачий сину! Бач, якого сорому наробив на старість!

Аж чує: справді, позаду хтось засміявся. Озирнувся: ні баштана, ні чумаків, нічого; спереду, ззаду, з боків — скрізь рівне поле.

— Е! с-с-с... от тобі й на!

Став придивлятися — місце ніби трохи по знаку! Збоку — ліс, за лісом стирчить проти неба якась тичка. Що за чорт — та це ж голубник, що в попа на городі! З другого боку теж щось сіріє; придивився: клуня волосного писаря. Ось куди занесла нечиста сила! Поблудивши кругом, набрів він на стежку. Місяця не було; біла пляма мелькала замість нього крізь хмару. «Буде завтра вітер великий»,— подумав дід. Зирк — збоку од стежки на могилі засвітилася свічка.

— Чи бачив таке! — став дід, руками в боки взявся та и дивиться, свічка погасла, і трохи далі засвітилась друга.— Скарб,— закричав дід,— закладаюся на голову, коли не скарб! — І вже поплював було на руки, щоб копати, та спохватився, що немає з ним ні заступа, ні лопати.— Шкода, ну хто знає? Може, треба тільки підняти дерен, а він тут і лежить, голубчик! Нічого робити, треба принаймні хоч місце позначити, щоб опісля знайти!

От перетягнувши чималу, вихором, мабуть, одламану гілку, накрив він нею могилку, де горіла свічка, та й пішов стежкою Молодий дубнячок почав рідшати; показався тин. «Ну, так! Не казав хіба я,— подумав дід,— що це попова левада! Онде і його тин! Тепер до баштана й версти звідси не буде». Одначе додому прийшов він пізенько і галушок не схотів їсти. Розбудивши брата Остапа, спитав тільки, чи давно поїхали чумаки, і закутався в кожух. Коли ж той почав було питати:

— А куди тебе, діду, чорти діли сьогодні?

— Не питай,— сказав дід і ще дужче закутався,— не питай, Остапе; а то швидко посивієш! — І так захропів, що горобці, які зібралися були на баштан, з переполоху знялися вгору. Та де вже там йому спалося? Нічого сказати, хитра була бестія,— дай боже йому царство небесне! — умів викрутитися завжди. Іншого разу такої заспіває, що губи покусав.

Другого дня, тільки в полі стало смеркатись, надів дід свитку, підперезався, взяв під пахву заступ та лопату, надів на голову шапку, далі випив кухоль сирівцю, утер полою губи і пішов прямо до попового городу. Минув і тин, і молодий дубнячок. Поміж дерев в'ється стежка і виходить в поле Здається, та сама! Вийшов у поле — місце точнісінько вчорашнє: он і голубник стирчить; одначе клуні не видно. «Ні, це не те місце! Те, мабуть, далі. Треба, певно, звернути до клуні!» Вернувшись назад, пішов іншою дорогою — клуню видно, а голубника нема! Знову повернув ближче до голубника — клуня сховалась. А в полі як навмисне, почав крапати дощик. Побіг знову до клуні — голубник пропав, до голубника — клуні немає.

— А щоб тобі, проклятий сатано, не довелося дітей своїх бачити!

А дощ припустив як з відра. Тоді, скинувши нові чоботи і загорнувши їх у хустку, щоб не пожолобились од дощу, чкурнув він звідти, мов той панський іноходець. Вліз у курінь, мокрий як хлющ, накрився кожухом і почав крізь зуби щось бурчати и голубити чорта такими словами, яких я ще зроду не чував. Признаюся, напевно, я почервонів би, коли б це було вдень.

Вранці прокинувся, дивлюсь: дід уже ходить по баштану, наче нічого й не сталося, і кавуни лопушинням накриває. За обідом знову почав жартувати старий, лякав меншого брата, що проміняє

його на курку замість кавуна; а пообідавши, зробив з дерева пищик і почав грати; потім дав нам бавитися диню, зігнуту в три погібелі, наче гадюка, він називав її турецькою. Тепер таких динь я ніде вже й не бачив. Насіння, правда, добув він десь далеко. По вечері, як уже стемніло, дід пішов із заступом прокопати нову грядку на пізні гарбузи. Ідучи мимо того завороженого місця, не витерпів він і пробурчав Крізь зуби: «Прокляте місце!» —вийшов на середину, де не витанцьовувалось позавчора, і вдарив сердито заступом. Зирк, кругом нього знову те ж саме поле: з одного боку стирчить голубник, з другого клуня. «Ну, добре ж, що догадався я взяти з собою заступ. Он і стежка! Он і могилка стоїть! Он і гілка навалена! А он-он і свічка горить! Якби тільки не помилитись!»

Потихеньку побіг він, піднявши заступ угору, так, ніби хотів ним почастувати кабана, що затесався на баштан, і спинився коло могилки. Свічка погасла; на могилі лежав камінь, зарослий травою. «Цей камінь треба підняти»,— подумав дід і почав обкопувати його з усіх боків. Великий, клятий камінь! Проте, міцно упершись ногами в землю, він зіпхнув-таки його з могили! «Гу!» — загуло по долині. «Туди тобі й дорога! Тепер піде діло швидше».

Дід зупинився, вийняв ріжок, насипав на кулак табаки і вже лагодився піднести до носа, коли враз над головою у нього: «Ачхи!» — щось чхнуло, та так, що аж дерева захитались, і дідові оббризкало все лице.

— Коли хочеш чхнути, то хоч би вбік одвернувся! — промовив дід, протираючи очі. Озирнувся, немає нікого.— Ні, не любить, мабуть, чорт табаки! — Дід заховав ріжок за пазуху і знову взяв у руки заступ.— Дурень же він, бо такої табаки ні дідові його, ні батькові не доводилось нюхати!

Почав копати — земля м яка, заступ так і грузне. Ось щось брязнуло. Викидавши землю, побачив він казана.

— Ага, голубчику, ось де ти! — скрикнув дід, засовуючи під нього заступ.

— Ага, голубчику, ось де ти! — запищав птичий дзьоб, клюнувши казан.

Одступив дід і заступ випустив з рук.

— Ага, голубчику, ось де ти! — забекала бараняча голова на верхівці дерева.

— Ага, голубчику, ось де ти! — ревнув ведмідь, висунувши з-за дерева свою морду.

Мурашки полізли у діда по спині.

— Та тут страшно й слово сказати! — промовив він сам до себе.

— Тут страшно й слово сказати! — пискнув птичий дзьоб.

— Страшно слово сказати! — забекала бараняча голова.

— Слово сказати! — ревнув ведмідь.

— Хм! — сказав дід і сам злякався.

— Хм! — запищав дзьоб.

— Хм! — бекнула голова.

— Хм! — ревнув ведмідь.

Зі страхом озирнувся дід боже ти мій, яка ніч! Ні зірок, ні місяця, кругом провалля; коло ніг круча — безодня; над головою нахилилась гора, от-от, здається, гупне на нього! І ввижається дідові, що з-за неї виглядає якась пика леле! Ніс — як міх у кузні, ніздрі — хоч по відру води лий у кожну! Губи, їй-богу, як дві колоди! Червоні баньки викотились наверх, ще й язик висолопила, дражниться!

— Чорт із тобою! На тобі й скарб твій! Отака мерзенна пика! — Дід покинув казан і вже хотів тікати, озирнувся: як не було нічого.— Це ж тільки лякає нечиста сила!

Взявся знову до казана — ні, важкий! Що робити? Не тут же його залишати! От, напруживши всі сили, вхопився він за нього руками

— Ну, разом, разом! Ну, ще трохи! — і витяг! — Ух! Тепер понюхати табаки!

Вийняв ріжок. Одначе, перш ніж понюхати, пильно подивився, чи нікого немає. Здається, що ні; аж ось ввижається йому, що пень дерева пихкає і дметься, показуються вуха, наливаються червоні очі, роздуваються ніздрі, ніс наморщився, от-от чхне. «Ні, не нюхатиму табаки! — подумав дід, сховавши ріжок.— Знову заплює чортяка очі!» Вхопив казана і скільки духу тікати. Тільки чує, а позаду щось так і чеше його лозиною по ногах.

— Ой, ой, ой! — покрикував тільки дід, біжачи з усієї сили. І вже як добіг до попового городу, тоді тільки почав потроху переводити дух.

«І куди це дівався дід?» — думали ми, дожидаючи його години зо три. Вже з хутора давно прийшла мати і принесла горщик гарячих

галушок. Діда нема та й нема! Сіли знову вечеряти самі. Після вечері мати вимила горщик, дивиться, куди б вилити помиї, щоб не на грядку, аж бачить — суне прямо їй назустріч кухва. Небо було темненьке. Це ж, мабуть, котрийсь із хлопців, пустуючи, сховався за кухвою та й підштовхує її.

— От і добре, сюди я й виллю помиї,— сказала та й вилила гарячі помиї.

— Ой,— закричало щось басом.

Зирк — дід. Ну, хто ж знав таке! їй-богу, думали, що діжка лізе. Признатися, хоч воно трохи ніби й гріх, а таки сміх узяв, коли побачили, як сива дідова голова вся була облита помиями і обвішана лушпинням з кавунів та динь.

— Чи ти ба, чортова баба,— сказав дід, обтираючи полою головою,— як ошпарила! Ніби свиню перед Різдвом! Ну, хлопці, буде тепер вам на бублики! У золотих жупанах будете ходити, сучі діти! Подивіться лишень, подивіться сюди, чого я вам приніс! — сказав дід і одкрив казана. І що ж би таке було там, як ви гадаєте? Ну, принаймні подумавши добре? Га? Золото? Отож-бо й є, що не золото: сміття, гній... сором казати, що таке! Плюнув дід, викинув казана і руки помив.

Після того наказав і нам вірити коли-небудь чортові

— Ви собі й не думайте,— говорив він нам часто,— все, що не скаже ворог господи Христа, все збреше, сучий син! Правди в нього й на копійку немає!

І, бувало, тільки почує старий, що в якомусь місці неспокійно:

— Ану, хлопці, давайте хрестити! — загукає до нас.— Так його! Так його! Гарненько! — І почне класти хрести А те прокляте місце, де не витанцьовувалось, обгородив він тином і звелів кидати туди все, що було непотрібного, увесь бур'ян і сміття, що згрібали з баштана.

Так от як морочить нечиста сила чоловіка. Я добре знаю цю землю: після того наймали її у батька під баштан сусідні козаки. Земля добра! І родила завжди на диво; тільки на тому завороженому місці ніколи не було нічого путнього Засадять як слід, а зійде щось таке, що й не добереш у ньому толку: кавун не кавун, гарбуз не гарбуз, огірок не огірок... чорт знає, що таке!